

Giới thiệu Thiều Hoa Vì Quân Gả

Bạn đang theo dõi truyện Thiều Hoa Vì Quân Gả của tác giả Hoa Nhật Phi thuộc truyện ngôn tình sủng nói về đời trước hao tổn tâm sức, làm lụng vất vả cả đời, cũng không nhận được một câu khen ngợi!

Tuổi còn trẻ đã xuống hoàng tuyền, không có oán hận, chỉ có hối hận, đời người bình thân

Tại sao phải vì người mà ủy khuất chính mình, sau tất cả mọi truyện nếu có thể sống lại lần nữa, nhất định phải trở thành đáng yêu mà người thích, sau đó... Không thích người nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thiều Hoa Vì Quân Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tiết Thị

Editor: Tiểu Linh Đang

Mùa đông khắc nghiệt, một màu trắng bao phủ cả trời đất, gió lạnh xơ xác tiêu điều.

Khí thế của phủ đệ ở Trường An cao ngút trời, nô bộc vẩy nước quét nhà ở hậu viện đã sớm xúc tuyết qua một bên, nha hoàn ở các phòng có người xách nước ấm, có người cầm hộp com, chạy tới chạy lui trên những con đường tiến vào các phòng, có thể thấy rõ phồn vinh hưng thịnh đến mức nào.

Một người khoác tấm bị giáp bằng nhung Thanh Hoa dày theo sau là mấy bà tử bước nhanh trên hành lang gấp khúc chạm trở hoa hòe hoa sói, sau khi rẽ ngoặt mấy lần thì đến trong viện của lão phu nhân. Bà tử xốc tấm màn lụa gấm vóc màu xanh cực kì lớn vạt chữ không viết kín lên, đi qua phòng ngoài nhô ra phía trước nhưng chưa thông báo ngay, mà trực tiếp đi tới gian lão phu nhân ở phía tây.

Trong gian giữa ở phía tây, một người nữ nhân đang ngồi trên giường la hán cầu phúc, một người khác ngồi trên ghế nhỏ được chạm trở hoa văn trước giường, hai người ngồi gần nhau nói chuyện.

Lão phu nhân Úc thị của hầu phủ Trường An là một phụ nhân năm mươi tuổi, bởi vì được bảo dưỡng tốt nên thoát nhìn chỉ mang bộ dáng ngoài bốn mươi, mặc một thân váy áo màu hoa sen xanh có hoa văn cát tường, dung mạo thuộc hạng trung, thoát nhìn coi như hiền lành, một đôi tay mềm mại trắng nõn, không thấy nửa điểm bị lão hóa.

Lúc này bà ta thấy Trương Dững Gia vén rèm định bước vào, đây là quản sự trong viện của con dâu, thường ngày thay nàng làm việc, trước giờ thỏa đáng, lại biết nói chuyện, khuôn mặt cười tùm tùm, chưa từng phá hư thứ gì của người khác, nhân duyên cực kì không tệ, bởi vậy, mặc dù vị kia ở viện Tổ Ngọc bị chỉnh rất nghiêm, nàng ta cũng có thể ý vào mặt của mình mà hỏi thăm được chuyện gì xảy ra.

Úc thị còn chưa nói chuyện, một nữ nhân mặc hoa phục đã tiến lên nghênh đón, hỏi Trương Dững Gia:

"Thế nào rồi? Hôm nay đại phu đến mấy lần?"

Hỏi lời này là muội tử nhà mẹ đẻ của Úc thị, lão cô nãi nãi của Trường An hầu phủ, vốn đã gả vào nhà một võ tướng ở nơi khác, ai mà ngờ được, mấy năm trước, người võ tướng kia chết trận nơi sa trường, vị cô nãi nãi này liền quay về kinh thành, Úc thị nhớ tới tình cảm tỷ muội của hai người, giúp bà ta tái giá vào một nhà quan ngũ phẩm ở trong kinh, trong lòng vị nãi nãi này cảm kích lão phu nhân, liền thường xuyên đến làm bạn.

Trương Dững Gia hầu hạ Úc thị vài năm, biết quan hệ của vị này cùng lão phu nhân không tệ, bởi vậy, bà ta mở miệng hỏi, Trương Dững Gia cũng liền trả lời.

"Ba lần. Vừa rồi ho ra máu, sợ là không được."

Từ lúc vừa hừng đông, nàng ta đã bị phái tới ngoài viện Tổ Ngọc nhìn chòng chọc Trường An hầu phu nhân, bây giờ đương gia chủ mẫu là Tiết thị, vào tháng ba năm nay Tiết thị bị phát bệnh, vẫn luôn không thấy khá hơn, gần đây còn sợ sẽ dầu hết đèn tắt (ý chỉ không còn chồng đỡ được nữa), cũng là người đáng thương, gả vào Hầu phủ hơn mười năm, ngày đêm làm lụng vất vả không nghỉ, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều do một tay nàng lo liệu, mỗi ngày đều chịu đựng, có thể không bị bệnh sao? Tuy nói đó không phải là chủ tử chân chính của nàng ta, nhưng từ trong lòng Trương Dững Gia cũng không khỏi cảm thấy đáng tiếc thay vị kia.

Vì để gia đình tốt đẹp mà làm lụng vất vả cũng thôi đi, nhưng vì người của Hầu phủ mà làm lụng vất vả, quả thật không đáng giá.

Chỉ có điều những suy nghĩ này của Trương Dững Gia đều để ở trong lòng, trước mặt những người khác nàng ta cũng không dám biểu hiện ra, trên mặt vẫn là vẻ mặt kính trọng lão phu nhân như cũ, hết lòng thay lão phu nhân làm việc.

"Mới ba lần sao. Mấy hôm trước người đã nói nàng ta không được, vậy mà còn yên lành qua nhiều ngày như vậy..." Trên mặt lão nãi nãi tựa hồ có chút nóng lòng. Nghe Trương Dũng Gia đáp lời xong nói thăm vài câu, liền quay đầu nhìn nhìn Úc thị, nói: "Không nhìn ra nàng ta còn có mệnh cứng như vậy, đã nói không được từ mấy tháng trước, kéo tới hôm nay vẫn còn chưa có sao, nếu tình trạng này còn tiếp tục kéo dài, cũng không biết đích tiểu thư của Ngọc Vinh Hầu phủ có thể chờ được An ca nhi hay không."

Úc thị nghe lời nói của lão nãi nãi, trên mặt cũng hiện ra vẻ do dự, nói: "Ai, nếu thực sự không đợi được, đó cũng là mệnh của đích tiểu thư kia và An ca nhi, kỳ thật chuyện này ta cũng cảm thấy có chút nóng nảy, Tiết thị còn chưa qua đời đâu, chúng ta đã thay nàng tìm vợ kế, nếu việc này mà để ngoại nhân biết, mặt mũi của Trường Ninh hầu phủ chúng ta phải vứt vào đâu."

Tuy rằng Úc thị cũng cảm thấy đích tiểu thư của Ngọc Vinh Hầu phủ là cô gái tốt, một lòng si mê An ca nhi, làm sao cũng không chịu thay lòng, mặc dù dung mạo không phải là xinh đẹp đệ nhất, nhưng thẳng người ta vì tuổi còn trẻ hơn, đôi mắt đẹp làm cho nam nhân giống như là bị câu hồn vậy.

Tiểu Úc thị nghe lời nói của Úc thị, lúc này hăng hái hơn, nghiêm mặt nói:

"Tỷ tỷ, người cũng không thể phạm hồ đồ như lúc trước. Ta biết người nhân từ, nhưng mà nhân từ cũng phải trong hoàn cảnh thích hợp, lúc trước cũng là người nói Tiết thị ngang ngược ương ngạnh, lúc chường gia keo kiệt bủn xỉn, cái này cũng không cho, cái kia cũng không cho, vừa ngang ngược chiếm lấy gia tài của Trường Ninh hầu phủ vừa là người vất vả chày ra nước. Nay ông trời có mắt, để cho nàng ta bị bệnh, đây vốn là mệnh của nàng ta, thường ngày làm nhiều chuyện xấu, nên bị báo ứng. Cũng đúng lúc này đích tiểu thư của Ngọc Vinh Hầu phủ nhìn trúng An ca nhi nhà chúng ta, ta có nghe ngóng được một chút, tiểu thư kia là người trung hậu thành thật, nội tâm thực sự rất tốt, nếu không phải là như vậy, cũng sẽ không cùng An ca nhi vừa nói vài câu, đã thật tâm thật ý muốn gả cho An ca nhi, ngay cả câu 'Chẳng sợ là làm thiếp' cũng nói hết ra, Ngọc Vinh hầu gia tức giận phản đối, không muốn đích nữ của mình phải chịu làm thiếp! Chính An ca nhi không động tâm cũng không đúng. Hoàng hoa khuê nữ tốt đến cỡ nào, tuy rằng nàng dâu của An ca nhi cũng xinh đẹp, nhưng đến cùng vẫn quá hung hãn, An ca nhi sợ nàng, nay mắc bệnh đã sắp chết, tiểu thư của Ngọc Vinh Hầu phủ kia thì khác, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hồng tú thêm hương, An ca nhi là người đọc sách, thích nhất nữ nhân như thế này. Nếu không thừa dịp việc còn đang nóng mà xử lý êm xuôi, tương lai qua thôn sẽ không còn cửa hàng như thế này nữa." (nếu chậm trễ thì sẽ không còn)

Lời nói của tiểu Úc thị làm cho Úc thị lâm vào suy tư, từ giường la hán đứng lên, cúi đầu đi thông thả vài bước, sau đó mới ngồi xuống ghế thái sư ở đầu sảnh đường. Tiểu Úc thị thấy thế, lại tiếp tục mở miệng nói:

"Tỷ tỷ tốt, người ngắm lại có phải cái lý này hay không? Hơn nữa, lui một vạn bước mà nói, Ngọc Vinh Hầu phủ là môn đình gì? Ngọc Vinh hầu gia sống vẫn còn mang tước vị, tiểu thư kia là đích nữ thân sinh của Hầu gia và Hầu phu nhân, ở nhà rất được sủng ái, không phải An ca nhi vẫn luôn muốn cầu chức ở Thần Cơ Doanh sao? Thống lĩnh của Thần Cơ Doanh có giao tình rất tốt với Hầu gia, chỉ cần An ca nhi cưới khuê nữ của ông ta, chuyện vào được Thần Cơ Doanh, không phải là nhạc phụ giúp tiểu tể sao? Nếu không muốn vào Thần Cơ Doanh, có người nhạc phụ đại nhân tốt như vậy, có chỗ nào là không đi được, đến lúc đó còn không phải là tùy An ca nhi tự mình chọn sao? Bây giờ nàng dâu của An ca nhi ngoại trừ có một gương mặt còn có thể nhìn, nay mắc bệnh đã không giống trước nữa, mặt phồng chùng cũng lụi bại, không có gương mặt kia, những cái khác làm sao có thể so với đích tiểu thư của Ngọc Vinh hầu phủ? Nàng ta là một tiểu thư thất thế, cha là quan nhị phẩm thì như thế nào? Còn không phải vẫn phải nhìn sắc mặt của kẻ nẫu? Nếu như lúc trước gả vào Hầu phủ là muội muội của nàng ta thì cũng thôi đi, người kia mới thực sự là tiểu thư con quan nhị phẩm, nàng ta thì tính là cái thứ gì, y vào gương mặt có chút nhan sắc, mê hoặc An ca nhi, làm hại hãn bây giờ không có thể lực nhà vợ giúp đỡ, cho dù cố gắng nhiều hơn người ta một chút, nếu nữ nhân hiền lành hơn một chút thì cũng miễn đi, nhưng bây giờ nàng ta lại có tâm lớn, muốn đoạt chiếm gia tài của Trường Ninh hầu phủ, ngay cả phí ăn mặc của tỷ tỷ còn muốn quản, thiên hạ này còn có đạo lý nàng dâu quân bà bà? Cũng chính do ngại nhân từ, dung túng nàng đến hôm nay."

Những thứ mà tiểu Úc thị nhắc tới, cũng chính là cục tức trong lòng Úc thị, lúc trước bà cũng biết Tiết thị là đích nữ phải chịu tang mẫu, cha nàng lại cưới kẻ nẫu, trong nhà căn bản không có địa vị, nhưng mà An ca nhi thích gương mặt kia của nàng ta, sống chết nhất định phải cưới nàng ta vào cửa, bằng không đâu có những phiền muộn giống như hôm nay.

Sau khi Tiết thị vào cửa cũng nhu thuận, xử lý trong phủ chuyện gọn gàng ngăn nắp, chỉ là ra tay không rộng lượng, bà ta nghĩ về lúc còn trẻ làm hầu phu nhân, lão hầu gia ra đi, bà ta thành lão phu nhân, nói như thế nào cũng là là phú quý cả đời, đến già lại bị con dâu khổng chế chi phí tiêu dùng, làm sao có thể cam tâm cho được.

Tuy rằng bà ta cũng biết, mấy năm nay thu nhập của hầu phủ không nhiều, nàng dâu cũng ít nhiều mang chút đồ cưới bù vào, nhưng bù vào thì như thế nào, nếu nàng đã gả vào phủ, thì nàng là người của Trường Ninh hầu phủ, hưởng chi tiền trên người nàng, đáng lý nên sung công, để giải quyết mọi việc trong hầu phủ, mấy năm trước còn tốt một chút, không bạc đãi chi phí nên đưa bà ta cũng rất nhiều, nhưng mấy năm nay càng khó rút được tiền từ trên người nàng ta, ngay cả khi trong viện của bà ta muốn mua thêm một chút hương Nguyệt Túc và than để đốt nàng ta cũng không chịu, hương Nguyệt Túc tuy rằng nổi tiếng, nhưng cũng không phải là nàng ta không mua nổi, tại sao lại cắt xén như vậy? Cuối cùng bà ta phải mang vốn riêng của mình ra, sai người ngầm đi mua, mới ứng phó xong.

Hừ, cũng không ngầm lại, lúc trước bà ta muốn rước về tiểu thư chân chính của Tiết gia là Tiết Uyển, bị Tiết Thần nàng đùa bỡn, dùng thủ đoạn thấp hèn, câu hồn của An ca nhi, lúc này mới có thể gả vào Trường Ninh hầu phủ của bà ta làm Hầu phu nhân, nàng ta không biết mang ơn cũng thôi đi, còn khắp nơi gây khó dễ. Có lẽ là đồ cưới vốn dĩ không nhiều của nàng ta sắp hết, nếu như An ca nhi lại cưới đích tiểu thư của Ngọc Vinh Hầu phủ, nói vậy đồ cưới khẳng định là không thể là thứ mà Tiết thị có thể so sánh, nghĩ như vậy, trong lòng Úc thị liền có chủ ý.

Tuy rằng thường ngày bà ta do dự không quả quyết, nhưng dù sao thì cũng làm hầu phu nhân nhiều năm như vậy, nên lúc cần quyết đoán, bà ta cũng rất quyết đoán.

Lúc này gọi Trương Dũng Gia tiến lên, nói: "Người đi gọi hết mấy cô nãi nãi trở về, nói là ta có lời muốn nói với các nàng."

Trương Dũng Gia lui ra sau, Tiểu Úc thị lại gần Úc thị hỏi: "Lúc này kêu mấy cô nãi nãi trở về làm gì vậy?"

Úc thị nhếch môi cười một tiếng, nhỏ giọng nói bên tai tiểu Úc thị vài câu, Tiểu Úc thị trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn Úc thị, nhũn mày lo lắng hỏi:

"Cái này... An ca nhi có thể đồng ý không?"

Úc thị cười chắc chắn một tiếng, nói: "Nhi tử là ta sinh, ai hiểu hẳn hơn so với ta? Hẳn sẽ đồng ý."

Nay Tiết thị ý vào tình ý của An ca nhi đối với nàng ta, nàng ta cho rằng mình vẫn là thiếu nữ yêu kiều giống tám năm trước, có thể dùng sắc đẹp mà mê hoặc An ca nhi đến mức choáng váng sao. Đứa con trai này của bà tâm tư đơn thuần, không thông nhân tình, cực kì ngoan ngoãn nghe lời, riêng chỉ đối với nữ sắc không có bất kỳ kháng cự nào, mấy năm nay chịu đựng Tiết thị đầu tiên là vì gương mặt nàng ta quả thực đứng đầu, thứ hai là bởi vì bị Tiết thị quản chặt, làm cho hẳn không dám mang người về phủ, nhưng mà bao đường bên ngoài thì cũng có thiếu đầu? Vậy mà Tiết thị chẳng hay biết gì, còn tưởng rằng An ca nhi đối với nàng ta có tình nghĩa đây. Hôm nay bà ta muốn An ca nhi mà nàng ta vẫn tâm tâm niệm niệm bấy lâu nay trở thành bùa đòi mạng của nàng ta, dù sao nàng ta cũng không sống được bao lâu nữa, dứt khoát cắt đứt, để đích tiểu thư của Ngọc Vinh Hầu phủ dọn ra chỗ khác mới là đúng lý!

Mà lần này, nàng dâu mới vào cửa, bà ta cũng không thể lại hồ đồ như vậy, để cho nàng dâu mới nắm mũi dẫn đi, quy củ vẫn nên được lập ra từ sớm!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vi Quân Giả* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chết Đi

Nha hoàn Tần Nhu mới vừa hầu hạ Tiết Thần uống thuốc xong, gần nửa chén thuốc đen như mực trong bát làm bằng sứ thanh hoa, uống ba phần, phun ra bảy phần.

Tần Bích đỡ Tiết Thần nằm xuống, Tiết Thần cảm thấy tốt hơn một chút, để nàng ta chèn chiếc gối thêu tường vân màu vàng sau lưng, hơi ngồi dậy một lát, cảm thấy hít khí thuận hơn, chỉ là trên khuôn mặt tuyệt sắc lại trắng bệch như tờ giấy lộ ra vẻ bệnh tật, không còn nhan sắc như trước đây nữa.

Lúc này Tiết Thần không có tâm tư đi quản dung mạo của mình biến thành như thế nào, cảm thấy có chút khí lực, liền nói với Tần Bích:

"Trên cơ bản số nợ trong phủ đều đã được thanh toán, chỉ còn lại những cửa hàng ở thôn trang và mặt đường, bây giờ nhân lúc tinh thần của ta đang tốt, hãy lấy tới đây, để ta có thể xem nhiều ít là bao nhiêu."

Tần Bích không phải là người hầu hạ Tiết Thần từ nhỏ, khi Tiết Thần thành thân, đã mua nàng ta từ ngoài về, để cho quản lý sổ sách, Tiết Thần tin nhiệm nàng ta, liền giao tư khó của mình cho nàng xử lý, tuy rằng đồ cưới của Tiết Thần không tính là nhiều, nhưng mà Tiết Thần biết kinh doanh, hơn mười năm trôi qua, cũng không còn thiếu là mấy, nếu không phải tiền chi tiêu trong hầu phủ quá lớn, Tiết Thần có thể sẽ sống thoải mái hơn bất cứ vị phu nhân nào.

Chỉ đáng tiếc, phu nhân gả vào Trường Ninh hầu phủ rỗng tuếch, đã vậy người trong hầu phủ này còn không tự giác, vẫn tưởng rằng hầu phủ là núi vàng biển bạc, từ trước tới nay không biết tiết kiệm chi phí ăn mặc là gì, khoản thu của phu nhân nhiều như vậy, đặt trước mặt những người trong Trường Ninh hầu phủ này, gần như chỉ có thể miễn cưỡng duy trì, nhưng bây giờ không được, phu nhân bị bệnh, bắt đầu từ tháng 3 năm nay, tiền thu đã bắt đầu hơi ít đi, phu nhân không khỏe lại kinh doanh nhiều cửa hàng cùng thôn trang như vậy, đành phải bán đi hơn nửa, đổi sang tiền bạc sung vào phủ khó, thân là đương gia phu nhân, làm được đến tình trạng như ngày hôm nay đã là hết lòng quan tâm, nhưng dù là như thế, người trong Trường Ninh hầu phủ còn bất mãn với phu nhân rất nhiều, hoài nghi nàng cầm giữ tiền tài, không rộng lượng.

Tần Bích thay phu nhân nhà mình cảm thấy bất bình.

Thấy lúc này rồi mà Tiết Thần còn muốn nhìn sổ sách, Tần Bích nhận lấy tấm khăn trong tay Tiết Thần, thay nàng lau miệng một cái, nói:

"Phu nhân, ngài khó có được tinh thần tốt như thế này, đừng nhìn những thứ đau đầu kia nữa, tu dưỡng thật tốt, chăm sóc thân thể thật tốt mới là trọng yếu nhất."

Tiết Thần biết Tần Bích là muốn tốt cho nàng, nhếch nhếch khóe miệng, Tiết Thần vốn sinh mũi mào, coi như bị bệnh cũng mang một bộ dáng xinh đẹp khác, làm cho nữ nhân nhìn thấy không khỏi cảm thán nàng sinh ra quá tốt, nay bộ dáng nhếch nhếch, ngược lại khôi phục nhan sắc hoạt bát, làm cho người trước mắt cảm thấy sáng ngời, có thể thấy được khi nàng không mắc bệnh, bộ dáng có bao nhiêu xinh đẹp.

"Chỉ là nhìn xem sổ sách, có cái gì vội vàng."

Lời nói của Tiết Thần vừa dứt, Tần Bích liền không nhịn được đỏ hốc mắt, quay đầu đi lau nước mắt, sau đó mới nói: "Phu nhân, ngài đừng xem. Đường tốt thân thể mình, mới có thể kéo hầu gia trở về."

Sau khi nghe lời nói của Tân Bích, vốn trên mặt Tiết Thần không có nhiều ý cười lại thu liễm vài phần, tựa vào nơi đó một lúc sau không nói gì, trong lời Tân Bích nói đã nhắc đến hầu gia, chính là Trường Ninh hầu Tổng An Đường bây giờ, trượng phu của Tiết Thần.

Tổng An Đường này không coi như tệ, chỉ là hơi ngu ngốc cùng ích kỷ. Năm đó nếu như không phải là nàng bị Từ Tổ Nga bức đến cùng đường bí lối, làm sao có thể dùng thủ đoạn kia để gả được vào Trường Ninh hầu phủ. Cũng không phải là ham gia sản của Tổng An Đường, chỉ là đơn thuần muốn thu xếp ổn thỏa, để tránh bị mẹ con Từ thị chém tận giết tuyệt.

Đến sau này, phát hiện Trường Ninh hầu phủ chỉ là cái thùng rỗng, đồ cưới không còn lại bao nhiêu của mình phục vụ chi phí chi tiêu, thiếu hụt nhiều đến nỗi không cần nhìn cũng biết, bắt đầu dĩ chi có thể tự mình quản lý thôn trang cùng cửa hàng, bởi vì nàng cần phải làm cho Trường Ninh hầu phủ tiếp tục hưng thịnh, chỉ có như vậy mới có thể duy trì mặt mũi của nàng trước mặt người Tiết gia.

Nhưng hiện tại, thể diện còn sót lại, chỉ sợ cũng sắp không chống đỡ nổi nữa.

Tổng An Đường xốc rèm cầm tú lên, chớp mắt liền ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, chân mày hơi hơi cau lên, phía sau cửa có nha hoàn đưa lò sưởi, thay hẳn cơi áo choàng, xốc rèm bên trong, mời hẳn đi vào. Tổng An Đường năm nay ba lăm, trời sinh gương mặt tuấn đạt, nhìn chỉ giống bộ dáng hơn hai mươi, bảo dưỡng vô cùng tốt, vàng ngọc đeo bên hông, toàn thân hầu gia phú quý, mặc áo xanh lam thêu mây được tô điểm thêm bằng hoa, trên mặt mang theo ý cười, tuấn nhã phong lưu không nói nên lời.

Chỉ thấy hẳn một bước làm thành hai bước, đi đến trước giường Tiết Thần, Tân Bích mang ghế con đến cho hẳn, hẳn lại không ngồi, giống như đứa nhỏ, nhất định phải ngồi bên mép giường Tiết Thần, nắm tay Tiết Thần, nói:

"Thần, trong phòng nàng thật ấm áp, tay cũng ấm áp, bên ngoài rất lạnh, nàng sưởi cho ta đi." Thần là Tiết Thần tiểu chủ, sau khi kết hôn Tổng An Đường vẫn luôn xưng hô với nàng như vậy.

Tính nết Tổng An Đường chính là như vậy, nói dễ nghe một chút là thẳng thắn, nói khó nghe điểm chính là vô tâm, nắm lấy tay Tiết Thần ấm áp sưởi cho mình hồi lâu, còn muốn cời giày chui vào trong chân Tiết Thần để sửa chân, Tiết Thần bị bệnh, vốn dĩ sợ lạnh, đâu chịu được hẳn ép buộc như thế này, sắc mặt nhợt nhạt đi không ít, Tân Bích bên cạnh thấy thế, không khỏi lên tiếng nhắc nhở:

"Hầu gia, phu nhân đang bệnh, trong chân có bệnh khí, đừng để lấy cho ngài."

Tân Bích là nha hoàn, nàng không thể trực tiếp chỉ trích Tổng An Đường không đúng, chỉ có thể uyển chuyển nhắc nhở như vậy, quả nhiên, Tổng An Đường nghe nói đến bệnh khí, mới bỏ đi suy nghĩ chui vào trong ổ chăn của Tiết Thần sưởi ấm, thò bàn tay vào tay áo nàng, nắm lấy cổ tay ấm áp.

Tiết Thần cũng không phản kháng, không lên tiếng, cứ như vậy dựa vào bên giường tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn hẳn, Tổng An Đường sợ nhất là vẻ mặt này của Tiết Thần, giống như cái gì cũng không gạt được nàng, đặc biệt đáng sợ.

Không tự chủ được liền xòe tay ra, dù sao tay cũng đã ấm rồi, cầm lấy lò sưởi ở một bên tiếp tục sưởi.

"Thật ra hôm nay hầu gia trở về hơi sớm. Khụ khụ."

Tiết Thần bị Tổng An Đường mang vào khí lạnh nên kinh sợ, bắt đầu ho khan không ngừng được, liều mạng nhin xuống, nuốt thứ tanh ngọt đã trào đến cổ vào, Tân Bích đi lại đỡ nàng thay nàng thuận khí, nhưng Tổng An Đường lại theo bản năng ngồi cách xa nàng chút.

Đây chính là trượng phu tốt mà lúc ấy nàng hao hết tâm lực mới cầu được, Tiết Thần không khỏi cười tự giễu một tiếng.

"Đúng vậy. Hôm nay trong nhà môn không có chuyện gì, ta liền trở về sớm chút, vừa vặn có việc cùng nàng thương lượng."

Nha hoàn của Tiết Thần đến đưa thuốc, đưa trà sâm, Tổng An Đường liền thuận thế từ trên mép giường đứng lên, ngồi xuống ghế con lúc trước Tân Bích đưa cho hẳn, Tiết Thần uống vài ngụm thuốc, lại uống hai cốc trà sâm, nha hoàn hầu hạ nàng dựa vào phía sau, mới hỏi hẳn:

"Hầu gia có chuyện gì thì chính mình làm chủ là được, đâu cần phải thương lượng với ta."

Sau khi Tiết Thần hỏi xong, Tổng An Đường không lập tức nói chuyện, mà là hơi do dự một hồi, trong lúc đó nâng mắt nhìn Tiết Thần hai lần, nhớ tới năm đó lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của nàng, nàng xinh đẹp kinh tâm động phách như vậy, lập tức liền hấp dẫn hẳn, cho tới bây giờ, Tổng An Đường vẫn không dám phủ nhận, gương mặt của Tiết Thần có dự hoặc rất lớn với hẳn, nhất là bộ dáng ốm yếu như thế này của nàng, càng là làm cho tâm hắn ngứa đến tận xương tủy.

Mỗi khi thấy nàng đều muốn làm chút chuyện, nhưng mà, từ năm thứ nhất hẳn và Tiết Thần thành thân bị mất hai đứa nhỏ, thân thể của Tiết Thần trở nên không tốt, nàng vốn không ham thích chuyện đó dần trở nên bài xích, dần dà, hẳn nhìn thấy được ăn không được, mới đường vài ngoại thất kiểu diêm bên ngoài, hóa giải một chút hưng trí ở phương diện này.

Kỳ thật muốn nói đời này nữ nhân hẳn thích nhất, hẳn chính là Tiết Thần. Cho nên mới có thể nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) cưới nàng, cưới một đích nữ phải chịu tang mẫu không được cung chiều như vậy, giống như là mẫu thân nói, nếu như năm đó hẳn cưới không phải là nàng, mà là một nữ nhi con nhà quyền thế, nhiều năm như vậy, phòng chừng đã sớm treo lên, nơi nào vẫn còn là cái danh hiệu hầu gia, làm quan lục thất phẩm làm mấy việc vặt vãnh kia đây.

Nghĩ như vậy, Tổng An Đường cảm thấy lúc trước mẫu thân nói chuyện với hẳn, vẫn là rất có đạo lý, yêu thương khó sinh ra được với Tiết Thần trong nháy mắt liền biến mất gần như không còn, thu lại mặt này, khẽ mở môi mồm, nói:

"Chuyện này nhất định phải cùng nàng thương lượng." Hơi dừng một lát, lại không quá lâu, liền lại mở miệng nói:

"Ta muốn... Cưới bình thê vào cửa. Nàng... Có lẽ sẽ không không đồng ý đi."

Sau khi Tống An Đường nói xong lời này, cũng biết có lẽ Tiết Thần sẽ tức giận, cho nên trước tiên bày ra khuôn mặt vui cười rất tươi với nàng, tuấn nhã thuần khiết vô tội, giống như không biết câu nói kia có bao nhiêu đả kích với người ta.

Câu nói thẳng thắn làm cho Tiết Thần đã quen với sóng gió đều lâm vào sững sờ, mãi đến khi về mặt Tống An Đường tươi cười đẩy đẩy nàng, nàng mới phản ứng kịp, không nói gì, vì thế Tống An Đường lại mở miệng nói:

"Đây là chuyện tốt, mẫu thân cũng đã đáp ứng, nói đây là chuyện tốt, nàng đều đã bị bệnh hơn nửa năm, cũng không thấy khá, ta cưới bình thê vào cửa, may mắn còn xung hi cho nàng đây."

"..."

Chuyện tốt.

Tiết Thần lẩm nhẩm trong miệng hai chữ châm chọc này.

Lại là một trận ho khan, lần này rõ ràng trong máu trong cơ thể đã không nhịn được, phun ra theo tiếng ho khan của nàng, máu đỏ sẫm nhuộm vào tấm khăn màu trắng, nhìn thật chói mắt, phàm là Tống An Đường đối với Tiết Thần có chút tình nghĩa, tâm đã sớm mềm nhũn, nhưng Tống An Đường người này để mặc cho mẫu thân của hắn, vô cùng ích kỷ, bất cứ việc gì cũng nghĩ đến chính mình đầu tiên, làm sao có thể đi quản chết sống của những người khác? Cho nên, dù là Tiết Thần phun một ngụm máu như vậy, cũng không thể làm cho Tống An Đường thu hồi lời nói vừa rồi, mặt cứ không mang biểu cảm gì nhìn nàng, kiên nhẫn chờ nha hoàn lần nữa tiến lên hầu hạ nàng.

Tiết Thần thờ hắt ra một hơi dài, cảm thấy khí tức trong thân thể càng ngày càng ít, thở nhiều ra một ngụm, liền thiếu một ngụm.

Chuẩn bị nửa ngày sau, Tiết Thần mới hỏi Tống An Đường:

"Là cô nương nhà ai?"

Tống An Đường nghe Tiết Thần chủ động hỏi thăm, trong lòng vui vẻ, không chút nào giấu diếm nói: "Là đích tiểu thư của Ngọc Vinh Hầu phủ, họ Lạc gọi Nhã Phân, người rất tốt, rất dễ ở chung. Đến khi nàng ta vào cửa, ta sẽ để nàng ta kêu nàng là tỷ tỷ, nhưng mà dù sao nàng ta cũng là bình thê gả vào, nàng cũng đừng quá soi mói, cũng không thể dùng thái độ đối đãi với thiếp thất để đối xử với nàng ta, biết không?"

"..." Tiết Thần lại tự giễu cười một tiếng, căn bản Úc thị đã tính toán tốt hết rồi, đích tiểu thư của Ngọc Vinh Hầu phủ... Cái nơi này là để cho bình thê nhà, căn bản là lấy tặc huyền (vợ kế)! Ngọc Vinh Hầu phủ lại có thể để cho đích tiểu thư gả làm bình thê? Chỉ là buồn cười, nàng còn chưa chết đâu, bọn họ đã tìm được người rồi. Đây là nàng vốn không có tình cảm gì với Tống An Đường, nếu thật sự gặp nữ nhân có tình cảm với Tống An Đường, một câu nói như vậy của hắn, không đúng thì có thể trực tiếp hại chết nàng.

Chỉ là, có lẽ đây đúng là mục đích của Úc thị, chỉ đáng tiếc, bà ta đã đoán sai tâm của Tiết Thần đối với Tống An Đường.

Nhếch môi hỏi một câu: "Khi nào thì cưới, quyết định rồi sao?"

Tống An Đường tri vô bất ngôn (đã biết thì nói), khi nói chuyện đều mang theo ý cười, chứng minh chuyện này làm cho tâm tình của hắn ta trở nên rất tốt, trả lời: "Kỳ thật hai nhà chúng ta đều đã chuẩn bị gần hết rồi, canh thiếp cũng đổi, ngày thì định vào tháng ba năm sau."

Hai nhà đều đã chuẩn bị gần hết rồi, nhưng nàng là chủ mẫu lại không biết một cái gì. Tháng ba sang năm... Bây giờ đã là tháng chạp, thật đúng là cái cũng đã chuẩn bị xong.

Tiết Thần cảm giác khí lực của mình đang dần rút khỏi thân thể, ngay cả ngón tay đều không muốn nhúc nhích nửa phần, thì ra dầu hết đèn tắt chính là loại cảm giác này. Úc thị thật là làm điều thừa, kỳ thật căn bản không cần để cho Tống An Đường đến kích thích nàng, nàng đều đã không xong.

Ánh mắt nhìn lộng che màu vàng thêu hoa văn hoa mẫu đơn, Tiết Thần đột nhiên nghĩ tới, nếu như nàng chống đỡ không được đến tháng ba sang năm, bọn họ sẽ làm tang sự trước, hay vẫn là làm hi sự trước...

Chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, yết hầu như là bị nghẹn cái gì, ngực bị lấp kín, đến khí lực để ho khan cũng không có, không cảm thấy có bao nhiêu thống khổ, Tiết Thần cứ như vậy ngậm miệng, mờ to mắt, yên tĩnh rời khỏi nơi trần thế làm cho nàng mệt mỏi này.

Tống An Đường còn đang chờ Tiết Thần đáp lời, thấy nàng nhìn chằm chằm lộng che rất lâu cũng không phản ứng, lúc này mới đứng lên đi nhìn nàng, thấy hai mắt nàng đã mất đi tiêu cự, Tống An Đường mới khiếp sợ đưa tay dò xét chớp mũi nàng, sau đó liền sợ tới mức ngã ngựa ra sau...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vi Quân Gả* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tang Sự

Âm thanh gỗ khóc huyền ảo vang lên bên tai Tiết Thần, cảm thấy cực kì rối loạn, tiếng bước chân rất âm ỉ, chớp mũi còn có thể ngửi thấy mùi nhang đèn và đốt vàng mã nồng nặc.

Tiết Thần chậm rãi mở hai mắt ra, đồ vật trước mặt mờ hồ chuyển động, hình như... Là một cái đệm bồ đoàn, cành lá hương bồ (dùng để đan lát) bên thành từng hoa văn, giao nhau chồng lên. Sau đó là một thân áo váy màu trắng, tay của nàng rút lại trong tay áo, tay áo cũng là thuần trắng, đồ tang trắng như vậy, từ lúc mười một tuổi mẫu thân qua đời từng mặc qua, những lúc khác thế nào cũng không có khả năng mặc.

Hoi hoi ngẩng đầu, Tiết Thần muốn đưa tay dụi dụi mắt, bởi vì dường như nàng nhìn thấy một cái linh đài... Chẳng lẽ là sau này nàng chết, Tổng gia làm tang sự cho nàng sao?

Nhưng khi nàng đem tay từ trong tay áo lộ ra, đưa đến trước mắt, lại cả kinh, tại sao cái tay này... Trở nên nhỏ như vậy?

Nghi hoặc ngẩng đầu nhìn thoáng qua, càng kinh ngạc nói không ra lời, phía trên linh đài, bày hoa tươi cùng cái đĩa cúng phẩm, ở giữa là bài vị của một người, bài gỗ hoa văn tinh mịn, điêu khắc tinh xảo, hai bên đều là điêu khắc hạc cưỡi tường vân, sau điêu khắc phức tạp có một khối văn gỗ, mặt trên dùng thiếp vàng viết chữ (viết chữ vàng), bài vị tinh xảo này càng đưa đến nhiều chú ý của Tiết Thần.

'Vong thế Tiết môn Lô thị Nhiễm Sương Mộng Thanh linh vị.'

Lô Nhiễm Sương chính là tên mẫu thân Tiết Thần, Mộng Thanh là tên chữ của bà. Nhìn bài vị kia, ánh mắt Tiết Thần có chút nóng lên, ngay tại lúc nàng nhìn bài vị thất thân, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói:

"Tiểu thư, nên đứng lên dâng hương."

Tiết Thần quay đầu lại, liền nhìn thấy một phụ nhân mặt tròn cũng mặc đồ trắng, mặt mày quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc, người phụ nhân hốc mắt hồng hồng này, không phải là Bình nương sao? Bà là quản sự trong viện của Lô thị, sau khi mẫu thân mất, Đồng nương cùng Bình nương hầu hạ bên cạnh mình, nhưng chính vào sau khi nàng xuất giá, bởi vì Đồng nương bị bệnh nên tĩnh dưỡng ở nông thôn, không bao lâu liền bệnh chết, chính là Bình nương thủy chung canh giữ bên cạnh nàng, mãi đến mấy năm trước mới qua đời.

Bình nương thấy Tiết Thần quỳ không động, cho rằng nàng quỳ tê chân, liền đi qua đỡ nàng, cảm xúc thật này làm cho Tiết Thần chấn kinh cả người, kinh ngạc đứng lên, sau đó liền phát hiện toàn bộ tầm nhìn đều không đúng, tuy rằng trước khi nàng chết vô cùng ốm yếu, nhưng mà tối thiểu một cái linh đài, không nên thấp như vậy mới phải, cúi đầu nhìn chiều cao của bản thân mình, cũng chỉ nhỏ hơn lúc trước một chút, sau khi nàng qua mười ba tuổi, bộ dáng còn cao hơn Bình nương, tại sao bây giờ khi nhìn bà còn phải ngẩng đầu lên vậy?

"Tiểu thư, nô tỳ biết ngài thương tâm, nhưng phu nhân đã đi rồi, về sau ngài cần kiên cường hơn một chút."

Từng câu từng từ của Bình nương quanh quẩn bên tai Tiết Thần, phu nhân... Đã đi rồi... Dường như Tiết Thần biết nương mình đã đi rồi, hơn nữa đã đi hơn 20 năm rồi.

Bình nương cho rằng Tiết Thần thương tâm quá độ, toàn thân thoạt nhìn đều là ngây ngốc, nước mắt của Bình nương vừa mới ngừng lại dâng lên, Tiết Thần theo bản năng muốn lau nước mắt thay bà, nhưng khổ nỗi người không đủ cao, Bình nương thấy nàng như vậy, rốt cuộc không nhịn được, quỳ xuống ôm nàng khóc rống lên:

"Tiểu thư đáng thương của ta! Phu nhân cứ như vậy buông tay đi, lưu lại một mình người sau này phải làm thế nào đây. Tiểu thư của ta..." Bình nương trước giờ chính là người có giọng nói lớn, nói chuyện làm việc mạnh mẽ vang dội, trước nay không ngại ngừng, ngay từ lúc đầu, Tiết Thần vẫn ghét bỏ bà, nhưng mà sau này, nàng mới biết được Bình nương đối tốt với nàng, lúc nàng khổ sở nhất, vô cùng khó khăn trong cuộc sống, từ đầu đến cuối không xa không rời canh giữ bên cạnh nàng.

Tiết Thần bị Bình nương ôm vào trong ngực khóc rống, nhưng chỉ là lúc Bình nương còn chưa khóc được bao nhiêu, liền bị người cắt đứt, một phụ nhân khác từ bên ngoài đi vào, chính là Đồng nương, nhìn thấy Bình nương đang khóc, liền tới gần kéo bà dậy, mang theo giọng điệu có chút răn dạy, nói:

"Vô dụng, cho người đến an ủi tiểu thư, tại sao người lại khóc lên, bên ngoài kia còn có một đống lớn chuyện, cũng không thấy người ứng phó, chỉ biết gào khan."

Trong ấn tượng dường như Đồng nương chưa từng hung dữ như thế, đang nghĩ như vậy, ánh mắt Đồng nương dừng trên người Tiết Thần, lập tức từ ái gọi lên nụ cười đúng mực, ngồi xổm người xuống đến đối diện Tiết Thần nói:

"Tiểu thư à, lúc phu nhân đi, đã giao phó người cho nô tỳ, sau này người hãy xem nô tỳ như mẫu thân của mình, nô tỳ nhất định sẽ liều mạng bảo vệ người."

Tiết Thần có chút kinh ngạc nhìn Đồng nương, chẳng lẽ là nhiều năm rồi, từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ cảm thấy Đồng nương là người nói chuyện không hề đúng mực, hoặc là nói, nàng chưa từng phát hiện, bà ta sẽ là người như vậy. Để cho nàng là một tiểu thư chân chính, có mẫu thân là nô tỳ, ở

nơi cửa nhỏ nhà nghèo, cũng là không thể được, chỉ có trẻ con nghe vào trong tai, sẽ cảm thấy cảm động, nhưng dù sao vẫn loạn quy củ.

Tiết Thần nhìn Đồng nương bi thương đầy mắt, nhưng một giọt nước mắt cũng không nặn ra được, thế nên bật thốt nói ra: "Người là nô tỳ, tại sao ta có thể coi người như mẫu thân ruột thịt?"

Rõ ràng lời nói vang lên trong linh đường, dường như vào giờ khắc này tiếng ồn ào của tân khách bên ngoài đều bị át đi, vẻ mặt Đồng nương khiếp sợ không tin, quay đầu nhìn lướt qua Bình nương cũng đang khiếp sợ, Bình nương bị ánh mắt của bà trừng, hiếm khi hụt hơi rụt về sau một cái, Đồng nương đứng người lên, đi đến trước mặt Bình nương, lạnh lùng liếc bà một cái, sau đó mới quỳ cong gối với Tiết Thần, nói:

"Nô tỳ là quá đau lòng tiểu thư, nói chuyện vượt khoảng cách, tiểu thư chớ nên trách móc, bên ngoài còn có nhiều việc phải làm, Bình nương người cũng theo ta ra ngoài làm việc."

Bình nương có chút do dự: "Nhưng để lại một mình tiểu thư trong linh đường, người sẽ sợ."

Đồng nương lại lạnh lùng liếc Bình nương một cái, sau đó lại xoay đầu lại, ôn nhu nói với Tiết Thần: "Tiểu thư, người nằm trong quan tài này là phu nhân, mẫu thân của người, không cần sợ hãi, bên ngoài nhiều việc, lão gia nói, để cho nô tỳ cùng Bình nương phụ trách, chúng nô tỳ lập tức đi ra ngoài làm việc, một mình người ở trong này thật tốt, được không?"

Tiết Thần liếc nhìn Bình nương không quá muốn đi như trước, chỉ thấy Đồng nương kéo cánh tay của bà túm ra bên ngoài, trong khoảnh khắc vượt qua bậc cửa, thế nhưng Đồng nương còn len lên dùng hai ngón tay, hung hăng nhéo một cái vào cánh tay của Bình nương, Bình nương đau đến nổi mặt cũng nhả lại rồi, nhưng sợ Tiết Thần nhìn thấy sẽ sợ hãi, vậy nên mới cứng rắn nhịn xuống.

Đội các nàng đi rồi, Tiết Thần mới đứng lên đánh giá xung quanh linh đường, khắp nơi đều là rèm trắng lụa xanh, trên đỉnh rèm còn treo hoa tươi, mặt sau linh đài chính là nơi đặt quan tài, ánh mắt Tiết Thần nóng lên, nhắc chân đi đến phía sau, vóc người của nàng cũng vừa với chiếc ghế được an bài bên cạnh quan tài, nhón chân đứng lên, vừa vặn có thể nhìn thấy tình trạng bên trong quan tài.

Quan tài còn chưa có quan (liệm xác bỏ vào áo quan), người bên trong chết chưa được bao lâu, một nữ nhân mặc thọ phục an tường không thay đổi nhiều năm bên trong, trên mặt che một mảnh vải trắng trong suốt, có một loại cảm giác quý dị. Nhưng mà vào giờ khắc này, Tiết Thần cũng không sợ hãi, thậm chí nàng muốn đưa tay vạch trần miếng vải trắng kia, nhìn khuôn mặt không còn hơi thở ở dưới một lần. Nàng không biết hiện tại là sao thế này, cũng không biết kế tiếp nàng sẽ thấy cái gì, kỳ thật đây chính là giấc mộng, vạch trần vải trắng, có lẽ sẽ nhìn thấy mặt mình. Nàng đã chết rồi, đây là sự thực không cần bàn cãi, cho nên mới có thể nhìn thấy Đồng nương cùng Bình nương, cho nên, người bên trong quan tài này, khẳng định chính là bản thân nàng.

Mang theo nghi vấn như vậy, Tiết Thần lại đi đến phía trước linh đài, mang bốn năm bờ đoàn lấy tới chồng lên nhau, để cho chính mình cao hơn một chút, đứng lên, một tay đỡ mép quan tài, một tay thò vào trong, vạch trần mảnh vải trắng kia.

Cảm xúc lạnh lẽo phảng phất đâm vào trong tim Tiết Thần, nữ nhân nằm im lặng trong quan tài, có khuôn mặt tương tự mẫu thân của nàng... Trên thực tế, Tiết Thần đã có chút không nhớ nổi bộ dáng của mẫu thân mình, nhưng nàng có thể khẳng định, người này thật sự là mẫu thân của nàng.

Tuy rằng còn không quá rõ rệt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mũi Tiết Thần khó có thể không chế mà cay cay, hốc mắt nóng lên, không cần chốc lát, lệ nóng đã nhỏ lên áo liệm của người nằm trong quan tài, trong miệng lẩm bẩm những chữ đã quanh quẩn trong lòng nàng rất nhiều năm:

"Mẫu thân."

Nhưng mà một tiếng này, như là ngày xưa kêu to, rốt cuộc không có cách nào truyền đến tai nữ nhân này.

Nước mắt không kiềm chế được rơi xuống, Tiết Thần đích thực có chút không rõ, đến cùng chính mình xảy ra chuyện gì, không phải nàng vừa mới tắt thở sao? Người nằm ở nơi này chết không phải là nàng sao? Tại sao lại là mẫu thân đã chết được hai mươi năm rồi? Cũng mặc kệ như thế nào, nước mắt nàng giống như những hạt ngọc trai, như thế nào cũng không thể ngừng lại.

Cửa linh đường truyền đến tiếng bước chân, một người mặc vải đen đi giày, búi tóc mang một miếng vải bó đi vào. Vạt áo phía dưới là màu trắng thuần(???đoạn miêu tả này quá khó hiểu Linh Đang chém bừa), Tiết Thần thấy được ông, bắt đầu từ ngày nàng mười bốn tuổi phá hủy thanh danh của mình, làm cho người trong gia tộc hổ thẹn, liền tuyên bố với người ngoài đoạn tuyệt quan hệ phụ nữ với nàng.

Tiết Vân Đào đại khái hai mươi hai tuổi, so với trong ấn tượng của Tiết Thần trẻ hơn không ít, nàng nhớ rõ nàng lần cuối cùng gặp mặt Tiết Vân Đào, hai bên tóc mai của ông đã điểm bạc, không nói ra được sự nghiêm nghị tiểu tụy, thời điểm đó, ông đã là quan to nhị phẩm lên thẳng mây xanh, nàng cũng thành công gả vào Trường Ninh hầu phủ, thành Hầu phu nhân.

Nhìn thấy Tiết Vân Đào như vậy, nội tâm Tiết Thần còn rung động hơn so với nhìn thấy mẫu thân, Tiết Vân Đào vừa vào cửa đã nhìn thấy trường nữ của mình leo cao, đứng bên cạnh quan tài rơi lệ, đối với một người cha, nhìn thấy nữ nhi của mình khóc cho người nương tử đã mất càng là hình ảnh làm cho người ta đau lòng. Trên khuôn mặt của người vong thê (vợ mất) tràn đầy thê tuyệt, lần đầu tiên Tiết Vân Đào mãnh liệt cảm thấy, chính mình không xứng với tư cách của một người phụ thân.

Bước tới, ôm lấy Tiết Thần đứng trước quan tài đang nhìn mình không nhúc nhích, yếu ớt ngoài ý liệu làm cho trong lòng Tiết Vân Đào lại càng mềm nhũn, ôn nhu để cho nàng ghé vào bờ vai mình, mà ông lướt qua nữ nhi, nhìn thấy vải trắng che lên mặt vong thê đã bị nữ nhi xốc lên, trong nháy mắt đó, dù là ông có trái tim làm từ sắt đá, cũng khó nhịn nhịn nội tâm tan vỡ, ôm nữ nhi đơn bạc như tờ giấy, thất thanh khóc rống lên.

Mà Tiết Vân Đào thống khổ, làm cho Tiết Thần bất ngờ.

Nàng vẫn luôn cảm thấy, phụ thân của mình, căn bản không yêu mẫu thân, bởi vì phụ thân là người đọc sách rất có tiền đồ, nhưng mà mẫu thân lại chỉ là một nữ nhi con thương gia, ngoại trừ biết nhìn sổ sách, đến chữ cũng không biết mấy từ, phụ thân cưới mẫu thân là bởi vì một tờ hôn ước, tổ tiên Tiết gia mãi cho đến ông nội của gia gia Tiết Thần, trong nhà vẫn chưa có người đọc sách, sau này, gia gia của Tiết Thần hàn song khổ độc (gian khổ học tập), thi trúng tú tài, hậu nhân Tiết gia mới dần dần đi trên con đường đọc sách, mà bởi vì tổ tiên Tiết gia chịu qua ân huệ của Lô gia, cho nên, liền cùng tổ tiên Lô gia định ra, mỗi một đời đều có đám hỏi quy củ, mà đến thế hệ Tiết Vân Đào, ông chính là trưởng tử, cưới trưởng nữ Lô gia, chính là mẫu thân Tiết Thần Lô thị.

Sẽ có bạn thắc mắc vì sao lại gọi Tiết Vân Đào là ông, Linh Đang giải thích luôn nhé: nhân vật này đọc qua có vẻ rất đáng chê trách nhưng cũng rất đáng thương và chính Tiết Thần cũng tôn trọng và quan tâm người cha này rất nhiều nên đề vậy cũng là do tôn trọng nhân vật người cha này (thú thực mình thấy đây là nhân vật đáng thương nhất truyện mọi người đọc sẽ biết!!)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tiết Gia

Sau khi cha mẹ Tiết Thần thành hôn, lại không hòa hợp yên ả mà học thức khác nhau ngày một rõ, Tiết Vân Đào yêu thơ văn, Lư thị lại hay tính toán sổ sách, cho nên đa số thời gian đều không có chủ đề chung. Về sau, mẫu thân qua đời, Tiết Vân Đào rước Từ Tổ Nga đã nuôi nhiều năm ở ngoài về, Từ Tổ Nga là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, bụng đầy thơ văn, là nữ tử Giang Nam điển hình, người xinh đẹp lại uyển chuyển hàm xúc, giọng nói êm ái mềm mại, dịu dàng như có thể nhỏ ra nước. Nhưng chỉ có Tiết Thần biết, phụ nhân này có bao nhiêu lợi hại.

Phụ thân và con gái của bà ta - Tiết Uyển đã từng ép nàng vào đường cùng, khiến nàng đoạn tuyệt với cha ruột, mất hết danh dự, trở thành người làm trò cười trong mắt người ta, hai người chiếm hết đồ cưới của mẫu thân, chằm chằm nhìn nàng gầy dựa trong khe hẹp. So sánh với sự thâm độc của nàng, Từ Tổ Nga lại an nhàn hơn nhiều, lúc bà ta trẻ không so đo danh phận, làm thiếp bên ngoài của Tiết Vân Đào, sinh ra con gái Tiết Uyển, con trai Tiết Lô, những chuyện này mãi cho đến khi Lư thị mất một năm mọi người mới biết, Tiết Vân Đào bỏ ngoài tai lời phê bình, cưới Từ Tổ Nga nhơ nhẫm yếu ớt, giống như năm đó Tống An Đường thêm thường về ngoài của nàng, mặc dù biết nàng là đích nữ mất mẹ, thanh danh không tốt, nhưng vẫn cưới nàng vào cửa giống như không chùn bước làm việc nghĩa.

Mà Tiết Thần thừa nhận, khi mình buộc phải vào đường cùng giờ thủ đoạn với Tống An Đường thật ra là học Từ Tổ Nga. Hai người đều dùng con đường quyến rũ nam nhân, chỉ có điều, vận may của Từ Tổ Nga hơn nàng, gặp được Tiết Vân Đào, mà nam nhân nàng gặp lại là Tống An Đường, năm đó nàng chỉ một lòng tìm một nơi không để Từ Tổ Nga bắt nạt, liền đưa mình vào Trường Ninh Hậu phủ Tống gia, ở cái nhà đó, không biết nàng đã ăn bao nhiêu cay đắng, người ngoài căn bản không biết, hao hết tâm lực ở chung với bà bà, nữ nhân ở Tống gia không ai là đèn đã cạn dầu, tham lam, ích kỷ, ngang ngược tới một trình độ, dù Tiết Thần ở thế mạnh nhưng cũng ăn không ít thiệt trong tay các nàng, tuy sau này cái nhà đó vẫn bị nàng chế phục, lại cũng nấu như nàng, cuối cùng tạ thế khi còn trẻ.

Lúc này Tiết Vân Đào nghẹn ngào khóc lớn lại khiến Tiết Thần ngoài ý muốn, phụ thân trong trí nhớ, cho tới bây giờ đều tuyệt tình với mẫu thân, nàng đã không còn nhớ khi mẫu thân mất năm đó, phụ thân có đến linh đường khóc hay không, nhưng giờ đây, rõ ràng là ông ôm nàng khóc, vậy Tiết Thần có thể cho rằng, thật ra phụ thân nàng, cũng không phải không có tình cảm với mẫu thân nàng hay không?

Ma xui quỷ khiến chạm vào mặt Tiết Vân Đào, muốn nhìn xem nước mắt trên mặt ông ta là thật hay giả, nước mắt ẩm áp nhỏ xuống tay nàng, mang theo độ ẩm trong mắt ông, Tiết Vân Đào kiệt lực nhìn nước mắt, Tiết Thần nhìn thấp phần chưa xót, sau chốc lát phụ nữ đổi mặt, Tiết Vân Đào mới ôm nàng ngồi xuống, lấy tấm lót trên bò đoàn, dùng giọng nhẹ nhàng Tiết Thần chưa bao giờ nghe, nói với nàng:

Tuy nương con không còn, nhưng con còn có cha.

Nhưng con... còn có cha?

Tiết Thần định cười châm chọc, lại phát hiện mình không cười nổi. Biểu lộ của cha nàng khi đoạn tuyệt quan hệ phụ nữ vẫn còn rõ mồn một trước mắt Tiết Thần, tuy rằng khi ấy không thể bỏ qua công lao của Từ Tổ Nga và Tiết Uyển, song phạm Tiết Vân Đào có ý muốn bảo vệ, cuộc sống sau này của nàng cũng sẽ không thể thâm đến thế, trong lòng Tiết Thần, nam nhân này vẫn luôn lạnh lùng vô tình, nhưng hình tượng ấy, dù thế nào cũng không thể ghép lên người đây tiêu tụy, bị thương trước mặt.

Vô ý thức ôm chặt Tiết Vân Đào, muốn từ cảnh hư ảo này đạt được chút tình thương của cha nàng thêm thường bấy lâu, dù giả dối cũng được. Ảo cảnh này, là nơi hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của người sắp đi ư? Nếu không phải được đến một lần, Tiết Thần còn không biết, hóa ra mình khát vọng tình yêu của phụ thân đến nhường ấy.

Khi Đồng nương tiến vào lần nữa, chỉ thấy Tiết Vân Đào ôm Tiết Thần, hai phụ nữ cùng mang vẻ bi thống dựa vào cạnh quan tài Lư thị.

Lão gia, khách ở ngoài đã đến đủ, người đến viếng cũng chờ ở ngoài, người xem..

Khách đến thăm còn chưa vào viếng, chứng tỏ Lư thị mất đã hơn một ngày.

Đồng nương muốn tiếp nhận Tiết Thần trong tay Tiết Vân Đào, nhưng hai tay nàng vẫn luôn ôm Tiết Vân Đào, không chịu buông ra, tay đưa tới của Đồng nương hơi ngưng ngập, Tiết Vân Đào vỗ vỗ má Tiết Thần, thấp giọng bảo: "Thần nhi nghe lời, phụ thân đi ra ngoài chút thôi sẽ trở lại, con và Đồng nương đi rửa mặt, thế khách mới vào được, con cùng phụ thân quý gồi thay mẫu thân con túc trực linh cữu, được không?"

Tiết Thần cảm giác mình muốn khóc lên, cho tới bây giờ Tiết Vân Đào đều chưa nói với nàng một câu dịu dàng nhiều thế này, mỗi khi nàng tức giận đối trả Tiết Vân Đào, ông không đáp lại nàng một ánh mắt lạnh lùng thì thất vọng thờ dài, nếu âm ỉ quá mức, thì nghiêm khắc rắn dạy, song chưa từng dùng giọng nói này nói với nàng, nhẹ nhàng đến thế, cho tới giờ đều chỉ dành riêng cho Tiết Uyển và Tiết Lôi.

Vẫn không chịu buông tay, Tiết Vân Đào không có cách nào, khách còn ở ngoài đợi vào viếng, ông phải đi sắp xếp cùng quản gia, đành kéo tay Tiết Thần ra, giao nàng cho Đồng nương, sau đó lại vỗ vỗ lên mặt nàng, an ủi xong mới đi ra linh đường. Tiết Thần còn muốn kéo lại, nhưng Đồng nương đã nắm tay nàng xuống, dẫn vào gian trong rửa mặt.

Mấy ngày kế tiếp, Tiết Thần dần dần như cũ, chỉ biết là những ngày này hết sức bận bịu, mỗi ngày Tiết Vân Đào đều ngủ ở đồng rom cạnh quan tài Lư thị, thật ra Tiết Thần có thể ngủ ở giường mềm, nhưng Tiết Thần không chịu Tiết Vân Đào bắt buộc, đành phải để nàng và bản thân ngủ cùng chỗ.

Trải qua nhiều ngày như vậy, cuối cùng Tiết Thần cũng ý thức được, tất cả những gì đang xảy ra không phải cảnh trong mơ, mà là thế giới hiện thực. Nói cách khác, mặc kệ thật hay không thật thì nàng đã quay lại năm mười một tuổi, lúc mẫu thân vừa mất. Nàng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng nó đã xảy ra rồi.

Sau khi sống lại, Tiết Thần quán quít Tiết Vân Đào không rời một phút, thứ nhất là vì khát vọng vô hạn về ông, thứ hai, bây giờ, người thân nhất của nàng cũng chỉ có một người phụ thân này thôi.

Tiết gia nói đơn giản thì đơn giản, nói không đơn giản thì không đơn giản. Tiết gia chỉ có hai phòng, hơn nữa đã tách riêng ra, Tiết Kha - phụ thân Tiết Vân Đào là tiến sĩ năm Tân Dậu, làm trí thức nhiều năm, vốn có tiền đồ tốt, nhưng lại bị liên lụy vào vụ án khoa khảo, chỉ trưởng Tiết gia sợ bị liên lụy, lão gia chỉ trưởng Tiết Lâm chủ động đưa ra ý ở riêng với Tiết Kha, lại không chịu chia đều gia sản, Tiết Kha tự nhiên không đồng ý, liều chết can chi trưởng không buông, về sau đối tượng liên can của bản án ngày càng nhiều, dư luận xôn xao, thần hồn nát thần tính, chỉ trưởng Tiết gia mới hạ quyết tâm thạch sùng cắt đuôi, lấy một nửa gia sản đổi lấy sự bình yên. Gia sản Tiết gia được tổ tiên truyền thừa, nếu chia đều, thì được cả một nửa nơi ở của tổ tiên, nơi ở của tổ tiên Tiết gia chiếm hai phố nhỏ liền nhau, một hẻm là Hoan Hi, một hẻm Yên Từ, ngõ hẻm Hoan Hi dài hơn, cho chỉ trưởng Tiết gia, bộ phận ở hẻm Yên Từ cho thứ phòng. Mà sau khi ở riêng, quả nhiên Tiết Kha bị đánh đập, thậm chí tòa nhà cũng không kịp sửa chữa, thì bị kết tội lưu vong đi đại Tây Bắc cùng Hàn Lâm học sĩ Đỗ Nhiễm, toàn bộ gia sản đưa vào phủ nha, chỉ trưởng Tiết gia cho rằng Tiết Kha xong đời, tuy tiếc nửa gia sản kia, nhưng may mà không bị liên lụy.

Cứ thế, nhiều năm trôi đi, không ngờ Tiết Kha lại trở về, nguyên nhân chính là Đỗ đại nhân Hàn Lâm học sĩ cùng lưu vong với ông là người của hoàng đế, bị lưu vong chỉ là tạm thời, khi hoàng đế triệu hồi Đỗ đại nhân, Đỗ đại nhân thuận miệng đề cập Tiết Kha, đề ông được tha tội về kinh, Tiết Kha đại nạn không chết, không chỉ được phục chức sau đó, cầm lại tất cả gia sản, mà còn được gặp mặt thánh thượng, ngoài được thưởng, còn có cái danh "Nghĩa dũng" (Anh dũng đấu tranh vì chính nghĩa), một đường thuận lợi lên chức Tứ phẩm học sĩ chương Hàn Lâm Viện hai năm sau, mà Tiết Kha chỉ có một đứa con trai là Tiết Vân Đào cũng không chịu thua kém, năm Bính Dần là thủ khoa kì thi hương, một năm sau, thi đậu Tiến sĩ, thuận lợi vào Lục bộ quan chính, làm tiến sĩ quan chính, một năm sau, vào Hàn Lâm Viện làm biên tu (sử quan thời xưa), quyền thế ngang Trạng nguyên, lớn thuyền lớn sóng, lại được Tiết Kha hỗ trợ, Tiết Vân Đào coi như thuận lợi ở trong quan trường, vài năm sau, lại thăng làm học sĩ thị giảng, ngày thường có thể ra vào cung, cùng dạy học cho các hoàng tử với Hàn Lâm học sĩ.

Nay, nhà tổ tiên ngày xưa ở hẻm Yên Từ đã được sửa chữa rực rỡ hẳn, bỏ đi cũ kĩ, sau khi Tiết Vân Đào và Lư thị thành thân, Tiết Kha giao tòa nhà cho phụ thê Tiết Vân Đào, còn bản thân dọn đến tòa nhà ở phố Chu Tước được thánh thượng ban, tuy chỉ có ba nhà một tầng nhỏ, không so được với nhà ở hẻm Yên Từ, nhưng Tiết Kha thấy đủ để sống, tuy nhỏ nhưng là ân điển của thánh thượng, chỗ phố Chu Tước này tác đất tác vàng, một quan Tứ phẩm được vào đó ở, thế là rất có thể diện.

Mà lúc này Lư thị mất, tang sự được xử lý ở hẻm Yên Từ, người đến đều là bạn bè của Tiết Kha và Tiết Vân Đào, cũng không ít, Tiết Vân Đào cũng không keo kiệt với Lư thị ở phương diện này, làm cho bà đủ phô trương, 108 tăng nhân niệm Chú Vãng Sinh, họ phải niệm bảy bảy bốn mươi chín ngày liên tục ở sườn đông trong nội viện, di thể Lư thị đặt trong nhà hai mươi một ngày, sau tam thất đốt, mới đưa tang, bình yên về đất mẹ.

Tiết Thần hồi tưởng tình huống khi mẫu thân mất ở kiếp trước, dường như cũng giằng co rất lâu, chỉ có điều khi ấy ý lại Đồng nương, bởi vì cứ tới linh đường lại ngửi thấy mùi xác thối khó ngửi, mặc dù biết trong quan tài là mẫu thân yêu thương của mình, nhưng Đồng nương nói dù sao cũng là người chết, cho nên nàng nghe lời Đồng nương, luôn trốn ở gian trong không dám ra.

Không ngờ kiếp trước chỉ vì vậy mà bỏ mất cơ hội quen phụ thân, nhưng sau đó thì sao, chẳng lẽ Tiết Vân Đào chưa từng để ý nàng ư? Sau khi Tiết Thần cố gắng hồi tưởng, mới giật mình một chuyện, năm đó hình như Tiết Vân Đào có hỏi nàng có muốn dọn tới cùng ông không, là Đồng nương, Đồng nương nói rất nhiều chuyện nữ nhi phải tránh phụ thân, khiến nàng nói với Tiết Vân Đào 'Không cần phụ thân chăm sóc, con gái có Đồng nương và Bình nương chăm sóc là đủ rồi', Tiết Vân Đào nghe xong cũng không nói gì, chỉ là sau vài ngày, chuyển ra khỏi hẻm Yên Từ, đến nhà Hàn Lâm Viện ở non nửa năm, mà nàng vẫn do Đồng nương và Bình nương chăm sóc. Đồng nương thay nàng giữ đồ cưới của mẫu thân, Bình nương chú ý sinh hoạt ngày thường của nàng, mãi cho đến một năm sau, phụ thân đón Từ Tổ Nga và Tiết Uyển vào cửa, Từ Tổ Nga trở thành mẹ kế của nàng, Tiết Uyển trở thành muội muội của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vi Quân Giả* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Khuê Các

Xử lý xong xuôi tang sự của Lô thị, Tiết Thần cũng trở về Thanh Trú cư nơi mà nàng sống lúc trước, trang trí xa lạ lại mà quen thuộc làm cho Tiết Thần đứng ở cửa không dám đi vào, Bình nương ôm một ít màn che đã được giặt hồ sạch sẽ đi tới, thấy nàng không đi vào, liền ở phía sau nói:

"Tiểu thư, nơi này gió lớn, mau vào đi thôi."

Tiết Thần chống khung cửa, liếc mắt nhìn Bình nương một cái, sau đó gật gật đầu, nhắc chân vượt qua bậc cửa, đi vào nơi nhưng nhớ nàng đã từng ở bao nhiêu năm.

Vào cửa là một bức rèm che lớn màu xanh biếc được thêu hoa thực được, sau khi đi vào, đập vào mắt chính là cửa sổ lung linh chạm trổ hoa văn, trước cửa sổ là hai bồn hoa màu trắng nhìn như sương khói trong ánh trời chiều, được trồng trong hai chậu cây màu trắng. Tiết Thần không thích mẫu đơn kiều diễm, không thích hương thơm của ngọc lan, duy chỉ yêu thích loại hoa làm cho người ta có cảm giác như sương mù này, cạnh cửa sổ đặt hai chiếc ghế song song với nhau, một chiếc bàn trà, trên bàn trà còn đặt một bộ dụng cụ pha trà thanh hoa, từ lúc này sẽ là bàn đọc sách, hoa văn trên đó giống hoa văn ở cửa sổ và trên hai chiếc ghế, mặt bàn được thu thập vô cùng chỉnh tề sạch sẽ, thả một bộ bút lông sói, cạnh bàn có đồ rửa bút, sau bàn học có ghế xếp không lớn không nhỏ, sau ghế xếp có có giá được chạm trổ hoa văn hình con ong, bên trên đặt vài thứ Tiết Thần thích, còn có một chút sách vở, thư phòng nhỏ bên trái có công vòm nửa vòng tròn, trên vòm công mảnh được tạo thành từ những hạt trân châu rủ xuống, tinh tế như dòng nước đang chảy, giờ tay lên khẽ chạm vào, sẽ phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Đi vào phía sau bức rèm che, chính là khuê phòng của Tiết Thần, đập vào mắt chính là hai tấm bình phong được thêu bằng tay và nạm vàng khảm ngọc, màu sắc tươi sáng, đường may tinh mịn, vừa nhìn đã biết được tạo ra từ tay đại sư, cái bình phong này Tiết Thần có ấn tượng, nhưng lại cũng không nhớ nổi cụ thể là bút tích của vị nào đại sư nào, sau tấm bình phong đầu là một chiếc giường lớn được điêu khắc tỉ mỉ, từng đường nét đều tinh xảo, mỗi một chỗ điêu khắc đều rất sống động, dù là sau này Tiết Thần gả vào Trường Ninh hầu phủ, cũng không được một lần ngủ trên chiếc giường lớn tinh xảo như vậy, bên trái giường gần cửa sổ đặt một bàn trang điểm bằng gỗ lim, gương đồng rất lớn, người trong gương đang mặc một bộ tố y, trước vạt áo buộc một mảnh vải trắng, Tiết Thần không tự chủ được đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, nhìn bản thân mình mười mấy tuổi trong gương, gương mặt tinh xảo đã bắt đầu trở nên thanh lệ, mặt trái xoan, mày tựa trăng non, đôi mắt trong như nước hơi nghiêng nghiêng khi nhìn, sáng như ánh sao, cánh mũi hơi vênh lên kiều ngạo, mặt phấn má đào, môi không điểm mà thắm, dải lụa buộc quanh hông, ngồi tại chỗ đó Quan Âm vậy, lớn lên như đóa hoa sen, Tiết Thần biết gương mặt này của nàng sinh ra mũi mạo đến cỡ nào, nhưng mà cái mũi mạo này, rốt cuộc là mang đến cho nàng may mắn hay là bất hạnh đây?

So với nàng, dung mạo Tiết Uyển tốt hơn, xinh đẹp nhưng không phô trương, vừa đúng kiểu thanh thuần ngọt ngào, khi cười lộ lên hai má có hai lúm đồng tiền, nhớ tới khi nàng ta vừa đến, đối với nàng một câu một câu gọi tỷ tỷ, ý vào sự nhu thuận, nhưng cũng giống mẫu thân của nàng ta, khẩu phật tâm xà, ai có thể nghĩ một đôi mẫu nữ tuyên bố với người ngoài là coi nàng như nữ nhi thân sinh và tỷ tỷ này, ngay sau khi mượn cớ để được bước vào cái nhà này, liền phản bội vô tình, nhiều lần hãm hại nàng, từng bước một đục khoét gia tài, làm cho nàng mang danh đích trưởng nữ chính quy mà không có nơi sống yên ổn, qua loa lựa chọn nam nhân chỗi cùn dễ rách như Tống An Đường.

Nhớ tới Tống An Đường, Tiết Thần không khỏi thờ dài, nếu như một năm trước kia khi gả vào nhà hắn, Úc thị không vội để cho nàng lập quy củ, một lần quỳ chính là cả ngày, làm cho nàng không biết xảy ra chuyện gì mà còn bị xảy thai, ít nhất nàng cùng Tống An Đường cũng nên có hai đứa nhỏ, nhưng sau lần thứ nhất nàng sảy thai, Úc thị không chỉ không hối lỗi với nàng, ngược lại nói nàng có mệnh ốm yếu, rồi sau đó lại gọi hai tỷ tỷ của Tống An Đường về nói với nàng, hận không thể bắt nàng sinh ngay tôn tử cho Tống gia mới phải, Tống An Đường là người có lỗi tai mềm, nghe lời của mẫu thân và tỷ tỷ, vào khi nàng mới sảy thai được một tháng, liền liều mạng ép buộc nàng, cuối cùng là để làm cho nàng có thai, nhưng dù sao thân thể của nàng vẫn mệt mỏi, vốn dĩ thai tượng bất ổn, khi đó Úc thị chủ trì Tống gia bắt đầu đã vợ vết hết, bà ta dứt khoát đục khoét cạn gia tài trong phủ, nhét việc bếp núc của Trường Ninh hầu phủ đã rỗng tuếch vào trong tay Tiết Thần, thứ đó làm Tiết Thần ngày đêm không ngừng thanh toán chạy vạy, tra được thiếu hụt đi tìm Úc thị, Úc thị lại xoe hai tay, một câu 'Ta không biết, người quản gia' liền đẩy lại cho nàng, vốn dĩ thân thể không được chăm sóc tốt, hơn nữa mấy ngày liên mệt mỏi, cái thai thứ hai của Tiết Thần cũng không thể bảo trụ, còn hoàn toàn làm hư thân mình, khó có thể mang thai lại. Úc thị muốn Tống An Đường bỏ nàng, nhưng lại luyến tiếc đồ cưới tiền tài của nàng, đành phải chịu đựng, sau đó liền an bài cho Tống An Đường mấy người thiếp thất, muốn chọc tức đè ép Tiết Thần, nhưng cuối cùng vẫn là thủ đoạn của Tiết Thần cao minh hơn, chế phục được mấy người thị thiếp ngoan ngoãn vâng lời, chỉ nhận nàng là chủ mẫu, Úc thị bắt đắc dĩ, đành phải buông tha, đến đây Tiết Thần mới chân chính nắm giữ Trường Ninh hầu phủ, lấy bản thân nữ tử, chống đỡ Hầu phủ mười năm hưng thịnh.

Cũng không biết sau khi nàng chết, Trường Ninh hầu phủ biến thành dạng gì, lúc ấy nàng biết chính mình không còn bao nhiêu ngày nữa, liền bán hết cửa hàng thôn trang trong tay lấy tiền bạc, đem tiền bạc sung vào phủ kho, tạo thành phủ kho dồi dào giả tưởng của Trường Ninh hầu phủ, kỳ thật chỉ có bản thân nàng biết, Trường Ninh hầu phủ không giảm bớt chi tiêu lãng phí như thế, lòng tham của Úc thị lại không đáy, hận không thể so sánh với sinh hoạt xa xỉ của Hoàng thái hậu; mà Tống An Đường khờ dại vô tri, vẫn cho rằng tiền bạc từ trên trời rơi xuống; bọn họ như vậy, cho dù nàng lưu lại núi vàng núi bạc, cũng không đủ cho bọn họ chống đỡ được từ tháng sáu đến cuối năm, đến lúc đó, không có cửa hàng, không có tiền thu nhập hàng ngày từ thôn trang, những người suốt ngày ăn mặc sang trọng chuyên môn đục khoét ở Tống gia sẽ phải tiếp tục sống như thế nào.

Đồng nương mặc một thân tố y bằng vải lụa, dẫn hai tiểu nha hoàn khoảng mười một mười hai tuổi đi tới trước mặt Tiết Thần, thân thiết quý gởi hành lễ với nàng, trên khuôn mặt tròn trắn đầy tươi cười, đáng vẻ cười như vậy, lúc trước sẽ làm Tiết Thần cảm thấy thân thiết, nhưng bây giờ lại thấy có chút đáng ghét.

"Tiểu thư, đây là hai nha hoàn mới tới, một người gọi là Thủy Tú, một người gọi là Thủy Thanh, nghe tên thế thôi nhưng mà có lai lịch, các nàng..."

Đồng nương còn chưa dứt lời, Tiết Thần liền cắt đứt bà ta, thân nhiên hỏi: "Nha hoàn cũ của ta đâu?"

Tuy rằng Tiết Thần có chút không nhớ nổi nha hoàn đã hầu hạ bên cạnh nàng là ai, nhưng mà nếu Đồng nương đã mang theo nha hoàn mới tới giới thiệu cho nàng nhận thức, vậy đã nói rõ, hai nha hoàn này chưa từng hầu hạ nàng, mà tại sao Đồng nương lại muốn đổi nha hoàn bên cạnh nàng?

Sắc mặt Đồng nương cứng đờ, sau đó lập tức phản ứng kịp, nói: "A, tiểu thư đang nói Khâm Phụng cùng Chăm Uyên sao, các nàng... Nói không sợ tiểu thư buồn bực, hai nha đầu này ăn cây táo, rào cây sung, thừa dịp tiểu thư ở viện phía Tây hầu hạ phu nhân, ở trong khuê phòng của tiểu thư nói dã tâm, trộm hộp trang sức của tiểu thư, bị người khác bắt được tại chỗ, nay bị đánh bằng roi, hai nha đầu này ý vào có chút quyền cước, cũng dám phản kháng, người như vậy không thể lưu lại hầu hạ tiểu thư, đánh xong hèn, liền kéo ra ngoài bán đi. Đến đây, Thủy Tú Thủy Thanh, các người đến đập đầu với tiểu thư, nói nhà mình..."

Những lời nói sau đó của Đồng nương, Tiết Thần không có cách nào nghe lọt vào tai, đứng rồi, nha hoàn hầu hạ nàng từ trước, chính là Khâm Phụng cùng Chăm Uyên, hai người bọn họ hầu hạ nàng từ nhỏ, tên cũng là về sau khi nàng đi theo phu tử đọc sách, thay các nàng đặt, Khâm Phụng cũng là phụng khâm, là chỉ theo chân phụng, mà Chăm Uyên cũng là uyên gối, là chỉ theo gối uyên ương, lúc ấy nàng liền nói là muốn hai nha đầu này, cùng nàng thân nhau như gối chăn hàng ngày vậy.

Nhưng hai nha đầu này, kiếp trước thế nhưng bị Đồng nương dễ dàng đổi đi, có thể thấy trong khoảng thời gian nàng chịu tang mẫu, có bao nhiêu ý lại Đồng nương.

Hai tiểu nha đầu vẫn còn quỳ trên mặt đất, đến cả việc đàn gà nhà các nàng hôm kia sinh mấy quả trứng cũng nói tỉ mỉ với Tiết Thần, Tiết Thần lại đứng bật dậy, dọa hai tiểu nha đầu nhảy dựng. Đồng nương cũng đang nghe thú vị, thấy Tiết Thần đứng lên, nhanh chóng nháy mắt với hai tiểu nha đầu, để cho các nàng đuổi kịp, Đồng nương ở bên hỏi:

"Tiểu thư đây là đi chỗ nào? Hai nha đầu này kể chuyện rất hay, nô tỳ nhớ rõ tiểu thư thích nghe chuyện về nông thôn, cảm thấy mới mẻ, cái này..."

"Mang ta đi xem hai nha đầu ăn trộm kia một chút."

Lần thứ hai Tiết Thần ngắt lời của Đồng nương, thân thể nho nhỏ đã lộ ra đầy đủ đoan trang, đứng thẳng lưng, ngậm chặt hàm dưới, đứng trước cửa mà thân thể như tòa sáng, giống như một con thiên nga ngạo nghễ trên mặt nước, quý khí làm người ta không dám nhìn thẳng, loại quý khí này không phù hợp với tuổi của nàng, là do trong bản chất lộ ra, Đồng nương không khỏi âm thầm kinh ngạc trong lòng, từ khi nào tiểu thư có khí thế như vậy.

Tiết Thần nói xong, cũng không chờ Đồng nương phản ứng, đã đi ra khỏi phòng, dựa vào ký ức ít ỏi của mình, đi đến viện Xá Nhân, bình thường trong phủ đều có viện Xá Nhân, viện Xá Nhân là nơi chuyên quản lí người hầu đã kết hôn hoặc sắp sửa bị bán ra ngoài, nếu Khâm Phụng cùng Chăm Uyên là tội tỳ trộm đồ của chủ nhân, chỉ cần còn chưa ra phủ, vậy thì chắc chắn vẫn đang bị giam trong viện Xá Nhân.

Đồng nương đi theo phía sau Tiết Thần, thoáng chạy chậm hai bước, Tiết Thần ở Trường Ninh hầu phủ luyện nhịp bước nhanh, bởi vì chân ngắn có hạn chế nên không thể hoàn toàn phát huy công lực, không đến vài bước đã để cho Đồng nương đuổi theo, chặn trước mặt Tiết Thần, cười nói:

"Tiểu thư tốt của ta, ngài đây là làm cái gì vậy! Viện Xá Nhân đó là địa phương nào? Đều là hạ nhân đó, đâu phải là nơi mà thiên kim như ngài nên vào."

Đồng nương nói xong, còn định kéo tay Tiết Thần lại, nhưng đối mặt với Tiết Thần như cười như không, lộ ra ánh mắt cơ trí lạnh lùng thì lại không tự chủ được rút tay lại, thấy hai nha hoàn sau lưng đang nhìn mình, cảm thấy mặt mũi có chút hao tổn, vì thế lại bổ sung nói một câu:

"Trước khi thái thái đi, đã đem tiểu thư giao phó cho nô tỳ, nô tỳ đã gánh trách nhiệm này, không thể để cho những người bản thiêu kia chạm vào tiểu thư mới phải, thái thái còn nói..."

"Được rồi." Hôm nay đã là lần thứ ba Tiết Thần cắt đứt lời của Đồng nương, trong ánh mắt lộ ra một cỗ kiên định hơn hẳn tuổi thật của nàng, lần đầu tiên mỉm cười với Đồng nương, Tiết Thần mỉm cười, quả thực chói mắt như tia nắng ban mai, ngay cả Đồng nương nhìn cũng không khỏi có chút ngốc, phản ứng chậm hai nhịp, liền nghe thấy Tiết Thần nói một câu:

"Không ngại, ta chính là muốn đi xem hai nha đầu ăn cây táo, rào cây sung, các nàng trộm đồ của ta, ta nhất định phải xả giận cho bản thân mình. Tin tưởng thái thái sẽ không trách người. Đi thôi."

Chờ khi Đồng nương phản ứng kịp, Tiết Thần đã lại đi về phía trước mấy bước, hơn nữa không có chút ý tứ nào chờ bà ta, liền vội vàng vỗ đùi, vội vàng đuổi theo: "Ôi, tiểu cô nương yêu quý của ta, ngài đang làm cái gì vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thiều Hoa Vi Quân Giả* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Không để ý Đồng nương ngăn trở, Tiết Thần rất nhanh đã tìm tới viện Xá Nhân, tổng quản Hồ Toàn của viện Xá Nhân nghe nói đại tiểu thư đích thân đến, vội vàng thu hồi gói thuốc lá to, giắt vào thắt lưng, khập khiễng chạy ra đón.

Đi tới trước mặt Tiết Thần, đầu tiên là nhìn nhìn Đồng nương đứng ở sau lưng nàng, Tiết Thần hơi hơi quay đầu, dư quang nơi khóe mắt thấy Đồng nương đang sử dụng ánh mắt gì đó với hắn, sau khi trao đổi ánh mắt xong, Hồ Toàn mới lại gần hành lễ với Tiết Thần nói:

"Tiểu thư đại giá quang lâm, không biết là có chuyện gì?"

Tiết Thần không có trả lời ngay, mà lại nhếch môi, như thể đang tò mò, nhìn quanh bốn phía của viện Xá Nhân một lần, tất cả ánh mắt của hạ nhân đều tề tụ tới đây, Tiết Thần đoan trang cười một tiếng, nói với Hồ Toàn: "Ta đến xem hai nha hoàn phạm tội, thường ngày ta đối đãi các nàng không tệ, thế nhưng các nàng lại thừa dịp ta không ở đó mà trộm đồ của ta, nói như thế nào ta cũng muốn hỏi."

Hồ Toàn liếc nhìn Đồng nương, sau đó mới cười gật đầu nói: "Đáng ra việc này không nên làm phiền tiểu thư hỏi đến, nhưng nếu tiểu thư đã đến rồi, muốn gặp hai tiện tỷ kia, ta sẽ cho người gọi đến. Mời tiểu thư vào bên trong ngồi."

Tiết Thần không có trả lời, mà là quay đầu nhìn thoáng qua Đồng nương, sau đó mới nói: "Không được, nơi này rất tốt, Đồng nương, người chuyển cái ghế lại đây cho ta, ta sẽ ngồi nơi này."

Đồng nương ngăn người, sau đó trong lòng không khỏi giận dữ, bà ta thân là quản sự trong viện của thái thái, lúc thái thái còn sống cũng rất khách khí với bà ta, chưa từng có người coi bà ta như nô tỳ mà sai sử, thường ngày tiểu thư này đối với bà ta cũng hết sức kính trọng, sao hôm nay lại như vậy?

"Tiểu thư, ngồi nơi này không tốt sao. Vẫn là tiến..."

Lần thứ tư Tiết Thần ngắt lời Đồng nương trong ngày, nói: "Không, nơi này thoải mái, liền ngồi nơi này."

Tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng Đồng nương cũng biết tuy rằng tuổi Tiết Thần còn nhỏ, nhưng dù sao cũng là tiểu thư, chính mình không nên cùng nàng chấp nhặt, quay đầu tùy tay gọi một hạ nhân ở trong viện Xá Nhân, bảo hắn mang chiếc ghế từ trong phòng ra, Tiết Thần như cười như không nhìn bà ta, nhưng cũng không nói cái gì, để hai nha hoàn Đồng nương mang đến là Thủy Thanh cùng Thủy Tú đỡ ngồi xuống ghế.

Một lát sau, Hồ Toàn liền dẫn hai tiểu nha hoàn bị trói gô, bị chặn miệng đi tới, hai mắt Tiết Thần chăm chú nhìn, mơ hồ nhớ lại được chút kí ức, nàng nhớ rõ Khâm Phụng thích mặc đồ đỏ, nha hoàn bên trái không ngừng giãy dụa đang mặc hồng y, đây chính là Khâm Phụng, người bên cạnh gắt gao trừng mắt nhìn Hồ Toàn, tiểu cô nương mặt to tròn, chắc đúng là Chăm Uyên. Thấy các nàng tuy rằng bị trói, nhưng trên người vẫn còn tốt, Tiết Thần mới yên lòng.

"Tiểu thư, hai nha đầu ăn cây táo, rào cây sung đã được mang đến. Ngài xem là đánh bằng roi có được không?"

Kỳ thật Hồ Toàn cũng không coi Tiết Thần ra gì, tuy nói nàng là tiểu thư chân chính trong phủ, nhưng dù sao cũng mới chỉ mười một tuổi, sinh ra lại mang bộ dáng yếu ớt xinh đẹp, giọng nói lớn một chút, phòng chừng có thể dọa làm nàng phát run, có thể chủ trương chuyện gì? Thái thái còn sống thì cũng miễn đi, có thái thái chống đỡ, nay thái thái đã không còn, tiểu thư còn không phải là mọi chuyện đều nghe quản sự mụ mụ trong viện sao, hiện tại muốn nhìn hai nha hoàn này, chỉ sợ cũng là cảm thấy tò mò, nhưng mà là xử trí hai nha hoàn, khi chủ mẫu vẫn còn làm chủ mọi chuyện, cũng không có những tay hời tởi, nay chủ mẫu đi, lưu lại tiểu thư, có thể có năng lực như thế nào?

Hai nha hoàn Thủy Thanh cùng Thủy Tú là chất nữ và ngoại sinh nữ (cháu ngoại gái) nhà chồng Đồng nương, một đôi biểu tỷ muội, đã sớm nhận ủy thác của Đồng nương vào trong phủ mưu cầu công việc thanh nhàn, thiếp thân nha hoàn bên cạnh tiểu thư, đó là danh phận cũng cao quý, chịu sự giao phó của tiểu thư, bao nhiêu người đỏ mắt đều không được, cho dù bên cạnh tiểu thư đã có người, vậy thì có làm sao, chỉ việc đuổi đi, dù sao thường ngày thái thái cùng tiểu thư đều nghe Đồng nương, cũng chỉ là hai nha hoàn, đuổi rồi thì cũng thôi đi, chủ tử còn nhỏ phải dựa vào nha hoàn, ở trong phủ này còn không phải để tùy người ve vãn hay sao? Đến thời điểm bán đi, lại còn kiếm được một ít, là cuộc mua bán tốt cỡ nào.

Nhưng mà nếu muốn bán, da thịt bị thương sẽ không đáng tiền, Hồ Toàn dựa theo suy nghĩ bảo toàn hàng hóa, nên tiến lên nói với Tiết Thần: "Tiểu thư, nếu không vẫn là đánh bằng roi đi, tùy tiện đánh hai cái, để cho các nàng học khôn là được."

Đồng nương nơi nào không biết ý nghĩ của Hồ Toàn, cũng có suy nghĩ muốn bán nên thuận nước giong thuyền, cũng phụ họa nói theo: "Đúng vậy tiểu thư, hai nha hoàn này tuy rằng đáng giận, nhưng tốt xấu đều đã hầu hạ qua tiểu thư một lần, tùy tiện giáo huấn hai lần rồi bán đi là được, để cho người ta thấy tiểu thư nhà chúng ta có từ tâm."

Tiết Thần ngồi trên ghế, khoe miệng không khỏi giương lên, vẫy vẫy tay với Khâm Phụng cùng Chăm Uyên, lập tức có người tiến lên áp các nàng quỳ trước mặt Tiết Thần, Tiết Thần cũng không hỏi thứ mà các nàng lấy trộm là gì, mà là liếc nhìn Hồ Toàn bên cạnh, nói: "Các nàng trộm đồ gì của ta? Để cho ta xem"

Hồ Toàn vừa liếc nhìn Đồng nương, chỉ thấy Đồng nương nói xong liền lấy từ trong tay áo ra một đôi trâm cài đầu cùng một đôi vòng, trình đến trước mặt Tiết Thần, nói: "Những thứ đó nô tỳ cầm lại, còn chưa kịp nộp cho tiểu thư, chính là những cái này."

Tiết Thần chỉ nhìn lướt qua trên mặt cũng không biểu lộ gì, Khâm Phụng cùng Chăm Uyên không khỏi lắc đầu, trong cổ họng phát ra tiếng kêu ô ô ô, ngược lại sắc mặt Tiết Thần thay đổi, Đồng nương giấu đồ trong phòng nàng ở trong ngực, rốt cuộc kẻ trộm ở đây là ai? Hay là nói, đồ vật trong phòng nàng, nha hoàn không thể tùy ý động, nhưng Đồng nương bà ta thì có thể?

Hồ Toàn thấy Đồng nương lấy ra thứ gì đó, tiến lên cho Khâm Phụng cùng Chăm Uyên hai bạt tai, trong miệng mắng: "Hai người các người là dê bò từ trong mương ra tay chân không sạch sẽ, ta đánh chết các người."

Lại còn làm bộ còn muốn đánh, Tiết Thần ngăn cản lại, bình tĩnh nói:

"Không cần đánh, hai thứ đồ này là ta đưa cho các nàng, tại sao lại nói là các nàng trộm? Đồng nương, người nói là ai nói nhìn thấy các nàng trộm đồ? Ta nhìn hai người kia mới giống trộm, người thả các nàng để các nàng nói tên người đó ra, ta đến sai phái các nàng, đừng để cho người ta cho rằng ta viện lí do quản sự mụ mụ để gạt gẫm, sau này tặc tử đều đến viện ta để trộm đồ."

"..."

Những lời này của Tiết Thần, liên tiếp và dứt khoát, làm cho Đồng nương trợn mắt há hốc mồm, nghĩ thầm bà ta đổ oan cho Khâm Phụng cùng Chăm Uyên cũng chỉ là thuận miệng nói, còn chưa cần thận đến mức chuẩn bị tốt cáo trạng người ta, trên mặt lộ ra vài phần mất tự nhiên, cười nói:

"Tiểu thư, nói nói cái gì? Cái này, những thứ này tại sao lại là tiểu thư đưa cho các nàng được? Cái này rõ ràng..."

Tiết Thần lần thứ năm đánh gãy lời nói của Đồng nương, lý trí hỏi ngược lại: "Lời nói của Đồng nương thật là kỳ quái, mấy thứ này không phải là trong phòng ta sao?"

Đồng nương sững sốt, sau đó mới gật đầu: "Tự nhiên là trong phòng tiểu thư."

"Vậy được rồi, đồ vật trong phòng ta, tự nhiên chính là của ta, ta nguyện ý đưa cho ai sao? Ta nói là đưa, đó chính là đưa."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vi Quân Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 6.2

Sắc mặt Đồng nương triệt để lạnh xuống, bóp trâm cài đầu cùng vòng tay trong tay, sắc mặt luân phiên xanh đỏ, mấy thứ này quả thực là bà ta lấy ra từ trong phòng tiểu thư, chuẩn bị cầm đến nhà mẹ đẻ cho mấy người họ hàng thân thích nghèo mở rộng tầm mắt, nhưng mà hiện tại nghe tiểu thư nói muốn nhìn tang vật, bà ta sợ Hồ Toàn không chuẩn bị, lúc này mới lấy vài thứ ra, trong lòng suy nghĩ, cũng chỉ là xem như cho tiểu thư nhìn thấy, mấy thứ này thì cũng chỉ là cảm muộn về nhà hai ngày, cũng không có gì vội vàng, tiểu thư mới bao nhiêu tuổi, làm sao có thể hiểu mấy thứ quanh quanh quẩn quẩn như này, tùy tiện lừa gạt một chút cũng qua được thôi.

Nhưng đột nhiên lời của tiểu thư vừa chuyển, tùy tiện cái gì vậy, đều thay mặt hai nha đầu kia, mắt thấy là muốn bảo vệ các nàng, Đồng nương sao mà đáp ứng cho được, tiền bà ta cũng đã nhận từ cô tẩu nhà chồng, Thủy Thanh cùng Thủy Tú cũng đều an bài tiến vào, nơi nào có thể bị hai nha đầu kia đá đi được? Lúc này bước lên một bước, lại mở miệng nói:

"Tiểu thư, cũng không thể như vậy! Nô tỳ biết tiểu thư có tình cảm với hai nha đầu này, có thể sai lầm rồi thì bỏ qua cho xong việc, nhưng nếu tiểu thư bao che, chẳng phân biệt được phải trái trắng đen, thái thái ở dưới cử tuyển sẽ không nhắm mắt được. Mau trở về cùng nô tỳ nhanh chút, nơi này là chỗ nào mà một tiểu thư đứng đắn có thể tới được?"

Nói xong, Đồng nương liền muốn lôi kéo khuỷu tay Tiết Thần, lại bị Tiết Thần lui về sau một bước, sắc bén đảo qua Đồng nương, sau đó thanh âm thanh thúy liên vang lên:

"Vô liêm sỉ! Ngươi là ai, mà dám đến giáo huấn bản tiểu thư? Thường ngày kêu ngươi một tiếng mụ mụ, đó là cho ngươi mặt mũi, ngươi còn thật cho rằng ngươi là mụ mụ của ta? Ta nói những thứ đó là ta đưa cho Khâm Phụng cùng Chăm Uyên, tự nhiên chính là đưa, phải dùng tới mấy lời nói của ngươi sao? Thái thái đã đi, nhưng thái thái đi, chẳng lẽ đồ của ta liền biến thành đồ của ngươi? Nơi này là Tiết gia, ta là Tiết gia đại tiểu thư, không cần tới ngươi nói ta đứng đắn hay không, chỗ nào của Tiết gia mà ta không thể đi? Đến mức là một nô tỳ như ngươi đến quản sao?"

Tuy rằng tuổi Tiết Thần còn nhỏ, có thể nói ra được câu như vậy cũng là thật tâm. Nàng ngồi trên ghế ưỡn thẳng lưng, thân hình tuyệt vời giống như một con thiên nga kiêu ngạo, tuy rằng dáng người nhỏ nhỏ, nhưng khi nói chuyện khí thế lại giống như là đương gia chủ mẫu quản gia bao nhiêu năm, mười phần phẫn khích, mười phần khí thế, dưới ánh mặt trời, trên khuôn mặt kiều diễm ướt át như được nhuộm một tầng hào quang, làm người ta không dám nhìn thẳng, mà ánh mắt Tiết Thần sắc bén, dù chỉ là nhìn quanh một vòng, nhưng ánh mắt kia giống như là nhìn thấu tất cả mọi việc, ý tứ cảnh cáo sâu đậm, khiến cho những người kia nguyên bản đang chờ xem kịch vui, đối với vị đại tiểu thư này ôm thái độ khinh miệt hiện giờ đều chấn động, lại không dám khinh thường.

Sắc mặt Đồng nương càng xám trắng, lâu dài được người ta cung kính quen nhất thời bị một tiểu cô nương mười một tuổi chỉ vào mũi nằng trước mặt mọi người, cũng nóng nảy tức giận, sợ chính mình mất mặt mũi, đứng sau còn là khuê nữ nhà cô tẩu, nếu chuyện này bị các nàng truyền về trong nhà, vậy sau này làm sao bà ta còn có thể diễu võ dương oai trước mặt mấy người họ hàng nghèo nữa đây? Trong lòng quỳnh lên, tay đều đã giương lên, may mắn còn có chút lý trí, không dám thật sự đánh Tiết Thần, thấy bốn phía có người bắt đầu đối với nàng chỉ trích, Đồng nương đành phải buông xuống tay, đối Tiết Thần trầm giọng nói:

"Tiểu thư, nô tỳ mặc dù là nô tỳ, nhưng khi thái thái còn sống đã giao tiểu thư cho nô tỳ chăm sóc, lời nói của tiểu thư quá mức kỳ cục, nô tỳ chỉ là nói lời hay khuyên bảo, tiểu thư không chỉ không nghe, còn khăng khăng cố chấp, giữ lại hai đứa tiện tỳ trộm cắp lại bên cạnh, nếu sau này các nàng lấy hết đồ của tiểu thư đi, nô tỳ còn đâu mặt mũi để gặp thái thái ở dưới cử tuyển. Hai nha đầu này, tuyệt đối không thể lưu."

Đồng nương cũng quyết tâm muốn đuổi Khâm Phụng cùng Chăm Uyên ra khỏi bên cạnh Tiết Thần, lại thêm đang nổi nóng, nói chuyện cũng ngay thẳng, ba câu đều vịn thái thái, muốn dùng thái thái ngăn chặn đại tiểu thư, đây là lấy thái thái đã qua đời làm bia đỡ đạn.

Trong lòng mọi người đều rõ ràng, vừa nhìn về phía đại tiểu thư đã không lên tiếng thì thôi, bây giờ bỗng nhiên nổi tiếng, muốn xem xem nàng như thế nào

ứng đối Đồng nương cái này thế công, còn có thể nói ra bao nhiêu đánh Đồng nương mặt mũi lời nói đến, tốt nhất hai người đánh nhau, còn được xem náo nhiệt đó, mà chẳng ai ngại náo nhiệt lớn cả.

Chỉ là, lúc này Tiết Thần ngược lại không như mọi người mong muốn, gương mặt đang lạnh lùng đột nhiên động một cái, khóe miệng liền cong lên, thu hồi khí thế sắc bén như lưỡi đao vừa rồi, toàn thân lại biến thành nụ hoa kiều diễm ướt át thuần mỹ khả ái, nhẹ giọng nói với Đồng nương:

"Đồng nương, vừa rồi ta nói hơi nặng lời, người chớ để ở trong lòng, ta chịu tội với người còn không được sao? Thứ đó thật sự là ta đưa cho Khâm Phụng cùng Châm Uyên, người hãy xem như là không tin hai nha đầu kia, vậy cũng phải tin ta mới đúng. Nhưng mà người không tin ta, làm cho ta vô cùng thương tâm. Tâm tính ta tốt như vậy, hai nha đầu Thủy Thanh cùng Thủy Tú này nói một chút chuyện mới mẻ về nông thôn, ta cũng thích nghe, để cho các nàng ở lại ngoài phòng hầu hạ, thường ngày hầu hạ ta đều là Khâm Phụng cùng Châm Uyên, nếu mà đối người, ta khẳng định sẽ không thích ứng được, để cho các nàng cũng trở về nội phòng hầu hạ, ta cam đoan, sau này không hề tặng đồ loạn cho các nàng nữa, có được hay không?"

Cái này liền xem như là cho bậc thang thỏa hiệp. Rốt cuộc còn mình là mục tử quản sự trong viện của nàng, tuy rằng trong lòng Đồng nương còn tức giận, nhưng cũng biết chuyện hôm nay không thích hợp để làm to nữa, nếu thật sự là nháo đến chỗ lão gia, chính mình khẳng định cũng không chiếm được tiện nghi gì, nay tiểu thư chịu mềm dẻo bồi tội với bà ta, bà ta lại muốn lên mặt thì cũng không đúng, huống chi, tiểu thư cũng chấp nhận Thủy Thanh cùng Thủy Tú, liền xem như là hầu hạ ngoài phòng, có chính mình ở trong sân chiếu ứng, cũng không cần phải làm việc nặng gì, lạnh lùng nhìn Khâm Phụng cùng Châm Uyên vẫn còn bị áp giải quỳ trên mặt đất, bĩu môi, cuối cùng vẫn là buông miệng gật đầu nói:

"Nếu tiểu thư đã nói như vậy, vậy thì làm như vậy đi. Chẳng qua, nô tỳ còn có lời muốn nói, tất cả đồ vật trong phòng tiểu thư đều là thái thái lưu lại cho tiểu thư, vạn không thể tùy ý đưa cho những tiện tỳ kia."

Tiết Thần không nói gì, chỉ là âm thầm nhếch môi cười lạnh, sau đó xoay người sang chỗ khác, đỡ Khâm Phụng cùng Châm Uyên đang quỳ dậy, để cho người khác coi bỏ dây thừng trên người các nàng, dẫn các nàng trở về Thanh Tước cư.

Bạn đang đọc truyện *Thiều Hoa Vì Quân Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Câu Hỏi

Edit: Linh Đang

Tiết Thần trở lại Thanh Tước cư.

Thanh Tước cư là sân không tính là lớn, nhưng đối với một tiểu thư chưa xuất giá mà nói, nơi này tuyệt đối là đủ, được phân ra tiền viện cùng hậu viện, phòng chính của Tiết Thần ở bên trong hậu viện, Đồng nương lấy cớ nói đi dạy quy củ cho Thủy Thanh, Thủy Tú, liền đưa các nàng đi, vốn Tiết Thần cũng không có ý định lưu các nàng lại, nên để cho bà ta đưa đi, làm bộ như hôm nay chưa từng phát sinh chuyện gì.

Âm thầm dẫn Khâm Phụng cùng Châm Uyên vào phòng, vừa không nói lời nào, cũng không để ý tới các nàng, vẫn đi lại trong thư phòng, đứng phía trước giá sách cầm lấy một cuốn sách được bọc giấy tinh xảo, mở ra nhìn một chút, nguyên lai là cuốn ấn ký nhỏ, nếu không phải là nhìn thấy cái này, Tiết Thần còn thật sự quên, chính mình cũng đã từng là một thiếu nữ khờ dại, cho rằng mình nhất định sẽ có được một phần tình cảm đặc biệt tốt đẹp, giống như là những tài tử giai nhân trong sách vậy, trai tài gái sắc, bên đờ tình yêu.

Nào ngờ, cuộc đời lại cho nàng một cái tát vang dội vừa thẹn vừa sỉ nhục.

Vì thế lẳng lặng buông xuống quyển sách kia, đầu ngón tay mềm mại mơn trớn cái túi mới được bao lại chưa lâu, bên môi lộ ra một nụ cười yếu ớt khiến người ta không thể nhìn ra điểm gì, tình cảm đối với đời trước của nàng mà nói, là xa không cầu được, mà đời này, nàng đã tính toán từ ban đầu, sẽ không mơ ước xa vời nữa.

Khâm Phụng cùng Châm Uyên bị Tiết Thần bỏ ở một bên một hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được ngẩng đầu nhìn nàng một cái, thấy tiểu thư vẫn còn làm chuyện của mình, không có chút hứng thú nào để ý tới hai người, hai người liếc nhau, Khâm Phụng cắn cắn môi dưới, do dự đi về phía trước một bước, không nói hai lời, đầu tiên đã quỳ xuống, Châm Uyên thấy thế, cũng nhanh chóng tiến lên quỳ xuống.

Tiết Thần không nhìn các nàng, nhưng vẫn đang chú ý động tác của hai người.

Kiếp trước nha hoàn đắc lực nhất bên cạnh nàng, xem như là trước khi nàng thành thân, là Tân Bích mua từ bọn buôn người về, bởi vì nàng không yên tâm về người mà Từ Tổ Nga cho mình, trên thực tế, Từ Tổ Nga cũng sẽ không cho nàng người tốt gì, cái đó nàng không làm sao được, đành phải tự mình đi chọn, Tân Bích từng đọc sách qua, biết tính sổ, là một tiểu tài nữ, gia đạo sa sút mới bị bán qua tay nhiều người, theo nàng gả vào Trường Ninh hầu phủ làm thị tì, nàng ta không cha không mẹ, ở Trường Ninh hầu phủ người duy nhất có thể dựa vào cũng chỉ có chủ mẫu là nàng, cho nên làm việc thập phần dụng tâm, người cũng trung thành, chỉ đáng tiếc, đời này nàng trở lại, Tân Bích không ở đây, cho nên, nàng chỉ có thể chọn lại nha hoàn hầu cận một lần nữa.

Tuy rằng cái này Khâm Phụng cùng Châm Uyên từ nhỏ đã hầu hạ nàng, nhưng mà dù sao đó cũng đều là chuyện khi còn bé, ký ức kiếp trước cũng rất mơ hồ, cho nên nàng không đoán ra được, phẩm hạnh cùng cách làm việc của các nàng, nhưng mà, lúc này bên cạnh nàng không có người nào, người có

tiềm lực để bồi dưỡng nhất cũng chính là hai nha đầu này, chỉ cần không phải là người ăn cây táo, rào cây sung, Tiết Thần vẫn nguyện ý dùng các nàng

Nay xem ra, hai nha đầu này còn chưa tính là quá ngốc, ít nhất không có vừa trở về đã khóc kể cáo trạng, chứng tỏ các nàng biết chịu trách nhiệm với việc mình làm, chưa có trở về đã cảm động đến rơi nước mắt thể hiện lòng trung thành, cũng nói lên họ không phải là người thích lấy lòng, trực tiếp quỳ xuống, chứng minh các nàng biết chính mình sai ở chỗ nào, vì thế Tiết Thần quay đầu lại.

Vẫn không có nói chuyện, mà ánh mắt bình thản nhìn Khâm Phụng mặc một thân hồng y, Khâm Phụng chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo một mảnh, trong ba người ở đây, rõ ràng tuổi của nàng lớn nhất, nhưng mà khi đối mặt với tiểu thư nhỏ tuổi thì lại cảm thấy trên đỉnh đầu treo một chiếc đao sắc bén, làm cho nàng không chút nào dám chậm trễ, sau khi cân nhắc một hồi mới nói:

"Các nô tì biết sai lầm rồi, cho tiểu thư thêm phiền toái lớn, là Đồng nương mang theo người trực tiếp bắt chúng nô tỳ tới chỗ Hồ tổng quản, nô tỳ cùng Châm Uyên dùng quyền cước, làm hai người trong số họ bị thương, nhưng bọn họ nhiều người, chúng ta đích thực đánh không lại, liền bị bắt."

Nói chuyện rõ ràng, ý nghĩ phân minh, không có chút nào biện giải, đơn giản nói chuyện lúc ấy phát sinh ra. Tiết Thần âm thầm gật đầu, sau đó mới dùng giọng nói thanh thúy như hoàng oanh xuất cốc nói:

"Các ngươi có biết tại sao Đồng nương lại muốn bắt các ngươi?"

Khâm Phụng hơi trầm mặc, không phải là không biết, mà là có một số việc không biết có nên nói hay không, nhưng Châm Uyên lạnh lẽo hơn, tuy rằng cử chỉ cũng rụt rè, nhưng lời nên nói cũng đều có thể nói rõ ràng:

"Là Đồng nương muốn tìm hai nha hoàn khác hầu hạ tiểu thư, nha hoàn thiếp thân hầu hạ trong nội thất là nhất đẳng, mỗi tháng được 300 tiền, nha hoàn ngoại thất là nhị đẳng, 50 tiền, trước đó Đồng nương đã từng nói với chúng nô tỳ, nói chúng ta tuổi còn nhỏ, muốn chúng ta gửi tiền hàng tháng ở chỗ bà ta, ta cùng Khâm Phụng không đáp ứng, nàng liền muốn đơn giản đối chúng ta đi."

Tiết Thần dùng động tác tùy tay lật sách trong tay, mí mắt hơi hơi nâng nâng, sau đó mới để sách trong tay xuống, đi trước mặt Khâm Phụng cùng Châm Uyên đang quỳ, giương tay với các nàng, để cho các nàng đứng lên.

Sau khi hai người đứng lên, liền đứng trang nghiêm, nửa khắc đều không dám chậm trễ, Tiết Thần thấy các nàng tiến thoái có độ, đáng vẻ hiểu chuyện hơn các nha hoàn bình thường, như vậy rất có tu dưỡng, không kiềm chế được hỏi các nàng: "Các ngươi đều đã hầu hạ ta từ nhỏ, ta lại không hỏi qua lại lịch của các ngươi, ta nhớ rõ hình như là khi ta năm tuổi, thái thái mang các ngươi vào phủ, đúng hay không?"

Khâm Phụng gật đầu, nhìn tiểu thư có chút không giống với lúc trước, sau chốc lát do dự, liền nói với Tiết Thần:

"Tiểu thư nhớ rõ không sai, nô tỳ cùng Châm Uyên đều là thái thái dẫn vào phủ, khi còn bé đã chịu qua ân huệ của Lô lão phu nhân, ở tại Lô gia đến 8 tuổi, mới được thái thái mang vào phủ hầu hạ tiểu thư, Châm Uyên nhỏ hơn nô tỳ một tuổi."

Nói như vậy Khâm Phụng năm nay mười bốn, Châm Uyên mười ba. Bình thường nha hoàn hầu hạ tiểu thư, dĩ nhiên là phải lớn hơn mấy tuổi, những con số này rất hợp lý. Mà các nàng được giáo dưỡng thành như vậy, thì ra công thân lớn nhất vẫn là Lô gia, các nàng nói Lô lão phu nhân chính là mẫu thân của Lô thị, ngoại tổ mẫu của Tiết Thần, nhưng vị ngoại tổ mẫu này vào lúc Tiết Thần 8 tuổi, hình như đã qua đời, cho nên Tiết Thần đối với nàng cũng không có bao nhiêu ấn tượng, chỉ nhớ mang máng khi còn nhỏ, mẫu thân thường xuyên khóc về nhà mẹ đẻ, có đôi khi cũng mang nàng cùng trở về, có thể ở hai ngày, sau đó ngoại tổ mẫu liền tự mình đưa mẫu thân đưa trở về. Khi đó nàng còn nhỏ tuổi, chỗ nào mà hiểu được việc này, chỉ biết đến nhà ngoại tổ mẫu đặc biệt tự do, ngoại tổ mẫu luôn để nàng chơi tùy ý, muốn ăn cái gì đều có thể ăn đến thỏa mãn, chỉ đáng tiếc thời gian ở lại đều không nhiều. Bây giờ nghĩ lại, nhất định là Lô gia sợ thân phận thương gia của mình mang đến cho mẫu thân nhiều phiền toái mới phải nén giận, đưa mẫu thân đang cãi nhau với phụ thân trở về.

Cả đời người nữ nhân có bao nhiêu khổ, Tiết Thần đã lĩnh hội được rất nhiều, sau khi thở dài, mới bình tĩnh bước đi thông thả, vừa nói:

"Có mấy lời thực ra ta không muốn nói với các ngươi, nhưng nay thái thái đã ra đi, trong viện không có chủ mẫu làm chủ, ta tuổi còn nhỏ, có rất nhiều việc cũng không tiếp xúc được, nhưng ai là tốt ai là xấu, ta còn có thể phân biệt rõ ràng, hai người các ngươi cũng thấy được, lẽ cùng bảy tuần của thái thái còn chưa qua (cung 49 ngày), đã có người có tâm tư trừ bỏ người bên cạnh ta, lúc này nếu không phải là ta phát giác sớm, chờ khi các ngươi bị bán đi đã hỏng chuyện rồi, cho nên, sau này chúng ta chỉ có thể một lòng, các ngươi có chuyện gì, cứ việc đến bẩm ta, hiểu được ý tứ của ta chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thiều Hoa Vi Quân Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 7.2

Editor: Linh Đang

Tốc độ nói chuyện của Tiết Thần không nhanh không chậm, giọng nói ôn nhu như nước, nhưng thái độ lại làm người ta không được phép nghi ngờ.

Khâm Phụng đã 14 tuổi, biết một trận biến cố lớn sẽ làm tính cách một người thay đổi, lúc trước khi nàng hầu hạ bên cạnh tiểu thư, chỉ cảm thấy tiểu

thư không rành thế sự, thiên chân vô tà, nhưng những thứ đó đều là do thái thái sùng mới có, nay thái thái không còn, tiểu thư cũng biết, chính mình không thể cái gì cũng không hiểu giống như trước.

Mà tiểu thư nói với các nàng những lời này, chính là chính thức có ý thu các nàng, trên thực tế, tuy rằng tuổi tác các nàng lớn hơn tiểu thư, nhưng thân phận là nha hoàn, thời điểm mấu chốt, đích xác chỉ có tiểu thư mới có thể bảo trợ các nàng, mà để báo đáp lại, các nàng chính là muốn cùng tiểu thư đứng cùng một chiến tuyến, đối phó với những người thừa dịp thái thái qua đời, có suy nghĩ khác với tiểu thư, tỷ như Đồng nương.

Mặc dù không biết tiểu thư muốn các nàng làm cái gì, nhưng Khâm Phụng cùng Châm Uyên cũng không lo lắng, bởi vì các nàng từ lúc được thái thái mang vào đây, đã xác định là phải hầu hạ tiểu thư, chỉ có tiểu thư thôi, các nàng mới có thể tốt được, ngược lại, nếu như tiểu thư không tốt, hai nha hoàn không có bất kỳ chỗ dựa nào như các nàng, mới thật sự không có đường sống, những đạo lý này Khâm Phụng cùng Châm Uyên đều có thể hiểu được, vậy nên không cần Tiết Thần phân phó, các nàng cũng sẽ làm như vậy.

Mà nhiệm vụ đầu tiên Tiết Thần giao cho Khâm Phụng cùng Châm Uyên, chính là muốn các nàng đi hỏi thăm người trong nhà Đồng nương. Kiếp trước mãi đến khi Tiết Thần xuất giá, cũng không hoài nghi qua Đồng nương, bởi vì bà ta là quản sự trong viện mà mẫu thân lưu lại, rất nhiều việc Tiết Thần đều dựa vào bà ta, nhưng sống lại một đời, nàng có nhiều hơn mấy chục năm tồn tại, góc độ nhìn người cũng không giống trước, tự nhiên không thể cùng một loại, rất nhiều việc làm của Đồng nương, đã đụng đến vảy ngược của nàng, người như vậy lưu lại nhất định sẽ là tai họa, kiếp trước sau khi nàng thành thân, Đồng nương liền cáo ốm hồi hương, không bao lâu liền bệnh chết, bây giờ nghĩ lại, dường như chuyện này cũng lộ ra chút bí ẩn.

Khâm Phụng cùng Châm Uyên không phụ kỳ vọng, rất nhanh đã hỏi thăm ra tình huống nhà Đồng nương.

Đồng nương là thị tì của Lô thị, cùng đi theo gả vào Tiết gia, sau này Lô thị thấy tuổi của bà ta đến, liền gả bà ta cho người, đương gia của bà ta gọi Vương Quý, làm hầu việc ở phố Chu Tước, về sau làm nhị quản gia, có thể thấy được Lô thị đối Đồng nương người thị tì này vẫn rất tốt, có gì cũng nói với bà ta, Bình nương cùng nhập phủ hầu hạ với bà ta nhưng không có may mắn như vậy, chỉ xứng với người gác cổng trong viện Tiết Văn Đào. Đồng nương cùng Vương Quý không có đứa nhỏ, ở ngoài phủ có một tòa nhà, là tam tiền, Vương Quý là người Kinh Giao, phần lớn thân thích trong nhà đều đến từ Kinh Giao, không nghe nói có tiền đồ gì.

"Nếu Đồng nương là quản sự trong viện của thái thái, sau khi thái thái đi, lại để cho bà ta làm mụ mụ quản lý viện của ta, vậy tiền hàng tháng của bà ta là bao nhiêu? Tiền hàng tháng của Vương Quý là bao nhiêu?"

Khâm Phụng cùng Châm Uyên nghe vấn đề hỏi Tiết Thần, hai mặt nhìn nhau, các nàng chỉ đi nghe ngóng được trong nhà Đồng nương, nhưng thật sự không biết tiền hàng tháng của bà ta và đương gia, không khỏi im lặng, thầm mắng mình làm việc không chu toàn.

Mà Tiết Thần cũng không phải là có ý hoạch hoạch các nàng, trên thực tế, đối với việc các nàng rất nhanh đã nghe được những thông tin này đã cảm thấy rất hài lòng, chỉ là bật thốt lên hỏi ra vấn đề này, lại là làm khó hai nha đầu này.

Tiết Thần biết, có liên quan đến vấn đề tiền bạc, không phải là hai cái tiểu nha đầu tùy tiện đi hỏi thăm liền có thể hỏi thăm ra, sau khi suy nghĩ một chút, nói với Châm Uyên:

"Đi gọi Bình nương tới, nói trên quần áo hoa của ta có đường chỉ bị tuột, gọi bà ấy đến để nhìn xem có thể vá hay không."

Bình nương cùng Đồng nương không giống nhau, trước giờ bà trông nom sinh hoạt hàng ngày của Tiết Thần, quần áo hồng may vá lại là việc bà làm không sai. Mà lúc Tiết Thần gả vào Trường Ninh hầu phủ, mấy năm đầu là thời điểm gian nan nhất, chính là Bình nương không xa không rời canh chừng nàng, Tiết Thần áy náy với bà, đến khi bà chết cũng không thể hồi báo bà cái gì.

Sau khi Châm Uyên đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã nhìn thấy Bình nương một bên kéo ống tay áo, một bên chỉnh đầu tóc vội vội vàng vàng chạy tới, Tiết Thần nhớ tới lúc trước mỗi lần mình nhìn thấy bà, bà đều đang bận rộn bận rộn, tuy rằng có nha hoàn sai phái, nhưng Bình nương có thói quen hết thấy những thứ xung quanh nặng đều ôm qua làm, không mượn tay người khác. Bình nương thấy Tiết Thần vội vàng tiến lên quỳ gối hành lễ, cái lễ này, cả đời bà đều không có bỏ, chẳng sợ sau này chân bị tật, không cong xuống được, bà cũng sẽ khom lưng hành lễ.

"Bình mụ mụ đừng đa lễ, qua đây ngồi xuống."

Tiết Thần tiến lên tự mình đỡ Bình nương, lôi kéo bà ngồi xuống ghế trước giường, Bình nương như ngồi bàn chông, Tiết Thần có thiện ý cười cười với bà, sau đó mới dùng giọng nói như hoàng oanh hỏi Bình nương:

"Bình nương, ta hỏi ngươi, ngươi cùng Đồng nương đều là quản sự mụ mụ, tiền hàng tháng của hai người các ngươi có giống nhau không?"

Đối với Bình nương, Tiết Thần không muốn giấu diếm, cũng nguyên ý để cho Bình nương biết nhiều hơn về những chuyện nàng làm, Bình nương bị Châm Uyên gọi tiến vào, liền biết tiểu thư là có việc cần hỏi, không dám giấu diếm, nói thẳng:

"Tiền hàng tháng của nô tỳ không nhiều như Đồng nương, một tháng nô tỳ được 500 tiền, một tháng Đồng nương được một ngàn hai."

Lời nói của Bình nương làm Tiết Thần rơi vào trầm mặc, một ngàn hai mỗi tháng, chỉ sợ là ở trong phủ vương hầu tướng lĩnh cũng không tính là thấp, chớ nói nhiều như vậy, kỳ thật trong tay Đồng nương hẳn không thiếu tiền mới đúng, nhưng vì sao bà ta lại có chủ ý với tiền lương hàng tháng của hai nha đầu này đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vi Quân Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Di Nương

Editor: Linh Đang

Bình nương thấy Tiết Thần không nói lời nào, con người vừa động, nghĩ ngợi Tiết Thần gọi bà vào là để hỏi nguyên nhân của chuyện này, liền thử thăm dò nói:

"Tuy nói tiền tiêu hàng tháng của Đồng nương nhiều hơn chút, nhưng mà bà ấy chi tiêu cũng lớn, đương gia Vương Quý nhà bà ấy không chỉ muốn rượu ngon đồ tốt để đánh cuộc, còn thiếu rất nhiều nợ, đến núi vàng núi bạc cũng không đủ bù cho số tiền ông ta thua, cho nên cuộc sống hàng ngày của Đồng nương cũng không quá dễ chịu, hơn nữa thân thích nhà Vương Quý lại nhiều, phần lớn là không có tiền, thường xuyên đến tổng tiền cũng có, thường xuyên qua lại, vậy nên nhiều bạc chưa chắc đã đủ dùng." Bình nương giống như biết Tiết Thần muốn hỏi cái gì, trong lúc Tiết Thần còn chưa nghĩ kĩ phải hỏi như thế nào, bà đã nói ra tất cả.

"..."

Bình nương khôn khéo làm cho Tiết Thần hoàn toàn đổi cái nhìn với bà. Tuy rằng kiếp trước ấn tượng của nàng với bà nhiều nhất chính là Bình nương không ngọc, nhưng cũng không cảm thấy bà khôn khéo, bây giờ nghe bà nói những lời này, chỉ là vài câu đơn giản thôi, đã nói ra đáp án mà Tiết Thần mong muốn, còn có vài phân ý tứ đại trí giả ngu.

Cố tình làm bà phải nói ra nhiều hơn, Tiết Thần cứ tiếp tục hỏi:

"Nhưng tính nết của đương gia nhà bà ta như thế này cũng không phải ngày một ngày hai, nhà Đồng nương làm sao có thể tiến vào ba tiểu viện kia như vậy? Bình nương, những năm người ở trong phủ không khác là mấy so với Đồng nương, nhưng mà tại sao cho tới hôm nay không hoàn toàn ở hết trong phủ? Nhưng làm sao Đồng nương lại có phần tiền kia?"

Đây rõ ràng là nghi vấn trong lòng Tiết Thần, cứ xem như Đồng nương gả cho nhị chương quý ở phố Chu Tước của Tiết gia, nhưng mà ở kinh thành mua một căn tiểu viện có ba phòng phải mất bao nhiêu tiền, Tiết Thần ít nhiều cũng tính toán, ít nhất cũng phải 8, 9 trăm lượng bạc, một tháng Đồng nương được trả một lượng hai, nếu không có nguồn khác, đến 60 năm mới có thể mua, chuyện này bản thân vẫn đang nghi vấn, không phải Đồng nương có vấn đề, thì chính là Vương Quý kia có vấn đề.

Bình nương nhìn Tiết Thần, cảm thấy lúc này bộ dáng của tiểu thư không giống với lúc trước, dường như trưởng thành rất nhiều qua một đêm, trong lòng lại thương tiếc, nói:

"Tiền của bà ta từ nơi nào đến, nô tỳ cũng không biết. Nhưng mà, lời nô tỳ nói với tiểu thư là xuất phát từ nội tâm, đồ cưới thái thái lưu lại không ít, nếu như tiểu thư đều giao cho Đồng nương xử lý, chỉ sợ cũng không phải là vẹn toàn."

Tiết Thần không nói gì, cứ bình tĩnh nhìn Bình nương như vậy, khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn thuần mỹ như là bức tranh tiểu tiên tử, sau khi Bình nương nói xong câu đó, liền cúi đầu đứng lên, hành lễ với Tiết Thần, nói: "Bên ngoài nô tỳ còn có nhiều quần áo chưa giặt xong, nếu tiểu thư không có việc gì, vậy nô tỳ lui xuống trước."

Vốn là Tiết Thần kêu Bình nương tới để hỏi vài câu, không phải là thật sự có việc để cho bà làm, gật gật đầu, nhìn bóng dáng Bình nương rời đi, nặng nề thở ra một hơi.

Bình nương cùng nàng nói những lời này, giống như thời gian này của kiếp trước, bà cũng đã nói, chính là thần sắc kia, cũng là ngữ điệu kia, nhưng mà kiếp trước nàng quá mức ý lại Đồng nương, cảm thấy nếu mẫu đã tin nhiệm giao cho bà ta là người quản lý đồ cưới, vậy thì để bà ta quản cũng không có gì, nhưng sau này không may, không biết Từ Tổ Nga đã nói với Tiết Văn Đào cái gì, làm cho Tiết Văn Đào làm chủ giao đồ cưới của Lô thị cho Từ Tổ Nga xử lý, nói là chờ thời điểm Tiết Thần xuất giá, trả lại cho nàng, nhưng mà, đến khi Tiết Thần thật sự xuất giá, Từ Tổ Nga giao ra đồ cũng chỉ ở mức tạm chấp nhận được.

Cho nên, Tiết Thần vẫn luôn cho rằng, đồ cưới của mẫu thân là Từ Tổ Nga nuốt, nhưng hôm nay nghĩ lại, nhất định không phải là một người là bà ta nuốt mới đúng, Đồng nương..

Tiết Thần gọi đầu tắm rửa, đổi bộ xiêm y khác, thả tóc ra, dung mạo tinh xảo đã dần hé nở, đã có vẻ rực rỡ. Sau đó nhìn thấy Khâm Phụng mang hai bộ xiêm y mới tới, xiêm y không có màu sắc và hoa văn dư thừa, thoát nhìn đặc biệt thanh lịch, xiêm y đã được gấp gọn gàng còn thả trên đó một dải lụa, một đôi khuyên tai trân châu, nhìn thấy Tiết Thần, Khâm Phụng đi tới nói với nàng:

"Tiểu thư, đây là xiêm y Diên di nương đưa đến, nói là tự nàng làm, vốn bà ta muốn vào gặp tiểu thư, nhưng nô tỳ nói tiểu thư đang tắm, bà ta mới không vào, nhờ nô tỳ cầm quần áo đưa cho tiểu thư."

Diên di nương là nha đầu thông phòng của Tiết Văn Đào, sau này Lô thị mang thai, mới nâng thành di nương, từ nhỏ đã hầu hạ Tiết Văn Đào, đối với Lô thị cũng coi như cung kính, mà bên cạnh Tiết Văn Đào, nay hẳn chỉ có một Diên di nương, là người không có lòng dạ gì, lại càng không nói là dám nhào lên, thời điểm Lô thị làm chủ mẫu thì tính tình mềm mại, bà ta cũng không làm loạn, chẳng qua sau này Tiết Văn Đào cưới Từ Tổ Nga làm tặc huyền, Diên di nương mới có kết cục bị sửa trị thâm trọng, đến sau này, Tiết Văn Đào nạp thiếp đã là 10 năm về sau.

Tiết Thần cũng không nhìn bộ xiêm y kia một lần, đã nói với Khâm Phụng: "Thu lại đi, bảo phòng bếp làm một bàn mứt táo ngọt son được cùng bánh phù dung đưa đến cho Điền di nương, rồi nói ta cảm ơn nàng."

Hai thứ đồ này, là Lô thị thích ăn, Tiết Thần không biết Điền di nương thích ăn cái gì, cứ như vậy mà phân phó.

Sau khi Khâm Phụng lĩnh mệnh rồi đi, Châm Uyên liền tới gần nói cho Tiết Thần, nói là Tiết Vân Đào đã trở lại. Sau khi đưa tang Lô thị, Tiết Vân Đào theo lệ cũ rất thân thiết, một nhà sống rất hòa thuận, tỏ vẻ thành tâm.

Sau khi Tiết Thần chải vuốt một phen, liền vội vàng ra khỏi Thanh Tước cư, đi đến chủ viện, còn cố ý sai Châm Uyên bưng một bình nước tự tay pha, vừa đi đến cửa chủ viện, đã nhìn thấy Điền di nương ngoại trừ khi thảnh thơi, thời điểm khác đều không được triệu hồi vào chủ viện, hôm nay bà ta đã đến nhanh hơn một bước, sau khi Tiết Thần vào cửa, bà ta vừa ở trong nội thất giúp Tiết Vân Đào đổi xiêm y, xiêm y của hai người gọn gàng, không giống như là đã làm qua cái gì.

Tuổi tác của Điền di nương bằng Tiết Vân Đào, nhưng bà ta sinh ra có được khuôn mặt trẻ tuổi, nay hơn ba mươi tuổi, nhìn qua chỉ giống bộ dáng hơn hai mươi, không kém xinh đẹp, lúc nào cũng mang bộ dáng rất có tinh thần, bởi vì xuất thân nông hộ, cho nên trên người bà ta cũng không có bao nhiêu khí chất tao nhã của tiểu thư khuê các, thật ra mà nói, lưu loát dứt khoát cũng coi như là nét riêng của bà ta.

Điền di nương nhìn thấy Tiết Thần, liền vội vàng chào đón, nhận lấy trà trong tay Châm Uyên, nói:

"Lão gia mới vừa mới hỏi tới tiểu thư với ta, tiểu thư đã tới rồi. Quả nhiên là phụ nữ liên tâm."

Tiết Thần không nói gì, chỉ nhìn bà ta rồi nở nụ cười nhẹ, giống như là một gốc cây hoa sen nhỏ xanh biếc, vừa mới nảy ra búp nhọn trắng nõn thanh nhã, làm người ta không tự chủ được muốn che chở nâng, hận không thể mang những thứ tốt nhất trên thế gian đến trước mặt tiểu cô nương mũ lẹ.

Mấy ngày nay Tiết Vân Đào rất vội vã, toàn thân đều tiểu tụy hai vòng, nhưng nhìn thấy nữ nhi, tâm tình vẫn là tốt hơn rất nhiều, nói với Tiết Thần: "Mấy ngày nay con cũng mệt mỏi, sao không nghỉ ngơi trong phòng cho tốt."

Tiết Thần mang một nụ cười nhạt, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Tiết Vân Đào, để Điền di nương châm trà cho bọn họ, nói với Tiết Vân Đào: "Nữ nhi không mệt, nữ nhi cũng chịu được giống cha. Đây là chút việc cuối cùng chúng ta có thể làm cho mẫu thân."

Tiết Vân Đào vui mừng gật gật đầu, từ trước hấn vẫn luôn cảm thấy nữ nhi bị Lô thị sủng qua đầu, đều mười một tuổi, nhưng nói chuyện làm việc không hề biết đúng mực khéo đưa đẩy, bởi vậy không thực sự được yêu thích, nhưng mà thật không nghĩ tới sau khi Lô thị đi, tiểu nha đầu được nuông chiều đến lớn này, lại có thể tự mình tỉnh ngộ lại, mấy ngày nay nói chuyện làm việc, như là trưởng thành trong một đêm vậy, làm người ta sinh ra thương tiếc từ trong đáy lòng.

Tiết Thần đến trong viện Tiết Vân Đào, cũng không có chuyện gì khác, chính là đến bởi Tiết Vân Đào ăn bữa cơm, hai cha con lời nói đều không nhiều, hơn nữa Lô thị qua đời, tâm tình luôn nặng nề, bởi vậy một bữa cơm này, hai cha con cũng không có bao nhiêu quan hệ, dù là như thế, Tiết Thần cũng cảm thấy rất hài lòng. Sau khi ăn cơm xong, Tiết Vân Đào giống mấy hôm trước phải ra ngoài xử lý chút chuyện liên quan tới tang sự, Điền di nương hầu hạ Tiết Vân Đào cùng Tiết Thần ăn xong cơm, liền tự giác đề xuất cáo lui, cũng vừa vặn thời điểm này Tiết Thần muốn đi, Điền di nương liền nói đưa nàng về Thanh Tước cư, Tiết Thần không có cự tuyệt.

Đi ở trên đường, Điền di nương đi theo phía sau Tiết Thần, thỉnh thoảng đánh giá tiểu thư do chủ mẫu Lô thị tự mình giáo dưỡng này, Lô gia là xuất thân thương hộ, ở trong lòng Điền di nương, xuất thân của Lô thị so với mình còn không bằng đâu, chẳng qua được tổ tiên lưu lại phúc khí, đời này không cần làm cái gì, liền có thể gả vào thư gia Tiết gia làm chính thê, thuận lợi sống thọ và chết tại nhà, đã vậy khi chết còn có thể nhập vào từ đường Tiết gia, có bài vị.(Editor: bà này nghĩ lung tung chết sớm vậy mà bảo là thọ!!)

Mà có thể nghĩ, tính tình Lô thị như vậy có thể dạy ra tiểu thư như thế nào, trong ấn tượng của Điền di nương, tiểu thư này bị sủng đến mức không có nửa điểm lòng dạ tâm kế, người bên ngoài nói cái gì nàng đều tin tưởng, dễ gạt lắm.

Nay Lô thị đi, bà ta chính là nữ nhân duy nhất trong nhà này, chỉ cần bà ta lung lạc được tiểu thư thì tốt rồi, lão gia tự nhiên sẽ nhìn ở trong mắt, năm đó hấn có thể lấy một nữ nhi thương hộ làm vợ, nghĩ đến chính là không để ý đối với xuất thân của thê tử, nếu mà chính mình có thể thừa cơ hội này được phù chính mà nói...

Nghĩ như vậy, bước chân đi nhanh chút, đi tới bên cạnh Tiết Thần, cố ý làm thân nói: "Tiểu thư đã nhận được xiêm y chưa? Lúc trước thái thái sinh bệnh, cũng không ai chuẩn bị xiêm y cho tiểu thư, kia đường may của ta coi như không tệ, nếu tiểu thư trở về mặc mà thích, hôm sau nói để ta lại làm nữa là được."

Tiết Thần không có trả lời Điền di nương ngay, mà là lại cùng bà ta đi vài bước, mới nói với bà ta: "Không phải trong phủ có Tú nương sao, đâu cần di nương phải tự tay làm?"

Điền di nương sững sốt, sau đó rất nhanh phản ứng kịp, trả lời: "Đúng, phủ lý có Tú nương, nhưng di nương làm là một phần tâm ý của di nương với tiểu thư, nghĩ tiểu thư không có thái thái yêu thương, cũng là không đành lòng mà thôi."

Tiết Thần đột nhiên dừng bước, Điền di nương thiếu chút nữa không phản ứng kịp, vội vàng dừng bước, quay đầu liền nhìn thấy Tiết Thần không mang nửa điểm biểu tình đứng ở nơi đó nhìn bà ta, chờ bà ta quay đầu lại, sau khi liếc mắt với nàng, cánh môi Tiết Thần mới hơi hơi khê mở, nói:

"Có phải người cho rằng có một ngày cha ta sẽ đem người phù chính, để cho người làm Tiết phu nhân?"

"..." Điền di nương không nghĩ tới thì ra tiểu thư mà bà ta cho rằng dễ nói chuyện, không hiểu chuyện lại có thể nói ra những lời hại này, nhất thời sùng sốt không biết phải trả lời như thế nào, sau một lúc mới co rút khóe miệng nói:

"Tiểu, tiểu thư sao lại nói vậy. Ta tự nhiên không có ý nghĩ này..."

Tiết Thần cắt ngang: "Không có thì tốt. Tuy rằng thái thái đã qua đời, nhưng mà trong phủ vẫn có quy củ, lần tới không có người triệu ngươì, thì không cần đi chủ viện, chỗ cha ta đã có người hầu hạ."

Sau khi nói xong câu đó, Tiết Thần liền mang theo Châm Uyên, như lúc trước như vậy, đứng thẳng lưng, kiêu ngạo rời đi trước mặt Điền di nương, lưu lại Điền di nương đang trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng dáng Tiết Thần rời đi, rất lâu không khỏi phục lại thân sắc được.

"Nha đầu thối không biết phân biệt. Tính tình giống hệt mẫu thân đã chết của nàng ta! Ta phi!"

Mấy năm nay Điền di nương ở Tiết gia trôi qua rất thông thuận, lão gia không hoa tâm, chủ mẫu rất dễ hầu hạ, mặc dù bà ta là di nương, nhưng phủ lí luôn luôn không thiếu chi phí ăn mặc của bà ta, ngay cả chủ mẫu khi còn sống, cũng không khòì nhường bà ta ba phần, nay chỉ là một tiểu thư đã mất mẹ, còn dám diều võ dương oai trước mặt bà ta. Không cho bà ta chủ viện... Haha, toàn bộ phủ chỉ có một nữ nhân là bà ta, lão gia ngoại trừ bà ta, bên cạnh còn có thể có ai hầu hạ, lúc này không tiến tới, mới thực sự là đũa ngọc. Lắc mông bĩu môi, Điền di nương quăng cái liếc mắt Tiết Thần tới phương hướng mà Tiết Thần rời đi, lăm bằm bước đi.

Editor: Điền di nương chỉ là nhân vật nhỏ, cũng không xấu lắm nhưng chẳng biết dùng từ nào nên đề bà ta

Bạn đang đọc truyện *Thiều Hoa Vì Quân Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Truyền Lời

Editor: Linh Đang

Trên đường trở về Thanh Tước cư, Châm Uyên không nhận được, hỏi Tiết Thần:

"Tiểu thư, ngài nói xem liệu Điền di nương có nghe lời không?"

So với Tiết Thần thì Châm Uyên lớn hơn 2 tuổi, cho nên cảm thấy vừa rồi Tiết Thần nói chuyện với Điền di nương, căn bản sẽ không có hiệu quả, nhất định là Điền di nương đang muốn nhân cơ hội trong mấy ngày tang lễ của thái thái, làm cho lão gia lung lạc, không có thời cơ nào tốt hơn bây giờ, cho nên, Châm Uyên cảm thấy không quản tiểu thư nói cái gì, Điền di nương nơi đó đều sẽ không buông tha mới đúng.

Tiết Thần không dừng bước lại, vẫn đi về phía trước, hai tay thả trong tay áo, bước chân vẫn đi mau theo thói quen, ngoài miệng lại không chậm trễ, trả lời Châm Uyên: "Không nghe lời thì thôi, vốn cũng không trông chờ bà ta nghe lời."

Chẳng qua kiếp trước Điền di nương rót khỏi đài có chút thâm, bị Từ Tổ Nga bắt được chứng cứ thông gian với người ta, hết đường chối cãi, bị đánh liệt người rồi bán đi, người mua bà ta là một tú bà có tiếng, sau khi mua về, cũng không biết đắc tội gì, không đến hai ngày đã chết.

Cho nên đời này Tiết Thần mới muốn nhắc nhở cho Điền di nương, nếu như bà ta là một nữ nhân thông minh một chút, thời điểm này không nên tới chủ viện hầu hạ lão gia, Tiết Vân Đào là người không gần nữ sắc, từ sau khi ông thành thân thì từ việc nạp thiếp đã có thể nhìn ra một vài thứ, hơn nữa gia gia Tiết Kha của Tiết Thần là người rất nặng quy củ, Tiết Vân Đào là tự tay người dạy dỗ, ở phương diện này hẳn là không có thiếu sót, cho nên, trong khoảng thời gian này ông không có khả năng phát sinh cái gì với Điền di nương, cho dù làm cái gì, nếu trong lúc này Điền di nương muốn nháo ra chuyện, ví dụ như chuyện mang thai, cuối cùng cũng sẽ không có kết cục tốt, địa vị của bà ta trong lòng Tiết Vân Đào còn chưa đến nỗi làm cho Tiết Vân Đào vì bà ta cùng đũa nhỏ trong bụng mà phải mang thanh danh không tốt.

Cho nên, Tiết Thần không lo lắng chút nào về việc Điền di nương tới chủ viện lung lạc Tiết Vân Đào, ngược lại, bà ta có đến hay không, cũng không liên quan tới Tiết Thần nhiều lắm, nàng nói những lời kia là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu Điền di nương tự nghĩ không thông, cứng rắn muốn lại gần, kết cục cuối cùng là cái gì đều là bà ta tự tìm.

Châm Uyên còn muốn hỏi lại cái gì, lại nghe thấy Tiết Thần đột nhiên chuyển lời:

"Trong tháng sáu có ngày sinh của lão thái gia ở Đông phủ, thái thái mới vừa đi, quý phủ chúng ta không nên tham dự, hãy chuẩn bị đồ, để làm lễ vật chúc mừng lão thái gia là được. Ngươì đi gọi Đồng nương tới, bảo bà ta mang theo danh sách đồ cưới của mẫu thân, đi sang phòng bên tìm ta."

Châm Uyên đưa Tiết Thần an toàn đến trong Thanh Tước cư trước, Tiết Thần lại giao phó vài câu, Châm Uyên mới lĩnh mệnh đi tìm Đồng nương, Đồng nương vừa trở về đang nói chuyện, sau khi Châm Uyên nói ý tứ của Tiết Thần cho Đồng nương, Đồng nương chau mày lên, giọng điệu nói với Châm Uyên vô cùng không tốt, nói:

"Làm sao tiểu thư có thể đột nhiên muốn nhìn danh mục đồ cưới của thái thái? Nhất định là các người hầu hạ kiêu ngạo lắm lắm có đúng không?"

Vốn Châm Uyên cùng Đồng nương không hợp nhau, lần trước nếu không phải là tiểu thư cứu giúp, lúc này nàng cùng Khâm Phụng khẳng định đều đã bị bán đi, trong lòng cũng vô cùng thống hận Đồng nương, vốn là muốn bình an đến truyền lời, không nghĩ tới cuối cùng lại biến thành hai người chửi nhau, tuy rằng tuổi Châm Uyên còn nhỏ, nhưng công phu chửi nhau không hề kém chút nào, chỉ nghe nàng đang hoàng hợp lí nói:

"Đồng nương miệng người sạch sẽ chút. Ta chỉ là đến truyền đạt lời nói của tiểu thư, người có cái gì bất mãn cứ việc tìm tiểu thư đi, không đáng phải bày uy phong với một nô tỳ như ta."

Hôm trước đã có lần Tiết Thần nói trước mặt mọi người ở viện Xá Nhân s Đồng nương là nô tỳ, chuyện này đã truyền ra khắp phủ, cho nên, hiện tại Châm Uyên nói Đồng nương có thể dùng uy phong của nô tỳ, đã có vài phần mượn lời nói của Tiết Thần để châm chọc bà ta.

Đồng nương không nghĩ tới một tiểu nha đầu chết tiết cũng dám tranh luận với bà ta, đi lên liền muốn đánh nàng mấy cái tát tai, nhưng dưới tay Châm Uyên có chút công phu, làm sao có thể đứng đó bị người ta đánh như cọc gỗ được, ánh mắt chợt lóe, tận dụng cơ hội, dứt khoát tự mình ra mặt nghênh đón, để cho Đồng nương tát một cái vào mặt nàng, mà để báo đáp lại, nàng cũng kéo tay Đồng nương, lập tức xô Đồng nương ngã trên mặt đất, hai người lăn lộn quay cuồng dưới đất hai vòng, Đồng nương mới đẩy được Châm Uyên đang quần quít lấy bà ta sang một bên.

Châm Uyên bò từ dưới đất dậy, đầu tóc loạn như ổ gà, trên người cũng đầy bùn đất, trên mặt lại mang theo nụ cười thắng lợi, tiếp tục cao ngạo châm chọc nói: "Đồng nương, người còn muốn động thủ giáo huấn ta phải không? Quả nhiên là nô tỳ có uy phong lớn. Cũng không sợ nổi gió có yêu quái lớn, đụng đến eo của ngài. Ta chỉ đến truyền lời, có đi hay không, xin ngài cứ tự nhiên."

Nói xong một câu cay nghiệt như vậy, Châm Uyên xoay người rời đi luôn, không hề ham chiến, Đồng nương tức giận đến lỗ mũi to ra, muốn xử lý cái con quỷ nhỏ này, nhưng còn chưa mở miệng, đồ điên kia đã chạy, Đồng nương ở phía sau gấp đến độ giơ chân, chỉ vào bóng dáng Châm Uyên rời đi mà chửi mắng.

Dù ở sau lưng thì Châm Uyên vẫn nghe thấy vài câu thô tục không thể chấp nhận được, nhưng nàng đã xoay người, liền làm như không nghe thấy, mau lẹ trở về phục mệnh Tiết Thần.

"Tiểu thư, lời nô tỳ đã truyền đến, nhưng Đồng nương có tới hay không, nô tỳ cũng không dám cam đoan."

Tiết Thần thấy gương mặt lớn của nàng đầm mồ hôi, trên người rối bời, liền nhíu mày, Châm Uyên thấy tiểu thư cười nàng, cũng có chút ngại ngùng, mang đồ vật trong tay vẫn luôn bóp, đặt vào tay Tiết Thần, sau đó mới xoay người cáo lui, trở về phòng thay quần áo. Tiết Thần cúi đầu nhìn đồ vật trong tay, khóe miệng tươi cười càng thêm thâm ý.

Qua chừng một nửa canh giờ sau, Đồng nương mới khoan thai đến chậm, xiêm y bản trên người cũng không đổi, cứ bụi bặm khắp người như vậy mà đi vào, trong tay cầm một quyển sách nhỏ màu lam, trông có vài tờ bên trong. Tuy rằng không có quy định bà ta phải nghe tiểu thư phân phó, nhưng ai cũng biết không có quy định có chuyện mà không thể chậm trễ? Đồng nương liền chờ Tiết Thần phát giận với bà ta, tính tình của vị tiểu thư này không khác là mấy so với nương của nàng, mềm mại dễ bắt nạt, cũng dễ gắt, gần như Đồng nương đều đã nghĩ xong phải trả lời như thế nào, sau đó báo cáo như thế nào để nha đầu kia nghĩ không ra, nếu hôm nay không thể buộc tiểu thư xử lý nha đầu kia, thì bà ta cũng không cần làm quản sự trong viện này nữa.

Khi tiến vào, nhìn thấy Tiết Thần đang đứng trước cửa sổ đùa nghịch hai bồn hoa đầm sương, dùng cây kéo cắt lá khô héo cho sạch sẽ, sau khi Đồng nương tiến vào, chỉ lấy lệ hơi cúi người, sau đó liền chờ Tiết Thần nói chuyện với bà ta, nhưng sau khi chờ một lúc, Tiết Thần cũng không xoay người lại nói chuyện với bà ta, chỉ là nghiêm túc chăm sóc hoa cỏ đằng kia.

Trong lòng Đồng nương nổi giận nhưng không có chỗ phát tác, nha đầu đã kiêu ngạo như vậy, thì ra chủ tử còn là sư phụ, bà ta ở trong phủ nhiều năm như vậy, đã bao lâu không ai dám làm bộ làm tịch trước mặt bà ta như thế, chính thái thái cũng không dám... Nói đến cũng kỳ quái, thời điểm thái thái mới chết, Đồng nương nói bên tai nàng những lời làm rất nhiều người phải sợ, thời điểm đó rõ ràng tiểu thư bị hù dọa, sợ hãi rụt rè quý tại linh tiên, cũng không dám thở mạnh một lần, nhưng sao sau một lần xoay người, giống như biến thành người khác vậy, chẳng lẽ những lời dùng để hù dọa của bà ta, bị thái thái trong quan tài nghe thấy, ngấm vào cái quý gì...

Sau một hồi miên man suy nghĩ, Đồng nương cảm thấy phải chờ đợi như vậy cũng không phải là vì chuyện này, vì thế liền đi lên trước, nói với Tiết Thần:

"Tiểu thư, ngài muốn danh mục, nô tỳ lấy đến cho ngài rồi, ngoại trừ chuyện này, nô tỳ còn muốn cùng tiểu thư nói tới chuyện nha hoàn của ngài, nàng ta thật sự là quá kỳ cục, nàng..."

Tiết Thần nghe bà ta nói chuyện, thoáng quay đầu, nhưng không liếc nhìn bà ta một cái, dùng ngón trỏ dựng thẳng lên cạnh cánh môi như nụ hoa, ý tứ là bảo bà ta im miệng lại, Đồng nương có bụng lời nói lại ghen không nói nên lời, gắng gượng nuốt lại, thiếu chút nữa ghen đến nội thương, cho rằng lúc này tiểu thư muốn nói chuyện với bà ta, nhưng bà ta ngốc nghếch chờ một lúc, tiểu thư vẫn không có động tĩnh, trong lòng Đồng nương nghĩ táo bạo, đang muốn liêu lĩnh phát câu hết thấy, Tiết Thần lại buông cây kéo xuống, xoay người lại.

"Danh mục đâu?" Vừa mở miệng chính là muốn danh mục, nơi nào cho Đồng nương cơ hội nói những lời khác.

Trên mặt Đồng nương lại là tối sầm, bắt đầu đi đưa tập sổ lam trong tay cho Tiết Thần, Tiết Thần lấy tập sổ ra, liền ngồi xuống ghé con lên lật xem, trong lòng Đồng nương nén giận, lại không muốn dùng mặt nóng áp vào mặt lạnh, dứt khoát đầu gối đứng thẳng tại nơi đó, buồn bực, tư thế nhẵn mặt giống như một quả pháo, dây dẫn đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ người đi tới châm lửa, sau đó có thể nổ tung.

Liếc mắt nhìn Tiết Thần đang xem tập sổ, khinh miệt bỉu môi, một tiểu nha đầu đáng ghét, còn thật cho rằng tự mình hiểu được, không phải là bà ta coi khinh, nha đầu kia cũng thật giống nương của ta, những chữ trên cuốn sổ này chưa chắc đã đọc được hết, đừng nói chi đến hiểu, chẳng qua muốn làm

dáng trước mặt bà ta một chút mà thôi.

Tiết Thần rất nhanh đã lật xong tập sổ này, đóng lại dùng ngón gỗ hai tiếng vào mặt ngoài, sau đó mới nhìn Đồng nương lần đầu tiên, nói:

"Đây chỉ là sổ phụ, bên trên chỉ là danh mục nữ trang khi thái thái xuất giá, bản chính đâu? Vì sao không cùng cầm đến?" Tiết Thần cũng không nói toạc, chỉ cảm thấy buồn cười, Đồng nương đây là thật sự cho rằng nàng là một tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu, tùy tiện lấy một sách thêm trang danh mục đến lừa gạt, nhưng mà, nếu mình trước đây, chỉ sợ thật sự không nhìn ra là được.

Trong lòng Đồng nương kinh hãi, vừa rồi bà ta ra tới gấp, liền tùy tay cầm một quyển sách nhỏ mang tới, kỳ thật bà ta đến chủ yếu là vì cáo trạng nha đầu thói Châm Uyên kia, làm sao có thể thật sự đưa cho Tiết Thần danh mục đồ cưới, thái thái lưu lại những thứ kia, nếu bà ta đã quản, vậy thì không có đạo lý dễ dàng giao ra, chủ yếu là muốn đến lừa gạt tiểu thư, để cho nàng xử trí nha đầu Châm Uyên kia mới là mấu chốt.

Nhưng tiểu thư vừa nói ra khỏi miệng lại lịch của tập sổ này, đã làm Đồng nương trở tay không kịp, cho rằng tiểu thư đang gạt bà ta, kiên trì nói:

"Vâng? Tiểu thư nói cái gì đó? Danh mục đồ cưới của thái thái đều viết ở bên trong. Không phải là ngài muốn nhìn sao, còn để cho nha đầu Châm Uyên đi truyền lời, nay sao lại không muốn nhìn vậy?"

Tiết Thần nhìn chằm chằm bà ta, sau một lúc không nói chuyện, mới bưng ly trà thơm bên cạnh lên, uống một ngụm, nói:

"Mụ mụ có quá nhiều chuyện, nhất thời quên cũng là có, ta đã để cho Khâm Phụng cùng Châm Uyên cầm thẻ bài của người đi kho phòng, danh mục đồ cưới của thái thái, quản sự mụ mụ nơi đó một phần, kho phòng một phần, chỗ người đã ra đến mức này, chờ một hồi chúng ta xem mấy cuốn ở chỗ kho phòng, ta cũng muốn nhìn xem, sổ của các người có đúng hay không, nếu mà giống thì không sao, nếu mà không giống, chính là các người chứa tư tâm, muốn chiếm lấy tài vật của chủ, đến lúc đó, ta đi báo quan, cho Quan phủ đến thay ta tra một chút, rồi cuộc chuyện này là ai muốn gạt ta."

Vừa rồi trận đánh của Châm Uyên đã làm sáng tỏ, kim bài mà Đồng nương treo ở trên thắt lưng nửa bước không rời đã bị Châm Uyên thừa dịp sơ loạn mà lấy về được, cũng là Đồng nương một lòng muốn sửa trị Châm Uyên, lúc tới gặp nàng cũng không thay quần áo, bằng không cũng sẽ phát hiện không còn kim bài, nhưng mà, coi như bà ta phát hiện, Tiết Thần cũng không sợ, đến cùng nàng mới là chủ tử chân chính, muốn đến quan phủ đối chiếu, về tình về lý đều đúng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tính Kế

Mãi đến khi Tiết Thần nói với Đồng nương một loạt lời nói như vậy, sắc mặt Đồng nương mới đại biến, cúi đầu nhìn nhìn bên hông của mình, quả nhiên không thấy hà bao thường giắt đầu nữa, trong lòng thâm hận chính mình sơ sẩy khinh suất, để cho tiểu nha đầu Châm Uyên kia bắt được sơ hở lớn như vậy, nhưng mà, rồi cuộc bà ta cũng vẫn phải trải qua sóng gió, tuy rằng bị mất kim bài, nhưng bà ta tự đánh giá mình cũng coi như là đứng trụ chân trong phủ, bà ta cũng không tin, tiểu thư phái hai nha đầu chưa dứt sữa đi tới kho phòng, mà kho phòng lại chịu tùy tiện giao ra danh mục đồ cưới của phu nhân, đến lúc đó, mấy người quản sự liên thủ làm khó dễ, dù cho là đại tiểu thư thì như thế nào, chỉ là, trong lòng còn có chút không chắc, ngoài mạnh trong yếu nói:

"Tiểu thư đây là ý gì?" Khóe miệng Đồng nương không nhịn được mà run lên, lại còn phải liều mạng nhìn xuống, cật lực làm cho giọng nói của mình nghe vô cùng bình tĩnh: "Trong phủ là trước khi thái thái lâm chung đã giao cho nô tỳ chưởng quản, tiểu thư ngài sử thủ đoạn như vậy để đoạt đi, sẽ không sợ người bên ngoài nói người bất kính với thái thái sao?"

Thân thể nho nhỏ của Tiết Thần ngồi trên ghế thái sư, giống như là một gốc sen vậy, thoát tục không dính thế tục, khóe miệng cong cong, dùng giọng nói ôn nhu nhất nói với Đồng nương:

"Nhìn Đồng nương nói kia, thẻ bài là thái thái đưa cho người, nhưng như vậy chẳng lẽ ta lấy là quá phận? Thẻ bài cũng chính là chút phượng tiện mà chủ hộ chuẩn bị để quản thúc hạ nhân làm việc, nhưng có vài hạ nhân cố tình nhìn không hiểu, cho rằng cầm thẻ bài liền có thể quản chế trói buộc quyền lợi của chủ hộ, có lẽ điểm này Đồng nương đã hiểu sai ý của thái thái."

Không thể không nói, lần này xem như miệng nhỏ anh đào của Tiết Thần thật sự là độc ác, từng từ từng chữ đều là 'hạ nhân' 'nô tỳ', không cho quản sự mụ mụ một chút mặt mũi nào, đã vậy nàng nói chuyện vô cùng phản kích, không cho người ta bắt được lỗi sai nào. Đồng nương thâm hận trong lòng, nhưng mà cũng không dám phủ nhận tính chính xác trong những lời này của Tiết Thần.

Mà Tiết Thần tự nhiên cũng không cảm thấy những lời này của mình là sai, cái gọi là thẻ bài, giống như là hồ phù, thiên tử ban hồ phù cho tướng lĩnh, để tướng lĩnh có thể điều lệnh tam quân thay thiên tử, chúng tướng sĩ nguyện trung thành thủy chung đều vì thiên tử, mà không phải là hồ phù, cho nên, những kẻ hèn mới có thể cần đồ vật này tượng trưng cho thân phận, nhưng mà đối với thiên tử chân chính mà nói, lại chưa chắc là nhất định, không có hồ phù, thì thiên tử cũng có thể điều phối tam quân.

Sắc mặt Đồng nương triệt để lạnh xuống, vừa lúc đó, Khâm Phụng cùng Châm Uyên trở lại, thấp giọng nói vài câu bên tai Tiết Thần, Tiết Thần liền gạt đầu, Đồng nương đứng trước mặt các nàng, cũng không thật sự nghe rõ, chỉ nghe thấy Khâm Phụng nói một câu 'chờ đến hạ' gì đó, còn muốn nghe

tiếp, liền thấy đôi mắt đầy lãnh ý của Tiết Thần liếc bà ta một cái, Đồng nương liền biết các nàng nói nhất định là quân sự khó phòng đã bị gọi tới, nhưng vì cái gì mà tiểu thư không kêu bọn họ cùng tiến vào giảng co với nàng? Tại sao muốn làm cho thần bí như vậy? Hai tay Đồng nương không tự chủ được nắm lại, lòng bàn tay có cảm giác ra mồ hôi, sau đó liền thấy Tiết Thần từ trên ghế đứng lên, phát phát ổng tay áo căn bản cũng không loạn, lướt qua Đồng nương liền ra bên ngoài lúc này, Đồng nương mới giật mình thấy chuyện này không đúng, vội vàng đuổi theo, la lớn với bóng dáng của Tiết Thần:

"Tiểu thư, tiểu thư! Ngài làm như vậy không đúng! Thê bài là thái thái giao cho ta, ngài không thể cứ cướp đi như vậy."

Đồng nương kêu gào phía sau Tiết Thần, đưa tới không ít sự chú ý của các tỳ nữ ở hành lang, Tiết Thần đột nhiên dừng bước, thiếu chút nữa làm cho Khâm Phụng cùng Châm Uyên đi theo phía sau nàng đụng vào, hai tỳ nữ kinh hô, sau này đi phía sau tiểu thư, cũng phải tai nghe tám hướng mới được.

Đồng nương là trung tâm hấp dẫn sự chú ý của mọi người, tiểu thư dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để cướp thê bài của bà ta, không tin là nàng không sợ người bên ngoài biết!

Ai ngờ Tiết Thần lại dừng bước, quay đầu đi đến trước mặt Đồng nương, lúc bà ta chưa có quá nhiều phản ứng, đã cao giọng nói ngay tại hành lang gấp khúc:

"Thê bài là thái thái cho người thì như thế nào, ta có cướp đi thì có sao? Có bản lĩnh, người tìm thái thái nói đi, để cho thái thái đến tìm ta!"

"..."

Một câu 'Để cho thái thái đến tìm ta' của Tiết Thần thật sự là khí phách tuôn ra, mọi người ở đây sợ ngây người, bao gồm cả Đồng nương, Tiết Thần nói xong những lời này, giọng điệu lại hơi chút hòa hoãn, tiếp tục dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ nói với Đồng nương:

"Sau này thê bài sẽ ở chỗ của ta, nếu Đồng nương muốn dùng, hãy tới chỗ của ta lấy. Nếu mà người phía dưới chỉ nhận thê bài, không nhận lời của người, mụ mụ có thể đến nói cho ta biết, ta trực tiếp đuổi bọn họ ra ngoài là được, chắc chắn sẽ thay mụ mụ làm chủ." Sau đó không để ý tới sắc mặt xanh mét như nuốt phải ruồi bọ của Đồng nương, xoay người sang chỗ khác, đoan trang lại cao quý bước nhanh xuyên qua hành lang gấp khúc, đi đến phòng khách. Mà Tiết Thần nói những lời như vậy trước mặt mọi người, ngày mai người trong phủ sẽ biết, thê bài của Đồng nương bị đại tiểu thư thu, nếu ai không nghe đại tiểu thư sai sử, như vậy chờ đợi bọn họ chính là vận mệnh bị đuổi ra phủ, những người thường ngày dựa vào Đồng nương, hiện tại cũng phải suy xét nặng nhẹ cho thật kĩ.

Tiết Thần đi đến phòng khách, bên trong không có một bóng người, Khâm Phụng cùng Châm Uyên cẩn thận vén rèm che lên, mới tiến vào châm trà cho mình, lấy ra một quyển sách từ trong ống tay áo, chuẩn bị ở trong này đọc sách, hỏi Tiết Thần đang tư thái nhân nhả:

"Tiểu thư, hai quân sự kia căn bản không tin thê bài là Đồng nương cho chúng ta, đều muốn Đồng nương tự mình tới tìm bọn họ mới chịu giao danh mục. Nô tỳ liền truyền lời nói của tiểu thư, để cho bọn họ đến Đồng phủ lấy một bức bình phong tình phu thê lớn, tuy rằng bọn họ mất hứng, nhưng mà cũng không dám thật sự làm trái mệnh lệnh của tiểu thư, lúc đầu liền ra phủ." Khâm Phụng bẩm báo chuyện lúc trước mình làm cho Tiết Thần, Tiết Thần nghe xong không có phản ứng dư thừa, liền gật gật đầu, Châm Uyên ở bên không hiểu hỏi:

"Tiểu thư, nếu bọn họ đã không tin, chúng ta phải làm thế nào mới có thể khiến bọn họ làm việc?"

Tiết Thần không có trả lời ngay, mà sau khi uống một ngụm trà, liền ngồi vào giường La Hán được chạm trổ tinh xảo, dùng một chiếc gối thêu hoa phù dung lớn lót cánh tay, tìm vị trí thoải mái, bình tĩnh lật một trang sách, sau đó mới dùng ngữ điệu chậm rãi nói:

"Hiện tại bọn họ không tin cũng không sao, cuối cùng sẽ tin thôi. Chờ một chút nữa, người cầm phần viết tay kia của ta tới khó phòng, gọi bọn họ lập tức lấy những thứ đó ra cho ta, hơn nữa muốn nói cho bọn họ biết, bản viết tay này chính là Đồng nương cho chúng ta."

Kiếp trước Tiết Thần thu thập gần nửa đời, mới đem đồ cưới của Lô thị trả lại bảy thành, tuy nói Lô thị là nữ nhi thương hộ, nhưng mà của hồi môn của bà lại cực kỳ phong phú, Lô gia cũng cảm thấy thua thiệt Tiết gia thư gia gia truyền, cho nên, trong nhà có thứ gì tốt, liền đều để cho Lô thị lấy đến Tiết gia, kiếp trước Tiết Thần cũng trải qua một trận chinh lý mới phát hiện chuyện này, cho nên, trong lòng nàng có phán đoán với đồ cưới của Lô thị, kiếp trước bị người chiếm đoạt, Từ Tổ Nga cũng chính là dựa vào đồ cưới của Lô thị mới xoay người được, nếu mà không có đồ cưới của Lô thị, bà ta cũng không có sức mạnh lớn như vậy để có thể áp chế Tiết Thần.

Mà nay Tiết Thần muốn danh mục đồ cưới của Lô thị từ chỗ Đồng nương cùng quân sự khó phòng, chỉ là muốn tìm cái cớ để tiếp quản, hiện tại Từ Tổ Nga vẫn là ngoại thất bị Tiết Văn Đào dưỡng ở bên ngoài, nhất định nàng phải nắm giữ đồ cưới của Lô thị trong tay mình trước khi bà ta nhập phủ, như vậy, xem như Từ Tổ Nga tiến vào làm kế mẫu của nàng, không chuẩn bị được nhiều tiền như vậy, cũng khó có thể khống chế nàng nữa.

Nhưng mà, bất kể là Đồng nương hay là khó phòng, bọn họ đều sẽ không dễ dàng nhường cục thịt béo tới tay nàng, hoặc là nói bọn họ sẽ không hoàn toàn chính mình nhường lại, dù sao hiện tại đối với bọn họ mà nói, là cơ hội phát tài tốt đến cỡ nào, chủ mẫu qua đời, đích nữ tuổi nhỏ, lão gia trước nay không quản chuyện hậu trạch, đồ cưới khổng lồ không người nào xử lý, không nói bọn họ toàn bộ nuốt vào, nhưng chỉ là qua tay, cũng có thể dính lên không thứ béo bở, nơi nào có thể nói buông tha liền buông tha đâu.

Tiết Thần đoán chắc tâm lý tham lam của bọn họ, cho nên, cũng không có khờ dại cho rằng chỉ cần mình cầm thê bài, bọn họ sẽ nghe lệnh của nàng. Nhưng những thứ này đều không liên quan, không nghe lời của nàng, nàng tự có biện pháp làm cho bọn họ đấu tranh nội bộ, trên đời này không có chuyện vui vẻ hơn là ngồi xem chó cắn chó.

Đầu tiên nàng tìm Đồng nương tới tới trước mặt, nói một loạt lời nói, sau đó để cho bà ta trở về, cố ý để cho bà ta nghe thấy lời Tiết Thần nói với hai quân sự chờ ở phòng khách, sau khi bà ta trở về nhất định không tin, sẽ đi tới khó phòng tìm bọn họ, sau đó Tiết Thần sớm đã bọn sai phái họ tới Đồng phủ, chắc chắn Đồng nương không tìm được bọn họ trong phủ, cho nên sẽ tin tưởng bọn họ đang nói chuyện trong phòng khách với Tiết Thần.

Chờ đến buổi tối hai quân sự trở lại từ Đông phủ, nàng sẽ sai Khâm Phụng cầm một danh sách của bọn họ đi tìm bọn họ, để cho bọn họ lấy đồ ra tại chỗ, cũng nói rõ, cái danh sách kia chính là Đồng nương cho, mà nội dung trong danh sách kia cũng rất được coi trọng, mấy thứ này, kỳ thật nói trắng ra, đời trước Tiết Thần cũng chưa hẳn thấy qua, bởi vì không bao lâu sau khi Từ Tổ Nga vào cửa, quân sự khổ phòng liền đổi người, từ thời điểm đó Từ Tổ Nga bắt đầu được Tiết Văn Đào cho phép, nhận lấy đồ cưới của Lô thị, nhưng sau này đến khi Tiết Thần làm Trường Ninh hầu phu nhân, đoạt đi không ít thứ từ chỗ Từ Tổ Nga, hoặc là không đoạt lại cũng biết phần lớn chúng đi về túi của ai, duy chỉ có nội dung phần danh sách mà Tiết Thần viết hôm nay chưa từng bị moi ra, bởi vậy có thể thấy được, khi Từ Tổ Nga thay đổi quân sự khổ phòng thì mấy thứ này đã bị bọn họ nuốt vào túi riêng, cho nên, sau này nàng mới không sao tìm được.

Cũng mặc kệ nói như thế nào, nàng viết phần nội dung kia trên danh sách, nhất định chính là có bao hàm một phần danh mục đồ cưới của Lô thị, không sợ bọn họ hoài nghi thật giả là được. Chỉ cần hai quân sự kia nhận định danh sách là thật, như vậy bọn họ sẽ hoài nghi Đồng nương, mà Đồng nương nơi đó cũng là hết đường chối cãi, bởi vì ngay cả bản thân bà ta cũng sẽ không tin tưởng. Tiết Thần biết bên trong đồ cưới có cái gì, nếu như không phải là có người nói với nàng... Cho nên khi đó, bà ta sẽ hoài nghi hai quân sự ác nhân cáo trạng trước, cố ý vu oan bà ta, hai phương bên nào cũng cho là mình đúng, đến cuối cùng sẽ luôn có cơ hội cho Tiết Thần xuất thủ.

Đồ cưới phong phú của Lô thị, chính là mấu chốt xoay người đời này của Tiết Thần, nàng không bao giờ muốn vì tiền tài mà bỏ nó. Mà hết thấy những thứ này, vốn hẳn là thuộc về nàng! Đời này, sẽ không để cho bất luận kẻ nào nhúng chàm đồ của nàng một lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quân Sự

Hai quân sự khổ phòng rất vất vả mới kéo được tấm bình phong tinh phu thể lớn từ Đông phủ về, trong lòng thầm nghĩ đại tiểu thư quá ép buộc, đồ vật đang yên lành đặt tại Đông phủ, không phải lễ tết mà lại muốn mang về, đã vậy thứ này lại quý giá, giá trị có thể so với bức tường phủ điều ở đường Yên Từ khi Tiết gia nhập môn, nếu là phái người bình thường người đi lấy, xảy ra chuyện, chính là đào mộ tổ tiên tám đời bọn họ ra cũng không đủ, chính vì như thế, cho nên, hai người bọn họ mới lựa chọn "Nghe theo" đại tiểu thư phân phó, tự mình đi Đông phủ chờ về trước, miễn cho vị đại tiểu thư này muốn mượn đề tài phát huy, nói bọn họ không để nàng vào mắt.

Tuy rằng bọn họ vốn cũng không để một cô nương mười một tuổi vào mắt, nhưng sẽ không để lại nhược điểm để bị người ta nói.

Bởi vì thứ đó quá lớn, cũng không phải là dễ dàng chờ về từ Đông phủ như vậy, cho nên, chậm trễ chút thời gian, lúc trở lại đã là lúc hoa đăng mới lên, màn đêm buồn xuống.

Còn chưa đi đến khổ phòng, đã thấy hai nha đầu ban ngày đại tiểu thư phái tới truyền lời, nhìn thấy các nàng, hai quân sự liền ngoác tay để cho các nàng đi qua, nói:

“Các người đi hỏi báo với đại tiểu thư, thứ đó đã chờ về, lúc thái thái đoạn thất (49 ngày) muốn đặt ở chỗ nào?”

Nói đúng ra nguyên nhân Tiết Thần để cho bọn họ đi lấy tấm bình phong lớn về là, nàng muốn bày ra tại hôm đoạn thất của thái thái, mà cái này bình phong lớn là lúc trước Tiết thái phu nhân đưa cho Tiết Văn Đào làm lễ vật đón dâu, dùng chất liệu làm công đều hết sức quý báu, là tác phẩm hết sức đặc ý của Nhất Long đại sư hồi đó, hiện tại trên thị trường thiên kim khó cầu, hai năm trước, Đông phủ cô nãi nãi xuất giá thì Tiết thái phu nhân đích thân đến phủ lý, mượn của Lô thị về, Lô thị vẫn luôn ngại đi Đông phủ lấy về, cho nên vẫn luôn đặt tại Đông phủ lý, kiếp trước Tiết Thần từng nhìn thấy qua cái đồ trang trí này ở Đông phủ lý, cũng hỏi qua nguyên do, cho nên mới biết được.

Khâm Phụng cùng Chăm Uyên liếc nhau, vẻ mặt tươi cười tiến ra đón, vừa hành lễ với hai vị quân sự trên năm mươi tuổi, một bên cười ngọt ngào đáp: “Vâng, chúng nô tì chờ một hồi liền trở về bẩm báo tiểu thư. Nhưng mà trước tiên, còn thỉnh cầu hai vị chường quỹ lấy mấy thứ này từ trong phủ khó ra, tiểu thư nói, tháng 6 là sinh thần của Đông phủ lão thái gia, quý phủ chúng ta có việc tang lễ, không thích hợp giống trống khua chiêng tham dự, cháu gái là nàng nên chuẩn bị đồ gì đó mới được, nơi này viết đều là tiểu thư chọn từ danh mục đồ cưới của thái thái, Đồng nương cũng nói mấy thứ này thích hợp, hiện tại liền mời hai vị quân sự lấy mấy thứ đó đến, phái người cho đưa đến Thanh Tước cư đi, tiểu thư đang chờ chọn đấy.”

Hai quân sự nhận lấy danh sách trong tay Khâm Phụng, nhìn lướt qua, sắc mặt Ngô quân sự liền thay đổi, giao cho Lưu quân sự bên cạnh, sau đó Lưu quân sự thấy cái danh sách kia, sắc mặt cũng thay đổi.

Khâm Phụng cùng Chăm Uyên liếc nhau, sau đó Chăm Uyên lại nói tiếp:

“Hai vị quân sự vừa trở về, có lẽ là cũng hơi mệt chút, nếu không ăn cơm chiều trước, sau khi ăn cơm chiều, thì để cho người đưa đồ tới Thanh Tước cư đi. Trước hết chúng ta về chỗ tiểu thư đây.”

Ngô quân sự gọi hai nha đầu lại, sắc mặt ngưng trọng giờ danh sách hỏi:

“Tờ giấy này, là Đồng nương cho tiểu thư?”

Khâm Phụng một thân hồng y, một đôi mắt xé biết nói chuyện hơi cong cong, liền cười nói: “Cũng không phải là Đồng nương cho. Bằng không, làm sao chúng ta biết được trong đồ cưới có những thứ gì. Ban ngày tiểu thư bảo chúng ta đến hỏi hai vị quân sự, các quân sự vội, liền đến Đồng nương, cũng là ngàn chọn vạn tuyển, mới chọn nhiều thế này đồ.”

Sắc mặt của Ngô quân sự cùng Lưu quân sự trở nên vô cùng cổ quái, sau khi hai người liếc nhau, liền cúi đầu không nói.

Khâm Phụng cùng Châm Uyên thừa dịp thời điểm này, liền xoay người rời khỏi phòng ngoại viện.

Sau khi các nàng đi rồi, lúc này hai quân sự mới nhìn nhau nói: “Đây là đồ mà Đồng nương chọn để lấy lòng tiểu thư, sao bà ta không mang những thứ bà ta lấy đi cho tiểu thư chọn? Nay ngược lại đặt chúng ta đặt trên lửa nung, hừ.”

“Bà ta bắt nạt với chúng ta, chúng ta cũng không cần giảng nghĩa khí với bà ta, bà ta vạch trần chúng ta cho tiểu thư biết, dù sao chúng ta cũng nuốt nhiều, một khi đã như vậy, bà ta cũng đừng nghĩ muốn động vào sổ sách. Muốn ăn đen sao, cũng muốn xem bà ta nuốt số đồ này như thế nào!”

Thì ra, Tiết Thần sai lầm, danh mục viết trên danh sách là đồ vật mà đời trước nàng dùng cách nào cũng không tìm được, muốn thừa dịp đời này, lúc đồ cưới của Lô thị còn thập phần hoàn hảo, không có bị người chia cắt, sớm cố định đồ vật cho lại, mà thực khéo là, Tiết Thần lựa chọn mấy thứ này, chính là phần mà trước đó hai quân sự cùng Đồng nương thương lượng chia cắt xong, nói trước rồi chờ tang sự thái thái vừa qua, liền nghĩ biện pháp chuyển mấy thứ này ra khỏi phủ, nhưng mà nay thái thái còn chưa đoạn thất, Đồng nương đã bán bọn họ cho đại tiểu thư, có lẽ là muốn mượn tay đại tiểu thư diệt trừ bọn họ, sau đó bản thân bà ta độc chiếm đồ cưới của thái thái.

Dã tâm của nữ nhân này thực sự quá lớn. Nay chỉ là thương lượng lấy một phần nhỏ, bà ta đã không chờ được, xoay mặt liền nói cho tiểu thư, sau này cuộc mua bán đồ cưới của thái thái này đoán chừng là không làm được. Vốn giữa ba bọn họ không có mấy tín nhiệm, nay Đồng nương đẩy bọn họ đến bước này, thật sự là hoàn toàn chọc giận hai quân sự, lúc này lấy đầu từ trong khó phòng, cùng nhau cầm danh mục đồ cưới của thái thái, đi tới Thanh Tước cư.

Ở Thanh Tước cư, Khâm Phụng hỏi Tiết Thần có muốn bày cơm hay không, đầu tiên Tiết Thần là hỏi Tiết Văn Đào, mấy ngày nay Tiết Văn Đào đều mặc tang phục chạy đi chạy lại, đi sớm về muộn, thời điểm này cũng không ở trong phủ, cho nên, bình thường cơm chiều Tiết Thần đều dùng ở Thanh Tước cư.

Nhưng mà hôm nay, Tiết Thần lại không cho Khâm Phụng dọn cơm, mà là nói chờ một chút rồi ăn, quả nhiên lời còn chưa nói bao lâu, bên ngoài liền truyền đến tin tức Ngô quân sự cùng Lưu quân sự của khó phòng cầu kiến, Tiết Thần như là đã sớm chuẩn bị sẵn vậy, đứng dậy đi đến Bảo Hạ.

Hai quân sự thấy Tiết Thần, hận không thể giao phó ngay ở Bảo Hạ với Tiết Thần, Tiết Thần mang theo bọn họ đi phòng khách.

Đi vào, hai quân sự liền tiến lên nghênh đón, nói với Tiết Thần:

“Tiểu thư, ban ngày ngài bảo chúng ta cầm danh mục đồ cưới của thái thái đến, khi đó chính là đang bận, danh mục đồ cưới của thái thái tất cả đều ở trong này, tiểu thư mời ngài xem qua.” Ngô quân sự nói xong, Lưu quân sự liền bưng một chiếc khay bằng gỗ dâng lên Tiết Thần, trong khay, có hai quyển sổ một lớn một nhỏ chồng lên nhau, thoạt nhìn có mấy cái năm đầu, giống như quyển sổ mà lúc trước Đồng nương cầm đến lừa gạt Tiết Thần, đây chính là danh sách đồ cưới của Lô thị. Tiết Thần sẽ không thật sự cho rằng sau này hai quân sự này sẽ hết hi vọng với đồ cưới của Lô thị, cho nên mới giao hết danh mục đồ cưới của Lô thị ra, bọn họ nhất định là nghĩ đường lui, bởi vì không biết Đồng nương cáo bao nhiêu bí mật, nếu mà lấy thiếu, trái với lời bà ta nói, sẽ để bà ta bắt được cái đuôi, nay bọn họ lấy hết danh mục đồ cưới của thái thái ra, chờ tiểu thư xem qua rồi, tất cả đồ cưới không hoàn vào được khó phòng, cũng coi như là lại trở về trong tay bọn họ. Khi đó, bọn họ bình an vạch trần sự việc này, không có Đồng nương xen vào, bọn họ tùy thời tùy chỗ có thể vung trộm chuyển đi.

Tiết Thần chỉ nhìn lướt qua, ngay lúc đó trong lòng hơi khiếp sợ, từ trước chỉ biết đồ cưới của Lô thị nhiều, nhưng mà lại không biết có nhiều như vậy, xem ra, kiếp trước nàng liều mạng vớt về những kia, căn bản không phải là bảy thành, có lẽ chỉ năm thành là nhiều, Lô gia gả nữ nhi Lô thị này đi, thật đúng là hạ vốn gốc, kiếp trước cứ để người ta im hơi lặng tiếng cầu xé, Tiết Thần thâm hận trong lòng.

Ở mặt ngoài lại muốn duy trì bình tĩnh, mỉm cười sâu với hai quân sự, ngọt ngào xinh đẹp giống như là đầu hè vậy, trong khờ dại lộ ra thuần mỹ, giống như là bộ dáng của một cô nương yêu kiều, làm cho tâm hai quân sự thoáng bình tĩnh chút.

Như thế nào đi nữa, đại tiểu thư vẫn chỉ là tiểu cô nương mười một tuổi, có thể thành chuyện gì, Đồng nương có thể lừa gạt nàng, chẳng lẽ đầu óc bọn họ còn không bằng Đồng nương?

“Hai vị quân sự cực khổ rồi. Ta chỉ là cảm thấy ngày thái thái đoạn thất phải làm to một chút, liền nhớ đến Đông phủ có một tấm bình phong lớn, nghe thái thái nói, đây chính là bảo bối, ai thấy được đều nói tốt, cũng là muốn cho thái thái đi càng thêm thể diện chút mà thôi, hai vị quân sự cũng đừng chê ta nhỏ nhiều chuyện.”

Ngô quân sự cùng Lưu quân sự liên tục xua tay nói không dám, thấy Tiết Thần bình tĩnh tự nhiên uống trà, lại không hề đề cập tới chuyện Đồng nương mặt báo, ngực hai người lúc trước còn thoáng bình phục, bất giác lại lung lay, Tiết Thần yên lặng uống mấy ngụm trà, sau đó mới kinh ngạc nhìn về phía hai vị quân sự, giọng nói thanh thúy nói:

“A? Hai vị quân sự còn có chuyện gì sao?”

Toàn thân Ngô quân sự cùng Lưu quân sự đều căng thẳng, trên mặt Ngô quân sự lộ ra khéo đưa đẩy cười, thăm dò hơi Tiết Thần:

“Ách, không biết tiểu thư còn muốn hỏi gì hay không.” Nói xong lời này, ánh mắt Ngô quân sự liếc một cái về phía danh mục đồ cưới của thái thái còn

đang ở trong khay, ám chỉ Tiết Thần có thể hỏi bọn họ một câu liên quan đến chuyện này, nào ngờ Tiết Thần lại quyết đoán lắc lắc đầu, nói:

“Ách, Ngô quân sự nói là cái này nha! Không cần các ngươi, chờ một lúc nữa Đồng nương đi tới, ban ngày bà đến chỗ ta nói cũng nhiều đồ như này, nói buổi tối sẽ đi tới giảng giải với ta, chắc một lát nữa là đến rồi, ta có cái gì nhìn không hiểu, chỉ cần hỏi bà là được, lúc này không còn sớm, hai vị quân sự vẫn là mau trở về chút đi.”

Ngô quân sự nghe được Tiết Thần nói Đồng nương, mặt liền biến sắc, một bên Lưu quân sự lộ ra sắc mặt khó xử, chỉ chỉ danh mục trên bàn, nói:

“Vây những thứ này...”

Tiết Thần thong dong cười một tiếng, một bộ "Ta không làm chuyện thẹn với lòng", quang minh chính đại lắc đầu, khoe miệng mỉm cười thành đường cong, quả thực có thể làm người ta ngọt phát ngấy, chỉ nghe nàng nói:

“Những thứ đó để ở chỗ này của ta, hai vị quân sự còn chưa yên tâm sao? Đồng nương đối với ta rất yên tâm đấy.”

“...”

Đại tiểu thư dòng chính đều nói như vậy, cho dù trong bụng hai quân sự còn có lời, cũng không biết nên nói như thế nào mới tốt. Những thứ đó là chính bọn họ cam tâm tình nguyện lấy tới, vốn nghĩ tranh công, mất một buổi, giao phó với tiểu thư một phen, còn mang đồ về, nhưng mà tiểu thư căn bản không hỏi bọn họ, còn nói rõ muốn hỏi Đồng nương, mấy thứ này đều là của thái thái, thái thái cùng lão gia không có những hài tử khác, nói đến cùng, hiện tại liền đã xem như là đồ của đại tiểu thư, tự kiểm tra đồ đạc của mình, người bên ngoài tự nhiên không có quyền lợi lắm miệng.

Về mặt hai người thất bại liếc nhau, cũng ngượng ngùng ở lại nơi này để Tiết Thần nghỉ ngơi, cắn răng một cái, liền đề xuất cáo lui.

Tiết Thần nâng mắt nhìn bóng dáng bọn họ rời đi một chút, nhếch nhếch môi, lại bỗng nhiên nghe thấy Khâm Phụng ở bên ngoài nói một câu:

“Đại tiểu thư, Đồng nương cầu kiến.”

Tiết Thần thấy lưng hai quân sự rõ ràng cứng ngắc, sau đó mới dùng âm thanh tất cả mọi người đều nghe thấy nói với Khâm Phụng đứng ngoài nói:

“Mau mời Đồng nương đi gian phía Tây, ta cùng hai vị quân sự nói xong, một lát sẽ đi qua, trước tiên mời bà uống trà lúa mạch, Đồng nương thích uống cái kia.”

Trình độ thân sơ như này, cao thấp đối lập.

Hai quân sự mặt xám mày tro phát óng tay áo một cái, liền ra bên ngoài, vừa đúng lúc gặp Đồng nương đi đến chính phòng của tiểu thư, khoát tay, Đồng nương muốn chào hỏi với bọn họ, cũng không nghĩ tới ánh mắt hai quân sự nhìn bà ta hung ác đến cực điểm, nơi nào còn khiêm tốn với bà ta nữa, quăng tay áo, liền nổi giận đùng đùng với lướt qua Đồng nương.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vi Quân Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Xử Trí

Editor: Linh Đang

Sau khi Đồng nương đi vào, Khâm Phụng đưa bà ta đến phòng khách nơi hai quân sự vừa đứng, không cần Tiết Thần mở miệng, Đồng nương liếc mắt đã thấy hai cuốn sổ nhỏ màu lam đặt bên tay Tiết Thần, lại quay nhìn phụng hướng hai quân sự rời đi, sau đó mới nhíu mày, cả buổi chiều hôm nay bà ta đều nhìn chăm chăm nơi này của Tiết Thần, báo với người của bà ta nhìn thấy hai quân sự đi ra thì lập tức đưa bà ta đến chỗ đó, nhưng người của bà ta căn bản không nhìn thấy quân sự đi ra, bà ta lập tức nghĩ tới cái khả năng đại tiểu thư chỉ đùa, vốn là tưởng buổi tối sẽ tới chê cười một phen, thuận tiện đoạt lại thẻ bài, nhưng mà, đầu tiên bà ta nhìn thấy hai quân sự từ nơi này đi ra ngoài, còn giao lên danh mục đồ cưới của thái thái.

Lúc trước Đồng nương còn tràn đầy tự tin định tranh sống còn với đại tiểu thư một phen, hăng hái muốn giáo dục cô gái nhỏ này kính già yêu trẻ thì nháy mắt đã mềm nhũn, do dự tiến lên thỉnh an Tiết Thần, Tiết Thần tiện tay lấy một cuốn sổ để ở một bên, đầu cũng không nâng, tùy tay chỉ chỉ một bên ghế, ý bảo Đồng nương ngồi xuống nói chuyện.

Vào giờ phút mấu chốt như này, Đồng nương nào dám nói cái gì, như ngồi bàn chông, tay chân luống cuống.

"Hai quân sự còn nghe lời hơ Đồng nương đấy. Để bọn họ đưa danh mục tới, một phần không nhỏ, tất cả đều ở chỗ này. Còn thuận tiện nói rất nhiều chuyện không biết."

Mặt Đồng nương xám như tro tàn, thái dương không khổng chế được chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh, tiện tay lau đi, sau đó vờ trấn định nói: "A, bọn họ nói, nói gì?"

Tiết Thần nhìn Đồng nương chỉ cười không nói, Đồng nương bị nàng nhìn mà da đầu run lên, trong lòng giống như bị vô số móng vuốt mèo cào, đã vậy Tiết Thần còn không nóng vội, ngược lại loại không nóng vội này, mới càng làm bà ta thêm lo lắng. D@Đ#L\$Q%Đ^^

Cuối cùng không nhịn được, giành lời nói trước với Tiết Thần: "Tiểu thư, mặc kệ bọn hắn nói gì, nhưng ngài nhất định phải tin tưởng ta, ta, thái thái để cho ta làm mụ mụ quản sự của ngài, phần việc này không biết bao nhiêu người đổ mắt, bọn họ có ý định vu hãm cũng có, thường ngày nô tỳ làm người nghiêm khắc, đám người dưới không phục, muốn mượn tay ngài để hết giận chưa hẳn đã có thể biết, tuổi ngài còn nhỏ, nhưng trăm ngàn không thể bị người ngoài che mắt, thái thái dưới cừu tuyền cũng sẽ khổ sở thương tâm."

Đồng nương nói một lúc, diễn cảm lưu loát, giống như bà ta thật sự là một người luôn lo lắng về chủ tử vậy.

Tiết Thần nhìn độ đáng của bà ta, khóe mắt băng lãnh nhưng khóe miệng khẽ nhếch cười, làm người ta không phân biệt được hi vọng ái ô, an tĩnh cảm lên một cuốn sổ, lật xem hai trang sau mới nói:

"Không có hai quản sự nói cho ta nghe, ta cũng không biết thì ra Đồng nương sinh hoạt tưng quẩn như vậy, thế nào? Vương quản sự ở bên ngoài thiếu nợ không trả được sao?"

Đồng nương lập tức đứng lên từ chỗ ngồi, khó có thể tin nhìn Tiết Thần, như thực sự không dám tin tưởng, hai chương quỹ kia đã nói việc này cho tiểu thư biết, xem ra bọn họ thật sự phản bội, là muốn tiêu trừ bà ta, độc chiếm đồ cưới của thái thái, thật là quá ngay thơ rồi, không có mụ mụ quản sự là bà ta chống ở phía sau, hai quản sự khó phòng như bọn họ có thể làm nên chuyện gì? Quả nhiên lòng người luôn độc ngầm.

"Tiểu thư, ngài nghe ta giải thích. Ngài trăm ngàn đừng tin hai tên ăn cây táo, rào cây sung kia, bọn họ một lòng muốn nuốt đồ cưới của thái thái, nếu không phải ta lo chu toàn từ bên trong, bọn họ đã sớm đạt được, chẳng qua hôm nay vụng trộm báo oán, mới nói năng vu oan ta, tiểu thư, tiểu thư cũng không thể nghe lời của những tên gian xảo."

Đồng nương cuống quýt đi đến trước mặt Tiết Thần, biểu cảm trên đúng là có chút nóng nảy, Tiết Thần vững như Thái Sơn, không chút nào khản trương vì Đồng nương đột nhiên tới gần, mà ngược lại tư thái càng thêm bình thản, nói:

"Mụ mụ đang nói cái gì thế. Ta đang hỏi tới chuyện Vương quản sự nhà người thiếu nợ, sao người đã nói ra chuyện hai quản sự muốn nuốt đồ cưới của thái thái? Chuyện này người biết khi nào? Vì sao không đến nói với ta? Chẳng lẽ, đúng như hai quản sự đã nói, Đồng nương người cũng muốn nuốt đồ cưới của thái thái?"

Tiết Thần hỏi Đồng nương ba vấn đề cùng lúc làm chân bà ta suýt nữa không vững, mềm nhũn quỳ trước mặt Tiết Thần, Khâm Phụng tiến vào, dùng dây thừng vừa chuẩn bị xong, trói chặt Đồng nương lại, sau đó để hai nha hoàn Thủy Thanh cùng Thủy Tú nâng hai cái khay đi tới, bên trên bày toàn một phần trăm cải tóc, vòng tay vòng cổ gì đó, đây cả hai khay. D@Đ#L\$Q%Đ^^

Thủy Thanh Thủy Tú qua đây thấy Đồng nương bị trói, dường như cũng không thật sự bất ngờ, mà là cúi đầu cố ý không nhìn Đồng nương, đặt thứ gì đó lên bàn cạnh Tiết Thần, cùng một chỗ với hai cuốn sổ ghi danh mục đồ cưới, mắt Đồng nương mở to nhìn chằm chằm Thủy Thanh Thủy Tú còn mang vẻ khờ dại, thực sự không nghĩ ra, tại sao các nàng lại đưa mấy thứ này đến.

Khâm Phụng như nhìn ra Đồng nương đang nghi hoặc, đi đến đứng bên cạnh Tiết Thần, sau đó mới nói:

"Có phải Đồng nương cảm thấy kỳ quái hay không? Tại sao Thủy Thanh Thủy Tú lại tìm mấy thứ này từ trong phòng của người trình cho tiểu thư?"

Nghe thấy Khâm Phụng đồng dạng nói những vật này tìm ra được từ trong phòng của bà ta, toàn thân Đồng nương đều cứng ngắc, nháy mắt giống như già đi mười mấy tuổi vậy, vẻ mặt không bày tỏ được bất kỳ cảm xúc nào, Khâm Phụng nhìn thoáng qua Thủy Thanh Thủy Tú cúi đầu không nói, nói với Đồng nương:

"Nếu không tại sao nói người nhà các người đều có bản tính tham lam. Tiểu thư chỉ nói tìm ra đồ ở trong phòng người, tất cả đều thường cho các nàng, các nàng liền lục tung tìm hết những đồ vật đáng tiền. Bên ngoài phòng người có hai bà mụ, bình thường nha hoàn căn bản không đến gần phòng của người được, nhưng Thủy Thanh Thủy Tú là người nhà mẹ đẻ người, tất nhiên không giống những nha hoàn khác, chuyện này giao cho các nàng làm, đó là thích hợp nhất."

Quả nhiên tiểu thư đoán không sai, mặc dù hai nha đầu này đi theo Đồng nương vào phủ, nhưng chưa hẳn đã phục tùng bà ta, theo như tính cách của Đồng nương, giới thiệu các nàng nhập phủ nhất định sẽ thu một khoản tiền nhất định, hơn nữa lúc trước đến tiền hàng tháng của Khâm Phụng cùng Chăm Uyên mà Đồng nương cũng để ý đến, vậy thì càng sẽ không bỏ qua cho Thủy Thanh cùng Thủy Tú, hai nha đầu này vào phủ là đến để kiếm tiền, nhưng ai biết vào phủ, chịu quy củ của người ta không nói, cuối cùng còn có khả năng không lấy được tiền về nhà, chỗ nào có thể không nóng lòng, chỉ cần hướng dẫn qua một lần, hai nha đầu hơn mười tuổi có thể có chủ ý gì, vừa nghe thấy có thể lập tức kiếm bọn tiền, không chỉ không cần dựa vào tiền của Đồng nương mà cũng có tiền để trở về, mặt khác còn có thể kiếm được chút lợi ích, nơi nào còn không nguyện ý, quả thực chính là chỉ chỗ nào đánh chỗ đó, còn nghe lời hơn cả cậu. Có thể nghĩ, hiện tại nhất định Đồng nương hối hận đến xanh lè ruột rồi, tự nhiên lại thu hai kẻ tàn nhẫn không có đạo nghĩa, cuối cùng ngay cả mình cũng bị cuốn theo.

Đồng nương cúi đầu, nhìn cũng không dám nhìn đồ trong khay, những thứ này đều là bà ta bớt ra từ chỗ đồ cưới của thái thái, mỗi thứ đều có lai lịch, vừa rồi bà ta còn dám liều một hơi, nói với tiểu thư là mình oan uổng, nhưng bây giờ những thứ bày trên bàn, hơn nữa còn là ngoại sinh nữ nhà mẹ đẻ bà ta tìm từ trong phòng bà ta ra, bà ta có muốn chối cãi cũng không xong. D@Đ#L\$Q%Đ^^

"Đồ đạc đều ở chỗ này, Đồng nương còn có cái gì để nói sao?" Khâm Phụng thế chỗ lật danh mục bên cạnh Tiết Thần đặt câu hỏi, thực ra hôm nay tiểu thư đang dạy nàng cùng Chăm Uyên làm việc, hai người bọn họ là tỳ nữ thiếp thân của tiểu thư, sau này chỉ cần trung thành đi theo tiểu thư làm việc,

tiểu thư tự nhiên sẽ cho các nàng tiền đồ tốt, được tái sinh làm tỷ nữ của tiểu thư, đương nhiên phải biết xử lý việc này, khi nào nên nói lời gì, dùng thái độ gì nói chuyện, đây đều là một môn học vấn, làm việc phải cẩn thận chu toàn, nói chuyện phải cẩn thận.

Giống như là tiểu thư vậy, chỉ mất một ngày, đã có thể làm cho Đồng nương cùng hai quân sự hoàn toàn lật mặt, hơn nữa thừa thắng xông lên, một lần đã bắt được hành động của Đồng nương, không chút dây dưa lưỡng lự nào.

Đồng nương mặt xám như tro tàn, biết chỗ đứng của mình đã mất, không có chỗ đứng lên nữa, nhưng trong lòng bà ta cũng không cam tâm, mang theo oán giận, cáo tội hai chương quỹ đã hại bà ta vào hoàn cảnh này, từ bọn họ mưu đồ bí mật như thế nào, đến cuối cùng ba người chia nhau ra sao, việc không toàn vẹn, cũng không dám giấu diếm.

Châm Uyên cũng là người có khả năng, cảm thê bài tiểu thư cho mình, tự tay chọn bốn hộ vệ béo tốt, đã sớm chờ ở chỗ hai quân sự khó phòng ở ngoại viện, chờ bọn họ trở về, liền lệnh người bắt bọn họ, lúc áp tới đây, đúng lúc Đồng nương đang nói đến chỗ mấu chốt, hai quân sự cũng nhìn ra không thích hợp, đến biện giải cũng không có, hai người đã quỹ xuồng trước mặt Tiết Thần.

Ba người giáp mặt giằng co, đều muốn đổ sai lên người đối phương, hoặc là muốn cho đối phương gánh nhiều tội hơn, dù là miệng đỏ đầy máu, cũng không nhìn được mà cắn nhau ở chỗ này, Khâm Phụng ở bên cạnh, ghi chép những lời ba người này nói, lưu loát viết mấy trang giấy, sau đó lấy con dấu đồng ý từ mấy người hộ vệ áp giải Đồng nương cùng hai quân sự.

Khâm Phụng đưa tờ giấy viết tội trạng họ (hộ vệ) đã xác nhận cho Tiết Thần, Tiết Thần nhìn qua từ trên xuống dưới, liền giao cho Khâm Phụng, sau đó Khâm Phụng liền lên tiếng dò hỏi:

"Tiểu thư, ngày mai chúng ta trực tiếp mang theo tội trạng này, áp giải bọn họ đến Quan phủ sao?"

Tiết Thần đứng lên từ trên ghế, ba người bị trời gô lập tức khẩn trương nhìn nàng, hi vọng tiểu thư này đừng tuyệt tình như vậy, phải biết rằng bọn họ làm hạ nhân, một khi bị chủ hộ đưa đi Quan phủ, sẽ đồng nghĩa với mất nửa cái mạng, coi như chủ nhà không so đo, nhưng chờ bọn họ, cũng chính là bị bán.

Lúc này đập đầu cầu xin tha thứ, tiếng khóc lớn gần như có thể cắt nát xà nhà.

Tiết Thần lại giống như không nhìn thấy, bình tĩnh kiểm chế liếc nhìn bọn họ đang quỳ dưới đất một cái, nói với Khâm Phụng:

"Phạm vào chuyện lớn như vậy, trong phủ không giáo huấn trước, thành cái thể thống gì? Mỗi người 50 cầm chường, 30 hèo, cắt đứt chân, ngày mai trực tiếp để cho Quan phủ tới phủ bắt người!" 30 hèo cũng không chỉ là gãy chân, đánh cho bọn họ không còn khả năng đi đại tiện tiểu tiện, bây giờ có phải tiểu thư quá độc ác hay không.

Lần đầu tiên Khâm Phụng cùng Châm Uyên nhận việc như vậy, bàn tay cầm bút bị dọa cho ngây người, Khâm Phụng hồi phục tinh thần trước, sau đó đẩy đẩy Châm Uyên, lúc này Châm Uyên mới phản ứng, thu hồi đồng tình không thích hợp của mình, mau lẹ lĩnh mệnh đi kêu người chuẩn bị.

Lần này, Đồng nương cùng hai quân sự sợ tới mức thanh âm kêu oan cầu xin tha thứ cũng không phát ra được.

Đại tiểu thư muốn dùng bọn họ giết gà dọa khỉ, một lần ra tay như vậy, sau này trong phủ còn có ai dám ngỗ nghịch ý tứ của đại tiểu thư? Chỉ đáng tiếc bọn họ đánh vào điểm mấu chốt của tiểu thư, muốn vấn hồi cũng không được, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, tiền mất tật mang, đời này bị phá hủy như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thanh Toán

Tiết Vân Đào trở về từ bên ngoài, nghe từ hộ vệ gác cổng trong phủ xảy ra chuyện lớn, trở lại chủ viện, định đổi xiêm y rồi tới Thanh Trúc cư xem xảy ra chuyện gì, nhưng vừa trở lại chủ viện, đã thấy trong viện đèn đuốc sáng trưng, tưởng là Điền di nương tự chủ trương, trong lòng hơi dâng lên một cỗ giận dữ, nữ nhân này càng ngày càng không biết đúng mực.

Nhưng mà đi vào nhìn, lại là Tiết Thần canh chừng một bàn thức ăn, im lặng ngồi dưới ánh nến đọc sách, nhìn thấy Tiết Vân Đào tiến vào, mới để quyền sách xuống, tiến lên nghênh đón, ôm lấy cánh tay Tiết Vân Đào nói:

"Con đã chờ người thật lâu, người mới trở về."

Bộ dáng nữ nhi ngây thơ làm cho Tiết Vân Đào cảm thấy trong lòng vô cùng được an ủi, thê tử qua đời, lưu lại một nữ nhi, nhất định nàng ở trong phủ rất tịch mịch, mà không thể nghỉ ngơi mình chính người lúc này nữ nhi thân cận nhất, thử dài, vuốt ve đầu nữ nhi, sau đó mới mở miệng nói:

"Tại sao con lại ở chỗ này? Nghe nói con xử trí Đồng nương cùng hai chương quỹ khó phòng, xảy ra chuyện gì?"

Tiết Thần không muốn giấu diếm Tiết Vân Đào chuyện này, hơn nữa coi như nàng không nói chuyện xảy ra với Tiết Vân Đào nói, ngày mai tự nhiên cũng

có người bên ngoài nói với ông, thay vì như vậy làm cho lòng hai cha con mang khúc mắc, còn không bằng nàng nói rõ ràng tất cả cho ông nghe.

Tiết Vân Đào nghe những lời này, lại nhìn Tiết Thần đưa lên tội trạng mấy người Đồng nương ký tên đồng ý, không kiềm chế được đập bàn một cái, cả giận nói: “Còn phần chủ, lũ súc sinh này!”

“Phụ thân bớt giận, người con đã xử lý tốt rồi, ngày mai sẽ gọi bộ khoái tới cửa bắt người.”

Vừa rồi Tiết Thần đã nói phương thức nàng chờ xử trí Đồng nương cho Tiết Vân Đào, Tiết Vân Đào nhìn nữ nhi trước mắt mới chỉ có mười một tuổi, trong đầu còn nhớ rõ quãng thời gian khờ dại hoạt bát lúc trước của nàng, vô ưu vô tư, cả ngày chỉ nghĩ đến mặc xiêm y xinh đẹp, mang trang sức tốt, hoàn toàn không hiểu làm thế nào để tính kế, nhưng mà Lô thị đi, tiểu nha đầu này mất đi người toàn tâm ý lại, trong một đêm, như là bỗng nhiên trưởng thành vậy, kiên cường làm cho lòng người đau.

“Xảy ra việc này, sao không phải người nói cho ta biết trước? Ngộ nhờ mấy tên điều nô kia thương tổn con, làm thế nào cho phải đây?”

Tiết Thần nhìn Tiết Vân Đào, nụ cười có chút cô đơn, trước mặt một tiểu cô nương xinh đẹp nói hai chữ "Cô đơn" có chút không thỏa đáng, nhưng mà Tiết Vân Đào chính là thấy được trên người nữ nhi ảnh thu nhỏ của người đã trải qua thế sự.

“Cha, nếu như xảy ra chuyện gì cũng đi tìm người, ngộ nhờ về sau con không có được lời của người, thì nên làm cái gì bây giờ? Có một số việc, nữ nhi vẫn phải đối mặt. Nương đã đi, con không bao giờ có thể làm tiểu cô nương khờ dại có nương bao bọc nữa, lúc trước nương mang theo con bên người, muốn dạy con công việc cùng việc bếp núc trong phủ, lúc ấy con còn nhàn hạ không muốn học, nay mới biết được, nương dạy con những thứ kia, mới là gốc rễ để đặt chân trong nhà.”

Tiết Thần có ý nói có chút sầu não, nàng biết Tiết Vân Đào là người cảm tính, cả đời bị tình cảm liên lụy, không rộng rãi được với bất kì ai, mặc dù ngay từ đầu ông không thích Lô thị, nhưng mà vẫn cùng bà thành thân, sinh con, Lô thị qua đời, ông cũng vẫn khó chịu, nhưng sau này Từ Tổ Nga vào cửa, ông cũng vẫn nhét Từ Tổ Nga vào vậy cánh như thường, gánh vác trách nhiệm làm trưởng phu và phụ thân của mình, mà lúc trước thủ pháp Từ Tổ Nga đối phó Tiết Vân Đào, chính là yếu thế, trước mặt Tiết Vân Đào luôn là ôn nhu như nước, làm việc thỏa hiệp chu đáo, trước nay không giáp mặt làm trái lời nói của Tiết Vân Đào, điểm này khôn ngoan hơn Lô thị rất nhiều, Lô thị là khẩu xà tâm phật, ngoài miệng không nói lời hay với Tiết Vân Đào, nhưng lại một lòng hướng tới Tiết Vân Đào, làm rất nhiều việc tốt ngầm sau lưng ông.

Lô thị làm mấy chuyện này vì ông, chính Tiết Vân Đào cũng biết, cho nên, sau khi Lô thị chết ông mới có thể áy náy cùng thương tâm, nhưng ông áy náy cùng thương tâm Lô thị, cũng không thể cam đoan nửa đời sau ông với trung thành Lô thị, hoặc là cam đoan có bù đắp cho đứa nhỏ Lô thị lưu lại, cho nên, Tiết Thần sẽ không hoàn toàn giao quyền sinh hoạt vào tay Tiết Vân Đào, Tiết Vân Đào xử trí theo cảm tính, ai nói êm tai, có lẽ ông sẽ tin tưởng người đó, thay vì đánh cuộc ông sẽ làm hết trách nhiệm cùng nghĩa vụ, cuộc sống sinh hoạt ẩn nấp dưới vây cánh của ông, còn không bằng bàn tay mình nắm hết thấy, không dây dưa nhiều với ông, đây mới cách làm lý trí nhất.

“Mẫu thân vừa mới qua đời, trong phủ đã có người đánh chủ ý lên đồ cưới của người, thực sự nữ nhi không mong muốn loại chuyện này phát sinh, cho nên, khẩn cầu phụ thân đồng ý, giao toàn bộ đồ cưới của mẫu thân cho nữ nhi xử lí.”

Rốt cuộc Tiết Thần cũng nói ra mục đích cuối cùng của mình.

Tiết Vân Đào nhìn đóa hoa sen nhỏ xinh đẹp nhưng đơn bạc trước mặt, nhưng mà lời nói ra, lại làm cho ông vô cùng xấu hổ.

“Nhưng con nhỏ như vậy, làm sao có thể xử lý những thứ kia. Không bằng cha tìm cho con hai mụ mụ hợp ý để cùng quản sự, để bọn họ giúp con.”

Tiết Thần kiên định lắc đầu: “Không, cha. Con muốn tự mình xử lý, cho dù hiện tại con chưa làm được, nhưng đầu phải ai sinh ra cũng đã biết. Những thứ kia của nương, con không muốn bị những người khác bần khoản, cha người hãy đáp ứng con, có được hay không?”

Dường như Tiết Vân Đào có chút dao động, ông sinh ra trong thư gia, tuy không có đại phú quý, nhưng từ nhỏ ông đã tiêu tiền như nước, cho tới nay cũng không thiếu tiền, cho nên, ông cũng không phải là bởi vì đồ cưới của Lô thị phong phú, cho nên mới không cho Tiết Thần xử lý, thậm chí căn bản là ông không quan tâm đến cùng Lô thị có bao nhiêu đồ cưới, chỉ lo lắng nữ nhi tuổi còn nhỏ, xử lý việc không tốt.

Nhưng suy nghĩ một chút, cũng bình thường trở lại.

Mấy thứ này đều là Lô thị lưu lại, Lô thị chỉ có nữ nhi này, tương lai mấy thứ này cũng chính là đồ cưới của nàng, nhiều hay ít, tóm lại đều là của nàng, nay nếu nàng đã muốn tự mình quản lý, liền tùy nàng đi, đến thời điểm nếu quá mệt mỏi, ông ngầm giúp nàng một chút là được rồi.

Một phen suy trước tính sau như vậy, cuối cùng Tiết Vân Đào cũng đáp ứng yêu cầu của Tiết Thần, để cho nàng toàn quyền quản lý đồ cưới của Lô thị.

Có những lời này của Tiết Vân Đào, trái tim đang treo lên của Tiết Thần cũng được buông xuống, sau khi nàng trở lại Thanh Tước cư, chỉ qua loa uống nửa bát cháo, liền để Khâm Phụng giúp nàng thấp đèn lấy giấy Tuyên Thành, lại lấy bàn tính từ phòng thu chi tới, sau đó bắt đầu treo đèn chính lý chính lý những danh mục đồ cưới rất lâu rồi.

Đồ cưới của Lô thị tổng cộng chia làm ba phần, một phần là cửa hàng, một phần là điền trang, còn có một phần là ngân phiếu đổi được trong ngân hàng tư nhân, hẳn là hai quản sự khố phòng đã trình toàn bộ đến cho nàng, mặt khác Lô thị còn có một tư khố, trong kho có một ít vàng bạc châu báu, tơ lụa vật phẩm trang sức quý, kiếp trước Tiết Thần cũng chưa tiếp xúc qua chỗ này, cho nên, căn bản không biết năm đó Lô thị lại có tiền như vậy, mà số tiền này cuối cùng lại đều bị nữ nhân Từ Tổ Nga kia cho nuốt vào hơn nửa, nhớ tới người của Từ gia từ lúc Từ Tổ Nga gả cho Tiết Vân Đào, người nào người đẩy không phải phú quý bức người, vừa nghĩ tới đồ những kẻ này dùng, tất cả đều là của Lô thị, trong lòng Tiết Thần liền vô cùng ghê tởm.

Mà làm cho Tiết Thần hoàn toàn không nghĩ tới là, danh mục đồ cưới của Lô thị không chỉ đa dạng, địa điểm bao trùm cũng khổng lồ, dọc theo phía bắc, hai phủ thành Đại Hưng, Uyển Bình đã không nói, hơn hai mươi gian cửa hàng, hai diện trang 400 mẫu, chỉ tính hạng nhất như thế này, khoảng chừng đến ba bốn vạn lượng vàng, còn có Bảo Định phủ, Hà Gian phủ, cửa hàng chỉ có ba, nhưng mà diện trang lại có hai cái gần ngàn mẫu, cứ coi như sản lượng không cao, nhưng chỗ lớn như vậy ở đó, cho thuê mà nói, hàng năm cũng thêm được khoản phong phú, bên trong này tính toán cũng nên có hai ba vạn tài sản, còn có chỗ khác, Vĩnh Bình phủ, Chân Định phủ, Đại Danh phủ, những chỗ này có chút đất, chưa kịp khai hóa, có năm sáu hầm rượu, không nói nhiều, một vạn lượng cũng là có thể.

Tiết Thần sửa qua danh mục đồ cưới của Lô Thị một lần, phát hiện chỉ nhìn qua danh mục này, đã có gần mười vạn lượng, đây còn chưa tính tư khổng cùng ngân phiếu ở tiền trang của Lô thị.

Càng kiểm kê như vậy, Tiết Thần lại càng cảm thấy kiếp trước nén giận, nửa đời trước Từ Tổ Nga kiêu ngạo như vậy, người Từ gia giương nanh múa vuốt như vậy, không phải là dựa vào phần tài sản khổng lồ này sao? Bằng không một nữ nhi của tội thần như bà ta, có thể phong sinh thủy khởi như vậy sao? Bà ta dùng tiền của Lô thị trải qua ngày lành cảm y ngọc thực, mà một bên khác lại dùng thứ này chèn ép nữ của Lô thị, thật không biết giữa đêm khuya bà ta tỉnh mộng, lương tâm có một chút xiu áy náy hay không.

Sau khi biết được đại khái, kế tiếp chính là muốn chừng quỹ ở các chỗ lần lượt thống nhất giao danh mục ra, trong phủ hân cũng có ghi chép của bọn họ, bắt đầu từ ngày mai, có lẽ sẽ bắt đầu tính toán một cách quy mô, nay bên cạnh Tiết Thần không có người tinh thông thu chi, cho nên, hết thầy thanh toán kiểm kê đều do đích thân nàng làm, may mắn kiếp trước nàng vì Trường Ninh hầu phủ đã sớm bước qua con đường buôn bán, tính sổ cũng luyện thành một thân bản lĩnh, tuy khoản ghi chép của Lô thị phức tạp, nhưng kỳ thật số tiền còn kém số tiền hàng năm mà Trường Ninh hầu phu nhân nàng quản rất nhiều, thời điểm ban đầu, nàng không biết một chút gì về buôn bán, thời gian một năm, có hơn nửa năm là xem sổ sách, đến sau này mới luyện thành bản lĩnh xem sổ sách, lật qua một cuốn sổ, nhìn mấy chỗ không đúng, liền có thể biết cuốn sổ này đúng hay không, sau này tiền kiểm không ít, nhưng ngày đêm không ngừng vất vả cũng làm cho thân thể Tiết Thần mệt mỏi rồi, cho nên một trận bệnh đã làm cho nàng sớm qua đời.

Nhớ tới cảm giác yếu ớt khi bị bệnh của kiếp trước, Tiết Thần yên lặng đứng lên, không làm kinh động khâm Phụng cùng Châm Uyên đang ngủ đắp chăn trên giường, sau khi tự rửa mặt, liền bỏ lên giường, nặng nề thiếp đi.

Ngày hôm sau tùy tính tính, ngủ thẳng tới giờ thìn ba khắc mới đứng lên, ăn hai bánh bao thịt, một bát cháo, còn uống gần nửa bát tương, sau đó mới tinh lực mười phần để cho phòng thu chi mang hết sổ sách liên quan đến Lô thị chuyển đến Thanh Tước cư, sổ sách cao bằng nửa người chất đống ở hành lang, Tiết Thần một bên lật sổ, một bên để cho người ta lúi Đổng nương cùng hai quản sự đã bị giáo huấn không nhìn ra hình người đến, để bọn họ toàn thân máu đen, suy yếu không chịu nổi trực tiếp ở trong viện, để mọi người chiêm ngưỡng kẻ đánh chủ ý lên đồ của chủ nhân, Tiết Thần ngồi ở dưới hành lang, không coi ai ra gì xem sổ sách, biết Châm Uyên dẫn hai bộ khoái tiến đến, Tiết Thần mới đứng lên.

Hai bộ khoái như đã được chuẩn bị, mười phần khách sáo ân cần với Tiết Thần, vỗ ngực cam đoan với Tiết Thần, nhất định sẽ thăm vấn ba câu vật này thật tốt, sau đó Tiết Thần cho bọn họ mỗi người một cái bao hồng hạng trung, hai người còn dầy nói không cần, nói Tiết đại nhân đã cho rồi, Tiết Thần cố ý để cho bọn họ nhận lấy, nói sau này khó tránh khỏi việc khác muốn phiền toái bọn họ, lúc này hai bộ khoái mới thiên ân vạn tạ thu bao hồng vào tay áo, mang theo một đội người, mệnh mông cuốn cuộn lui ba người ra khỏi Tiết phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đông Phủ

Sau khi Lô thị đoạn thất, Tiết Thần liền chính thức bước lên hành trình xem xét sổ sách, sáng sớm mỗi ngày có định giờ Thìn hai khắc rời giường, buổi tối giờ Hợi một khắc ngủ, sáng sớm sau khi ăn điểm tâm, đi bộ một khắc, sau đó ngồi vào trong thư phòng xem sổ sách, giữa trưa ngủ gần nửa canh giờ, buổi chiều lại cẩn thận xem sổ sách, không muốn xem nữa thì đọc sách một chút, trước khi Lô thị tại qua đời, đã sửa sang tất cả các mục của năm trước, tuy rằng Lô thị làm người quá mức yếu đuối, nhưng mà đối với phương diện quản lý tiền tài cùng kinh thương thì bà lại có thiên phú rất cao, sổ sách cũng là một tay bà viết, Tiết Thần nhìn nàng trưởng cũng không phí lực, mà hình như Lô thị quy định chương quỹ của cửa hàng cùng diện trang dưới cờ mỗi nửa năm giao nộp sổ sách một lần, Tiết Thần còn có thời gian hai ba tháng để chỉnh lý nợ cũ.

Tiết Vân Đào cũng dâng tấu lên triều đình, ở nhà nhàn rồi một năm, để chịu tang vong thê Lô thị.

Tin tức quản sự mụ mụ cùng hai quản sự khổ phòng bên cạnh Tiết Thần bị xử trí truyền tới Đông phủ, nhưng mà, bên ngoài cũng không biết đây là bút tích của Tiết Thần, đều cho rằng đây là Tiết Vân Đào làm, hôm sau Đông phủ lão phu nhân liền phái người tới hỏi, Tiết Vân Đào không muốn để Tiết Thần gánh vác ác danh này, liền qua loa tắc trách một phen, ôm tắt cả về người mình cũng miễn cưỡng qua được.

Đến đây, Tiết Thần mới biết được, thì ra nẫu thân Lô thị của mình, quả thực là không được Đông phủ yêu mến, cứ liên quan đến bà cũng không được thích.

Đông phủ lão phu nhân là đại tiểu thư của thư hương môn đệ ở Giang Nam, một lòng muốn thay nhi tử tìm người thê tử có tri thức hiểu lễ nghĩa, biết văn biết vẽ, nhưng Lô thị nữ nhi của thương hộ dừng ở trên người nhi tử nhà mình, đã chặt đứt ý nghĩ niệm tìm hiền phụ cho nhi tử, bởi vậy, đối với Lô thị, thậm chí còn nữ nhi Lô thị sinh, đều không có hảo cảm. Sau này Từ Tổ Nga xuất hiện, bà ta có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiểu rõ nhân tình, tài khí có thể so với nam tử, uyển chuyển hàm xúc trầm tĩnh, lập tức bắt sống tâm lão phu nhân, cũng là nẫu chốt thúc đẩy Từ Tổ Nga một ngoại thất được phủ chính (nâng lên làm thê), chẳng qua bên trong này còn có nguyên nhân gì khác hay không, Tiết Thần không thể biết rõ được.

Tiết Thần ở trong phủ vội hơn một tháng, cuối cùng làm rõ tất cả các khoản Lô thị lưu lại, cửa hàng Lô thị lưu lại, phần lớn đều là cửa hàng thư họa, có lẽ lúc người Lô gia cho Lô thị của hồi môn, vì phù hợp với thư hương môn đệ Tiết gia nên cố ý sửa cửa hàng, tuy nói nhĩa ý có, nhưng cửa hàng thư họa so sánh với cửa hàng sơn, cửa hàng xiêm y, từ lâu khách điểm, nhất định là được ít lợi nhuận hơn, Lô thị có thể duy trì những thứ đó nhiều năm không ngã, cũng coi như là có chút tài cán, Tiết Thần muốn sửa mấy cửa hàng này làm cái khác, nhưng hiện tại trong tay nàng cũng không có dư thừa nhân lực, mình lại là một tiểu cô nương, quả thật cũng không tiện xuất đầu lộ diện, cho nên, tất cả ý tưởng, tạm thời cũng chỉ có thể là ý tưởng, trước mắt cứ duy trì như vậy, chờ đến khi nàng tìm tới được người thích hợp sau đó sửa những cửa hàng này cũng không muộn.

Tháng 6 thời tiết đã có chút oi bức, sinh thần của Đông phủ lão thái gia chính là giữa tháng 6, bởi vì Lô thị vừa mới qua đời, thế nên Đông phủ cũng không định tổ chức long trọng, chỉ mượn cơ hội này để mấy người họ hàng bình thường ít gặp nhau tụ họp một chút mà thôi.

Tiết Văn Đào là con trai độc nhất của lão thái gia, coi như phải chịu tang, lại đã phân phủ ra sống một mình vài năm, nhưng không trình diện cũng không nói được, vì thế hai ngày trước, đã để cho Tiết Thần chuẩn bị, mười lăm tháng sáu ngày ấy cùng ông đi Đông phủ dập đầu lão thái gia, lúc yến tiệc thì tránh đi.

Lúc Tiết Thần đáp ứng, liền đi vào kho phòng, chọn một bộ Diêm Đông Thanh Ma mừng thọ đạo hiệu, ngoài ra còn hai tấm thiệp chính mình viết phòng theo chữ bách thọ, hôm đó liền theo phụ thân, cùng tới Đông phủ.

Phổ Chu Tước của Tiết gia tọa lạc ở phía Đông, mà hẻm Yên Từ của Tiết gia tọa lạc ở phía tây, nơi này trong miệng người Tiết gia chính là Đông phủ, mà hẻm Yên Từ đầu kia liền gọi Tây phủ, vốn hẻm Yên Từ của Tiết gia mới đúng là Đông phủ, chẳng qua, nhà cũ kia Tiết Kha đã cho Tiết Văn Đào, mà phổ Chu Tước là dinh thự ngự ban, đối với Tiết gia mà nói tự nhiên càng thêm vinh quang, bởi vậy mới định danh như thế.

Bây giờ Tiết Kha là chương Hàn Lâm viện tứ phẩm, mặc dù không phải là chức quan cao nhất, nhưng địa vị trong văn thần của Hàn Lâm viện tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất, không nói cái khác, chính là khoa cử hàng năm, những người kia gọi là môn đệ của thiên tử, ai không từng nhậm chức ở Hàn Lâm viện, tân khoa Trạng Nguyên, Tam Nguyên thi đậu tài học, lúc đầu đều chỉ có thể làm biên soạn ở Hàn Lâm viện, càng không nói đến học sinh khác, bất luận sau này chức quan lớn nhỏ, thấy Tiết Kha chương viện Hàn Lâm luôn kêu một tiếng lão sư, đệ tử vái chào, địa vị có thể thấy rõ.

Cho nên, đừng nhìn Tiết Kha chỉ là quan tứ phẩm, nhưng quan viên lui tới mừng thọ, không ít người tào ào là tiên hạc, kỳ lân, gà cảnh, sư tử, có thể thấy được những quan viên đương triều nhất phẩm, nhị phẩm này, cũng đều nguyện ý kết giao với Tiết gia thanh quý.

Kiếp trước Tiết Thần cũng tới Đông phủ vài lần, Tiết lão phu nhân không thích nàng, khi Lô thị còn tại thế, nàng còn có thể đi theo bà tới, nhưng sau khi Lô thị qua đời, liền không có người chủ động đề xuất mang nàng tới, hai năm trước, còn có người hỏi tới nàng, Từ Tổ Nga cũng sẽ trôi chảy nói vì nàng sinh bệnh, dần dà, cũng không có người tới hỏi nữa, thế nhân chỉ nhớ được hẻm Yên Từ của Tiết gia chỉ có một đích tiểu thư gọi là Tiết Uyển, nơi nào nhớ rõ còn có một người gọi là Tiết Thần?

Phổ Chu Tước của Tiết phủ là phủ đệ ngự ban, tất cả trong phủ đều được sắp xếp theo quy củ, vào cửa chính là sân viện thư hương, phóng mắt nhìn quang, cây trúc vây quanh, ào ào vang nhẹ, tường trắng ngói đen, mái cong bát giác, đường nhỏ gạch xanh có sân yên tĩnh, vòng qua chỗ rẽ, đá cuối lớn nhỏ xếp thành một đường mòn, hai bên đều là hàng lan văn nhĩ, cuối đường mòn là một tòa tiểu viện thủy mặc, hình vòm bên cạnh đủ loại Hải Đường, cảnh lá sum xuê, có mấy cành sắc màu rực rỡ chặn lại tầm mắt, sau khi đến gần mới thấy trên tấm biển viết hai chữ "Thanh Trúc", lướt qua cổng vòm, có một lan viên, trong vườn bố trí đá kì lạ khí thế, xây đắp thành các hòn núi giả, bên cạnh chính là một hồ nước nhỏ, hồ nước xanh biếc trong suốt, trong nước nuôi mấy con cá chép có đốm, vây vùng trong đó.

Tiết Thần đi theo Tiết Văn Đào đến chủ viện, Tiết Kha ở ngoài đón khách, Tiết Văn Đào cùng Tiết Thần tiến vào theo cửa bên, bởi vậy không gặp được, đi qua chủ viện, liền có hai nha hoàn mĩ mạo đi lên thay bọn họ vén màn trúc, Tiết Thần còn chưa đi vào, đã nghe thấy bên trong truyền ra một trận tiếng nói tiếng cười.

Sớm đã có bà mụ đi vào trong thông truyền, tiếng cười trong phòng ngừng, liền nghe thấy lão phu nhân vội vàng nói: "Mau mời mọi người tiến vào."

Tiết Văn Đào dẫn Tiết Thần bước vào bậc cửa, qua một màn che lớn bằng gỗ tử đàn, Tiết Thần nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, một phụ nhân hơn năm mươi tuổi mặc áo Vạn Thọ có hoa sẽ xanh chồng lên nhau, ngồi xếp bằng trên giường La Hán có khắc hoa mẫu đơn, váy màu xanh ở trên chân, trăm kẻ chải cẩn thận tỉ mỉ, trăm như ý cát tường mang nghiêng, thoạt nhìn vừa không lộ vẻ phú quý, lại không mất đoan trang.

Sau khi nhìn thấy Tiết Văn Đào, dường như lão phu nhân rất cao hứng, chỉ là có chút kiêng kỵ Tiết Văn Đào mặc mộc mạc, đầu gối còn đeo vải bố, cũng không gọi ông tới gần, chờ Tiết Văn Đào hành lễ xong, Tiết Thần mới tiến lên, quy củ quỳ lạy đại lễ với Tiết lão phu nhân ngồi chính giữa.

Bên trái lão phu nhân có hai phụ nhân khoảng ba mươi tuổi, nhìn trang điểm hẳn là di nương của lão thái gia, lời nói cử chỉ không mất nhĩa ý, nhìn liền biết là đọc sách qua, ngồi bên phải lão phu nhân là vài vị phụ nhân trẻ tuổi, có một người Tiết Thần biết, là cô cô Tiết thị của nàng, trước kia gả vào phủ tướng quân Đinh Uy, một năm sau, sinh được nữ nhi, Đinh Uy tướng quân mang binh xuất chinh, liền chết trận sa trường, triều đình quan tâm tướng quân không con chăm sóc trước lúc lâm chung, liền để con của thúc bá làm huyết mạch thừa tự của ông, cũng để người này nuôi dưới danh nghĩa tướng quân phu nhân Tiết thị, cùng với nữ nhi là con dòng đích, ngoài ra còn ban Tiết thị cáo mệnh phu nhân, trình tiết chi danh.

Đây là cách nói dễ nghe của triều đình, nói không dễ nghe một chút, chính là nói nữ nhi Tiết gia gả cho tướng quân, tướng quân chết trận, tuy rằng có nữ nhi, nhưng mà không con nhà, cho nên triều đình tìm con trai cho hấn, dưỡng dưới danh nghĩa Tiết thị, lại cho bà cáo mệnh cùng đền thờ trình tiết, chính vì muốn chặt đứt tâm tư tái giá, ngoan ngoãn làm quả phụ, chết tướng quân chết trận nuôi lớn nhi tử làm con thừa tự.

Nay Tiết thị đang cười tủm tỉm nhìn nàng, chờ nàng đi qua lễ, liền vẫy vẫy tay với Tiết Thần, để nàng đi qua bên cạnh bà ngồi xuống, Tiết Thần nhìn thoáng qua Tiết Văn Đào, chỉ thấy ông gật gật đầu tỏ vẻ cho phép, Tiết Thần liền đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tiết thị, Tiết thị đưa tay thay Tiết Thần vuốt tóc mai, sau đó mới thấp giọng thờ dài, nói:

“Hài tử đáng thương, mẫu thân ngươi là người tốt, chỉ là phúc mỏng, sau này ngươi có chuyện gì, hãy đến nói với cô cô, cô cô thay ngươi làm chủ.”

Đây là người thân đầu tiên sau khi Lô thị đi, nói lời ảm lờn với Tiết Thần, lúc này hốc mắt có chút đỏ, lông mi chớp chớp hai cái, ả chẳng chực khóc, Tiết thị nhìn đau lòng, liền ôm Tiết Thần vào trong ngực, ôn nhu vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, nói:

“Đứa bé ngoan, không khóc.”

Lúc này Tiết Thần mới chớp mắt thu hồi nước mắt, hôm nay là sinh thần của lão thái gia, kiêng kỵ nhất là khóc suốt mướt, Tiết Thần vụng trộm nhìn thoáng qua Ninh thị, thấy tuy rằng bà mặt không chút thay đổi, nhưng cũng không bởi vì cảm xúc của Tiết Thần mà tức giận, cũng vẫn thông cảm việc Tiết Thần tang mẫu.

Tiết Vân Đào hành lễ với Ninh thị, liền muốn đi gặp Tiết Kha, Tiết thị ôm Tiết Thần, nói với Tiết Vân Đào:

“Đại ca đi đi, Thần tỷ nhi ở lại nơi này tốt lắm, ta chiếu cố cho huynh, đợi một lát nữa để Ngọc tỷ nhi đưa nàng đi chơi đùa với các tiểu thư khác, không có việc gì.”

Tiết Vân Đào lại nhìn nhìn Tiết Thần, lúc này mới gật gật đầu với Tiết thị, sau đó liền đi ra ngoài. Tiết thị rút khăn của mình lau khô nước mắt cho Tiết Thần, sau đó mới hô thiếp thân thị tỷ tiến vào, để cho nàng đi gọi biểu muội Hàn Ngọc của Tiết Thần tiến vào.

Hàn Ngọc chính là nữ nhi duy nhất của Tiết thị cùng Hàn tướng quân, nghe tên của nàng, liền biết Hàn tướng quân kỳ thác kỳ vọng cao ở nữ nhi này, chỉ đáng tiếc, hân chưa kịp tự mình giáo dưỡng, đã chết trận sa trường.

Kiếp trước Tiết Thần cũng không quen thuộc với Hàn Ngọc, Hàn Ngọc thường xuyên xuất nhập Đông phủ, nhưng nàng lại cả ngày ở hẻm Yến Tử, cho nên cũng không thân quen với biểu muội này, chỉ cảm thấy nàng sinh ra không giống người Tiết gia, mặt mày tự có một cỗ anh khí phóng khoáng, sau khi thấy Tiết Thần, đánh giá nàng từ trên xuống dưới rồi nhu thuận hành lễ với Tiết Thần, sáng khoái hô một tiếng:

“Đại biểu tỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tiết Uyển

Editor: Linh Đang

Hàn Ngọc sinh ra hoạt bát đáng yêu, mặt tròn mắt xếch, kết hợp với khỏe miệng luôn giờ lên, làm cho người ta nhìn đã cảm thấy vui vẻ, mặc một thân váy phấn cây tường vi quần lầy lá sen, mang chuỗi vòng đeo ngọc, bảo kê xinh đẹp, mang theo hạt trân châu đính lên tóc, cười hi hi đi tới giữ tay Tiết Thần lại, nói:

"Đại biểu tỷ nhiều ngày không gặp, còn nhớ rõ ta sao?"

Tiết Thần nhìn nàng, mỉm cười, như thể thu hết ánh sáng, nói: "Tự nhiên là nhớ, Ngọc nhi biểu muội ngươi thích ăn quế hoa cao."

Hàn Ngọc vừa nghe Tiết Thần nói đến quế hoa cao, mắt đều sáng lên, nàng có một tật xấu mọi người đều biết, đó chính là ăn quế hoa cao, không nghĩ tới thế nhưng Tiết Thần biết, hảo cảm với Tiết Thần chợt tăng, lập tức ôm lấy cánh tay Tiết Thần.

Tiết thị thấy hai tỷ muội các nàng coi như chơi thân, lúc này mới nói với Hàn Ngọc: "Con mang đại biểu tỷ tới Đông sương cùng Tú tỷ nhi chơi đùa, các tỷ muội cũng khó được gặp mặt."

Tiết Thần cố gắng hỏi tường trong đầu Tú tỷ nhi là ai, không có kết quả, Hàn Ngọc đã tới ôm cánh tay của nàng, Tiết Thần mới hành lễ với lão phu nhân từ đầu tới cuối không dừng trên người nàng vài lần, còn có Tiết thị, đi theo Hàn Ngọc đi ra nhà chính.

Sau khi Tiết Thần cùng Hàn Ngọc rời đi, không khí trong nhà chính mới lại khôi phục như lúc trước, một vị phụ nhân ung dung ngồi bên cạnh Tiết thị, nàng là phu nhân Thiếu Phủ giám, cũng xem như là bạn thân của Tiết thị, hỏi:

"Đó chính là đích tiểu thư của Tiết gia sao? Dung mạo thật tốt."

Tiết thị còn chưa nói chuyện, tam di nương thùy mị ngồi cạnh lão phu nhân đã mở miệng nói: "Tướng mạo tốt cũng không có gì, cần vẫn là phẩm hạnh giáo dưỡng."

Tam di nương họ Vương, xếp hạng thứ ba ở hậu viện Tiết gia, hiện tại đang theo lão phu nhân quản gia, tự nhiên biết lão phu nhân có thái độ gì với người cháu gái này, thấy Thiếu Phủ giám phu nhân có tâm khen ngợi Tiết Thần, lão phu nhân lại không thể giáp mặt nói cái gì, đành phải do di nương 'Không

hiểu chuyện' là bà ta lên tiếng.

Quả nhiên Thiếu Phủ giám phu nhân lập tức hứng thú, hỏi: "A? Tam di nương chỉ giáo cho? Ta thấy cử chỉ vẫn rất lễ độ." D@Đ#L\$Q%Đ^^

Tam di nương nhìn thoáng qua lão phu nhân đang không tính toán ngăn cản, cười cười hoàn mĩ, đứng lên, lắc mông đi đến bên cạnh Thiếu Phủ giám phu nhân, nói bên tai bà vài câu, thần sắc Thiếu Phủ giám phu nhân mới như bình tĩnh đại ngộ, hai người lại xúm lại một chỗ nói vài câu.

Tiết thị nhìn các nàng, bất giác lắc đầu, nhìn thoáng qua lão phu nhân dường như không có việc gì, tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh, lại yên lặng thờ dài một tiếng.

Hàn Ngọc mang theo Tiết Thần đi đến hoa viên Vạn Hoa trong Đông sương, trong viện muôn hồng nghìn tía, trong lịch sự tao nhã lại lộ ra linh khí, đây nhả các chuyên dùng để đón tiếp người được cung chiêu, sau khi đi vào cổng vòm, chính là một đường gạch xanh, giữa núi giả của hoa viên có một tòa lương đình, thiếu nữ trong đình mặc hoa phục người đứng người cười, tiếng nói tiếng cười, vang đến tận chân trời.

Trong những cô nương này có mấy người Tiết Thần cảm thấy quen mặt, thế nhưng lại là tiểu thư của Tây phủ, lúc này mới nhớ tới lúc trước trong miệng Tiết thị nói Tú tỷ nhi, chính là đích nữ của đại đường bá, muốn nói tới phòng có thể lực mạnh nhất trong Tây phủ, chính là đại phòng của Tiết Tú, nguyên nhân không có gì khác, bởi vì Tiết lão gia của Tây phủ cũng chỉ có đại lão gia, đường huynh Tiết Vân Thanh của Tiết Vân Đào thi trúng tiến sĩ, tại lục bộ quan chính là lúc, liền nắm chặt thời cơ, làm con rể của thừa ngữ sử đại phu, cưới ngữ sử thiên kim vào cửa, chính là Tây phủ đại phu nhân Triệu thị, mà Tiết Tú là đích trưởng nữ của Tiết Vân Thanh cùng Triệu thị, có thể thấy địa vị trong Tây phủ.

Ánh mắt nhìn quanh một vòng, cuối cùng dừng tại ở một bóng dáng xinh đẹp sau lưng Tiết Tú, đầu mày bất động thanh sắc chau lên, khó nén khiếp sợ trong lòng, Tiết Uyển? Tại sao nàng ta có thể ở nơi này?

Tiết Thần một mực cho rằng chính mình nhìn lầm, chẳng phải Tiết Uyển cùng nương nàng ta Từ Tổ Nga vẫn còn đang trốn ở hẻm nhỏ sao, sinh thân của Tiết gia lão thái gia, sao nàng ta lại trở về? Không, hẳn là nói, nàng ta lấy thân phận gì mà đến?

Dường như Tiết Uyển cũng cảm nhận được ánh mắt của Tiết Thần, nâng mắt nhìn nàng một cái, có lẽ là nghe nói đại danh của Tiết Thần, trong lòng liền không nắm chắc, chột dạ từ trước đến nay không có, nhanh chóng tránh né của ánh mắt Tiết Thần, thân mình rút về sau một cái.

Tiết Tú nhận ra Tiết Thần, đi tới dắt tay Tiết Thần, nói: "Thì ra là Thần tỷ nhi, vài năm đều không gặp ngươi tới, đều trưởng thành rồi, càng ngày càng đẹp." Tiết Tú nói là lời nói thật, bởi vì Đông phủ không thích Lô thị, có việc cũng không gọi bà, Lô thị không đến, Tiết Thần tự nhiên cũng không tới. Cho nên hôm nay Tiết Tú thấy nàng đi lại, còn có chút kinh ngạc.

Tiết Tú lớn hơn Tiết Thần một tuổi, cử chỉ hào phóng, lời nói có độ, rất có phong phạm đích nữ, dung mạo thanh tú, khí chất cao quý, Tiết Thần nhớ rõ sau này nàng gả cho trưởng tử của Trung Dũng bá, trưởng tử tập tước, nàng liền thành bá phu nhân, là phần vinh quang độc nhất của Tây phủ.

"Hạt gạo hạt ngọc sao dám cùng nhật nguyệt tranh công? Nhiều năm không thấy, tỷ tỷ mới là đáng về khuyên thành."

Kiếp trước của Tiết Thần, bản thân có rụt rè, trước khi gả cho người là một bí ẩn, nói thô tục một chút, chính là ba gậy đánh không ra một tiếng, dấu hiệu được những nịnh nọt như này, cứ xem như là gặp người muốn thân cận, nhưng mà cũng bởi vì kiêu căng không rõ từ đầu đến của mình mà bỏ lỡ cơ hội, lưu lại cho người ấn tượng quái gờ không hay, vốn nàng không thể nào kết giao với người ta, đến sau này người khác cũng đều không nguyện ý cùng nàng kết giao. Mãi đến khi gả vào Trường Ninh hầu phủ, nàng mới ý thức được trước đây tính cách của mình có bao nhiêu tệ hại, cũng là sau này khi làm ăn, mới từ từ thay đổi tính cách của nàng, trở nên khéo đưa đẩy.D@Đ#L\$Q%Đ^^

Không ai không thích người nói ngọt, Tiết Tú dùng tấm khăn che miệng vẫn nhã cười cười, đôi mắt đẹp liếc ngang Tiết Thần một cái, nói: "Chỉ ngươi biết nói chuyện. Mau đến ngồi chút đi."

Sau đó liền lôi kéo Tiết Thần ngồi vào bên cạnh nàng, ở đây có nương đều là lấy Tiết Tú làm đầu, thấy nàng thân cận Tiết Thần, coi như không nhận thức, nhưng cũng ào ào cùng Tiết Thần chào hỏi, Tiết Thần đoan trang đại khí, khéo léo, ứng đối có độ, khắp nơi có mảnh khỏe giao tiếp của đích nữ, chỉ cần nghe môn đình của những cô nương kia một chút, liền có thể đoán ra các nàng là ai, lập tức kéo gần lại tất cả khoảng cách của mọi người, không chút nào có người mới gia nhập mà tè ngắt xấu hổ, có khi thần bí không ngừng, làm cho những thiên kim tiểu thư cười run rẩy hết cả người, mỗi người đều muốn coi mình như tri kỉ, không khí vô cùng náo nhiệt.

Ánh mắt Tiết Thần quét về phía Tiết Uyển vẫn luôn cúi đầu không nói, cố ý cười tủm tỉm hỏi nàng ta:

"Không biết vị muội muội này là thiên kim nhà ai, xinh đẹp như vậy, nhưng nhìn lạ mặt lắm."

Tiết Uyển là nữ nhi của ngoại thất, sau khi phù chính Từ Tổ Nga, nàng ta mới được làm đích nữ, mà lúc này, Tiết Thần không tin, nàng ta dám nói khoác mà không biết ngượng nói ra thân phận của bản thân.

Quả nhiên Tiết Uyển nghe câu hỏi của Tiết Thần, bất giác cúi đầu co quắp nắm chặt tấm khăn trong tay, sau một lúc đều không thể nói nên lời, lúc trước không khí còn náo nhiệt bỗng nhiên có chút lạnh, Hàn Ngọc thấy thế, liền thần thiện đẩy đẩy Tiết Thần, nói:

"Đại biểu tỷ, vừa rồi các nàng còn khen ngươi hiểu nhiều lắm, hiện tại mới gặp người không quen biết đúng không?"

Bản thân Hàn Ngọc chính là người dễ thân, hơn nữa nàng vô cùng có hảo cảm với người biểu tỷ này, cảm thấy đối phương cực kì tin cậy, cho nên khi nói chuyện, không thiếu ngữ điệu thân mật, bắt đầu trêu chọc Tiết Thần.

Trong đình lại là một trận cười vui, Tiết Thần quay sang đẩy Hàn Ngọc một chút, giống như là điểm trúng huyết cười của Hàn Ngọc, làm cho nàng cười không dừng lại được, chung quanh các cô nương bị Hàn Ngọc lây nhiễm cũng đều cười, chỉ có sắc mặt Tiết Uyển càng ngày càng nặng nề, Trương tiểu thư ngồi bên cạnh nàng ta thấy vậy, nói:

"Uyển Nhi, biểu tỷ đang hỏi ngươi đó. Vừa rồi không phải ngươi còn nói rất nhiều sao, sao biểu tỷ vừa đến, ngươi liền không mở miệng nữa?"

Trương tiểu thư bật cười, lại một lời nói toạc ra huyền cơ. Hình như mọi người cũng mới ý thức được điểm này, ào ào nhìn về phía Tiết Uyển, sau khi Trương tiểu thư suy nghĩ một chút, lại hỏi:

"Đúng vậy, nói đến bây giờ, chúng ta đều còn chưa hỏi Uyển Nhi họ gì, là tiểu thư nhà ai đâu."

Sắc mặt Tiết Uyển lại càng xấu hổ, vụng trộm nâng mắt nhìn thoáng qua Tiết Thần đang nhìn mình như cười như không, trong lòng kinh hãi.

Đúng lúc Tiết Tú đứng dậy, nói: "Ai nha, các ngươi làm cái gì vậy. Uyển Nhi là ta mang đến, nương nàng là biểu tỷ muội của nương ta, nàng cũng chính là muội muội của ta, lúc này cũng vì nghe nói nơi này nhiều nữ hài tử, muốn đến góp vui một chút, các ngươi hỏi như vậy, cẩn thận dọa nàng sợ."

Mọi người vừa nghe Uyển Nhi là biểu di muội tử của Tiết Tú, mới chợt hiểu ra, không hỏi tới nữa, Tiết Uyển thở ra một hơi, trong ngăm gật đầu nói cảm ơn Tiết Tú, vừa ngược mắt, liền lại gặp được ánh mắt Tiết Thần, vẫn là muốn cũng không thể tránh được.

Tiết Uyển như vậy, Tiết Thần vẫn là lần đầu tiên thấy, cho tới bây giờ Tiết Uyển đều đoan trang cao quý, ngạo khí lẫm lẫm, Tiết Vân Đào từng bước một leo lên trên, leo đến vị trí quan nhị phẩm, kiểm nhị phẩm cáo mệnh cho Từ Tổ Nga, Tiết Uyển được bọn họ coi như hòn ngọc quý trên tay, con người tự nhiên là nước lên thì thuyền lên, cũng bởi vì như vậy, Tiết Uyển mới có thể gả cho Thế Tử Trần quốc công phủ làm đích thể, tương lai Thế Tử tập tước, nàng ta liền thành quốc công phu nhân, như vậy thân phận, quả thật làm cho nàng nổi lên so sánh với người bên cạnh. D@Đ#LSQ%Đ^6

Có thể làm cho Tiết Thần không nghĩ tới là, Tiết Uyển cao ngạo không nhiễm khói lửa nhân gian như vậy, lại có thời điểm không dám ra mặt.

Tiết Thần từ trong khiếp sợ của kiếp trước định thần lại, đầu óc cũng bắt đầu tự hỏi.

Từ trước nàng lại không biết, thì ra Từ Tổ Nga cùng Triệu thị lại là biểu tỷ muội, nàng chỉ nhớ được phụ thân của Từ Tổ Nga là tội thần, giống như là Tiết Kha lúc trước, bị bãi miễn chức quan, lưu đày ở ngoài, tịch thu tài sản, gia quyến lưu kinh, kiếp trước nàng vẫn luôn cho rằng Từ Tổ Nga có thể được phù chính, là bởi vì Tiết Vân Đào thiên vị, nhưng hôm nay xem ra, có lẽ giữa Tiết Vân Đào cùng Từ Tổ Nga, không chỉ có tồn tại cách nói 'Thiên vị', có lẽ còn có một chút chuyện tình nàng không biết.

Nhìn bộ dáng Tiết Vân Đào thay Lô thị lo hậu sự, lúc này ông hẳn còn không có quyết định phù Từ Tổ Nga lên chính thất, nhưng thời gian một năm này, đến cùng Từ Tổ Nga dùng thủ đoạn gì làm cho Tiết Vân Đào thay đổi chủ ý? Mà do nguyên nhân gì, làm cho Tiết Vân Đào nuôi Từ Tổ Nga làm ngoại thất, lại không nạp bà ta vào trong phủ, cho bà ta danh phận, dù sao thiếp thất phù chính thuận tự nhiên nhiều hơn ngoại thất phù chính.

Từ trước nàng cho rằng, đó là Tiết Vân Đào muốn giấu kỹ Từ Tổ Nga, không cho Lô thị phát hiện rồi hãm hại, nhưng rõ ràng trong phủ còn có một Điền di nương, cũng không thấy Lô thị đối xử không tốt với bà ta, chẳng lẽ nói, trước lúc đó, Tiết Vân Đào cũng không có có ý tứ đưa Từ Tổ Nga vào trong phủ?

Rốt cuộc là cái gì thúc đẩy ông thay đổi chủ ý?

Ánh mắt chuyển hướng về phía Tiết Tú đang an nhàn trong yến hội, trong chuyện Từ Tổ Nga phù chính này, mẫu thân Triệu thị của Tiết Tú, tồn tại như thế nào đây?

Trong đầu nghĩ tới phụ thân Triệu thị, Thanh Hà ngự sử đại phu Triệu Từ Khuê, Triệu từ khuê... Năm Quy Nguyên thứ nhất làm tiến sĩ, kế thừa nghiệp của Hữu tướng Tả Thanh Liễu, sau hai năm làm quan ở lục bộ, đến Vĩnh An làm huyện lệnh, hai năm thăng một lần, năm Quy Nguyên thứ sáu ngồi lên chức ngự sử Thanh Hà, sau đó Quy Nguyên năm mười hai thăng lên trung thư thị lang.

Mà năm nay chính là Quy Nguyên năm mười một.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vĩ Quân Gả* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Xung Đột

Editor: Linh Đang

Sang năm Triệu Từ Khuê được thăng trung thư thị lang, năm nay khẳng định sẽ có tiếng gió tới, mà năm nay cha nàng ở nhà chịu tang, sang năm vẫn muốn nhập sĩ, hiện tại ông dạy học ở Hàn Lâm viện, nhưng một khi việc này dừng lại, sẽ phải bồi dưỡng lại từ đầu, cho nên, sang năm Tiết Vân Đào khẳng định phải đi đường khác. Tiết Kha chương viện học sĩ ở Hàn Lâm viện, nhưng cũng không thể trực tiếp bổ nhiệm chức quan cho nhi tử, nhưng nếu là thông qua trung thư thị lang mà nói, có lẽ sự tình sẽ đơn giản hơn một chút.

Nếu như cái này giả thiết thành lập, như vậy rất có khả năng Từ Tổ Nga từ ngoại thất được nâng làm phu nhân chính thất, chính là một giao dịch, là một giao dịch tình ái đúng nghĩa.

Nếu như cuộc giao dịch này thành, như vậy Từ Tổ Nga chính là người Tây phủ, ở mặt ngoài Đông phủ cùng Tây phủ Tiết gia quyết liệt phân nhà, nhưng quan hệ bên trong như xương cốt với gân, bởi vì có Tây phủ duy trì, cho nên, Tiết lão thái gia mới nặng quy củ như vậy, mới có thể mở một con mắt nhắm một con mắt với chuyện của Từ Tổ Nga.

Như vậy vấn đề hiện tại chính là, tại sao Tây phủ đại phu nhân Triệu thị phải giúp Từ Tổ Nga chuyện này đây? Coi như hai người là biểu tỷ muội, nhưng mà nếu không có khúc mắc về lợi ích mà nói, Triệu thị dựa vào cái gì mà giúp một người họ hàng có phụ thân bị lưu đày đây? Chẳng lẽ là chỉ là muốn xếp một người bên cạnh Tiết Văn Đào sao? Mà Tiết Văn Đào thì tại sao cùng Từ Tổ Nga sinh một trai một gái, lại nhiều năm như vậy không nạp bà ta vào cửa, để cho bà ta làm ngoại thất?

Các loại nghi hoặc quanh quẩn trong lòng Tiết Thần, đột nhiên Trương tiểu thư người vừa mở miệng hỏi thăm Tiết Uyển lại mở miệng nói:

"Tâm của Tú tỷ tỷ đã hướng ra ngoài rồi, ta chỉ thử hỏi gia thế của nàng, đã dọa đến nàng rồi, như vậy không khỏi sợ có người nói, vậy làm sao không đợi mà không đợi trong phủ, nhất định phải đến chỗ nhiều người mà chơi đùa đây."

Trương tiểu thư này là đích tiểu thư Thái phủ khanh gia, miệng lưỡi cực kì bén nhọn, từ ban đầu nàng đã tò mò với thân phận Tiết Uyển, vẫn luôn bị Tiết Tú đè ép nên không hỏi, nay nếu đã hỏi, tự nhiên là muốn hỏi ra ngọn nguồn. Các vị tiểu thư ở đây, tất cả đều xuất thân từ dòng chính, tuy rằng tuổi tác các nàng không lớn, nhưng từ khi sinh ra đã được giáo dục suy nghĩ, cho rằng đích - thứ khác biệt, sợ trong vòng xã giao của mình xuất hiện người dòng thứ.

Tiết Tú nhìn Tiết Uyển, như cũng có chút nghi hoặc, hỏi Tiết Uyển: "Uyển muội muội, nếu đã các nàng đều nói như vậy, muội hãy nói cho chúng ta biết phụ thân muội làm cái gì, mỗi lần biểu di mầu qua phủ, đều là trực tiếp tìm nương ta, tuy nói ta là thân thích, nhưng cũng không biết muội đến từ phủ nào?"

Những lời này của Tiết Tú xuất phát từ đáy lòng, nàng thật sự không biết thân phận của Tiết Uyển, chỉ biết nàng gọi Uyển Nhi, chỉ đi theo biểu di mầu đến Tiết gia vài lần, các nàng vốn không quen, nhưng hôm nay là mừng thọ Đông phủ lão thái gia, vừa vặn muội muội này ở trong phủ, nghe nói nơi này nhiều nữ nhi, liền chủ động đề xuất muốn theo tới chơi, Tiết Tú nghĩ, dù sao cũng đến Đông phủ, cũng coi như Tiết gia, mang nhiều hơn một người cũng không có gì, liền lên lút đưa Tiết Uyển tới. D@Đ\$%Q#Đ^^

Tiết Uyển có chút không biết làm sao nhìn nhìn những nữ nhi xung quanh đang dùng ánh mắt tò mò nhìn mình, đột nhiên vô cùng hối hận hôm nay đi theo Tiết Tú tới, đành phải kiên trì nói:

"Ta, nhà ta... gia thế vốn kém nhà các chư vị tỷ tỷ, nên không nói thì hơn."

Bộ dáng của các cô nương đều bình tĩnh đại ngộ, thì ra là xuất thân kém, cũng không trách nàng ngượng ngùng không nói. Trương tiểu thư lại nhất quyết không tha, ép Tiết Uyển phải nói hẳn tên ra:

"Có kém thì cũng phải nói ra chứ! Chúng ta cũng sẽ không chê cười muội. Nhưng nếu đã gặp mặt cùng nhau chơi, phải biết gốc gác của muội mới tốt, nếu như không nói, lúc sau có người hỏi tới, chẳng lẽ muốn chúng ta mơ hồ nói, ơ, đó là người nào à?"

Tiết Uyển nào đã bị truy hỏi nhiều như vậy, lúc này có chút căm tức, trợn mắt với Trương tiểu thư nói:

"Sao tỷ cứ truy hỏi mãi không buông? Muội nói so ra thì kém tỷ, tỷ còn muốn hỏi, nội tâm cũng quá nhỏ nhen, chư vị tỷ tỷ đều ôn hòa lương thiện, chỉ có tỷ gây sự như vậy."

Trương tiểu thư nghe đến đó cũng không bằng lòng, dưới cái nhìn của nàng, trả lời vấn đề này rất đơn giản, nàng cũng đã nói bất kể là nhà nào, nàng cũng sẽ không chê cười nàng ta, nhưng nàng ta lại còn nói lòng dạ nàng hẹp hòi, khí thế bức người, còn so sánh nàng với những người khác, mọi người xung quanh đều nhìn vào trận cãi cọ này, bất kể như thế nào nàng cũng không thể thua trận được.

Tiết Thần ở bên nghe, cười lạnh trong lòng, Tiết Uyển vẫn là Tiết Uyển, thoáng cái đã tăng vấn đề lên một bậc, giữa lúc đó đã nhanh chóng lên đôi đề tài, đuôi mắt liếc Tiết Tú một cái, thấy nàng cũng bùng cốc trà, bộ dáng cũng không quá muốn xen vào. D@Đ#L\$Q%Đ^^

Hàn Ngọc là người tốt tính, thấy Tiết Uyển cùng Trương tiểu thư muốn cãi nhau, nhanh chóng đứng ra khuyên bảo:

"Được rồi được rồi, các người đừng đầu võ nồm nữa. Canh giờ còn sớm, chúng ta vẫn nên tới bên hồ ngắm cá đi."

Nói xong muốn kéo cánh tay Trương tiểu thư, lại bị Trương tiểu thư rút tay né đi, nhìn Tiết Uyển nói: "Hàn Ngọc muội tránh ra, ai muốn đi ngắm cá với nàng ta. Ta chỉ muốn nàng ta tự giới thiệu, nàng ta đã nói lòng dạ ta nhỏ nhen, mọi người nói một chút xem, rốt cuộc gia môn nhà nàng ta làm sao mà không dám nói? Chẳng lẽ cha nàng ta là tội thần, nương nàng ta là tiểu thiếp sao?"

Không thể không nói, sức chiến đấu của Trương tiểu thư rất tốt, không để cho Tiết Uyển trộm đôi đề tài, lại dẫn vấn đề trở lại.

Có lẽ đôi này Tiết Uyển không muốn nghe nhất chính là câu 'nương người là tiểu thiếp', bởi vì sau khi Trương tiểu thư nói những lời này, mặt nàng ta đã xụ xuống, chỉ vào Trương tiểu thư mắng:

"Nương người mới là tiểu thiếp! Người mới được tiểu nương dưỡng..."

Trương tiểu thư nào có nghe qua lời ô ưế như vậy, lập tức liền đỏ mặt, ngay cả Tiết Tú đều không tự giác nhú mào đầu, dường như cũng phản cảm với từ 'Tiểu nương dưỡng' mà Tiết Uyển nói, mọi người hai mặt nhìn nhau, tất cả đều cảm thấy bốn chữ này cũng quá thô tục, đều không dám nói tiếp.

Tiết Thần đặt chén trà xuống, đứng lên, như cười như không nâng mắt nhìn Tiết Uyển, nói: "Muội muội cần gì tức giận thế. Bảo Doanh muội muội cũng chỉ là muốn thân cận muội, nhưng muội lại không hợp đạo lý như thế, cũng được, chúng ta cũng không nhất định phải biết tên họ của muội muội là gì, muội muội không nói coi như xong, lúc trước muội muội nói câu nói kia, cũng không giống lời tiểu thư khuê các nên nói, hôm nay là tiệc mừng thọ của Tiết lão thái gia nhà chúng ta, các người là khách, dù thế nào; nói chuyện cũng phải chú ý một chút mới phải, chuyện này dừng ở đây, Bảo Doanh muội muội đừng khóc, hôm nay ta mang theo mấy bình nước hoa hồng, muội đi theo ta, ta cho muội hai bình, xem như bồi tội tiếp đón muội không chu toàn."

Trương Bảo Doanh vẫn rất tức giận, nhưng cũng biết Tiết Thần là đích trưởng tôn nữ của Đông phủ Tiết gia, hôm nay các nàng đều đến Đông phủ Tiết gia làm khách, cũng phải cho chủ nhà mặt mũi, nâng mắt hung hăng trợn lên nhìn Tiết Uyển, sau đó mới gật gật đầu với Tiết Thần, xem như là thỏa hiệp.

Tiết Tú một mực chờ Tiết Uyển ra tay, trong những cô nương này, quả thực tuổi nàng là lớn nhất, nhưng mà nơi đây không phải Tây phủ, là Đông phủ, Tiết Thần không ở thì thôi, nhưng Tiết Thần ở đây, chuyện này nhất định phải giao cho nàng xử lý, trừ phi Tiết Thần chủ động xin giúp đỡ, nếu không Tiết Tú sẽ không ra tay.

Nay Tiết Thần mở miệng, tự nhiên Tiết Tú vô cùng hoan nghênh, ghi tạc biểu hiện hôm nay của Tiết Uyển vào trong lòng, trên mặt lại may mắn không lộ, nói về của đề tài Tiết Thần:

"Nước hoa hồng là đồ vật quý, cảm mười lượng bạc tới chỗ thương nhân Ba Tư, còn chưa nhất định có thể lấy được hàng, muội muội cũng không thể bắt công, khách nhân của chúng ta ở nơi này nhiều như vậy, nếu muội chỉ cho Bảo Doanh muội muội, đó chính là nặng bên này nhẹ bên kia, chúng ta sẽ không theo theo."

Sau khi Tiết Tú nói xong những lời này, tất cả các cô nương đều ồ ồ ào ào nói: "Đúng thế đúng thế, Thần tỷ tỷ không thể bên nặng bên nhẹ được." D@Đ#L\$Q%Đ^^

"Đúng đúng đúng, chúng ta cũng muốn nước hoa hồng, lần trước ta nói với nương muốn mua một bình, nương còn cầu nhàu với ta nửa ngày, Thần tỷ tỷ thật hào phóng."

Cứ thảo luận như vậy, trận giương cung bạt kiếm vừa rồi cũng được hóa giải thuận lợi, nhìn chúng cô nương vây quanh Tiết Thần cùng Trương Bảo Doanh vui vẻ ra mặt rồi đi, Tiết Uyển đứng trong đình người cứng ngắt, trợn mắt nhìn.

Nàng chính là Tiết Thần. Là đích tiểu thư của Tiết gia. Nàng có thể biết nàng ta là ai? Vì cái gì cùng là nữ nhi của phụ thân, bởi vì mẫu thân của nàng là chính thê, cho nên nàng chính là đích tiểu thư, mà nàng ta chỉ có thể trốn trong chỗ tối, đến gặp mặt phụ thân một lần cũng phải hao hết tâm tư, gạt bỏ hết mọi khó khăn.

Dựa vào cái gì nàng có thể đường đường chính chính nói nàng là tiểu thư của Tiết gia, mà đến dừng khi nói ra phụ thân là ai nàng ta cũng không có.

Tiết Thần, dựa vào cái gì tất cả chuyện tốt đều bị người chiếm mất?

Nước hoa hồng, mười lượng một bình, mười lượng... Là phí sinh hoạt nửa tháng của nàng ta và nương, nàng lại coi như không mang tặng cho người như thế. Là muốn khoe khoang với nàng ta sao? Khoe khoang nàng có cha, khoe khoang nàng có tiền?

Hừ, mấy thứ này, nhất định nàng ta sẽ đoạt lại... toàn bộ! Đến lúc đó, nhất định phải cho nàng ném thứ tư vị hai bàn tay trắng!

Bên trong khách uyển, Tiết Thần lệnh người lấy nước hoa hồng trước đó nàng đã chuẩn bị xong đưa cho các vị tiểu thư, mặc dù thứ này không phải là quý nhất, nhưng không thể nghi ngờ là lấy được niềm vui của các cô nương, bình lưu ly nhỏ nhỏ, lộ ra màu sắc của chất lỏng bên trong, nhìn long lánh trong suốt, hương thơm ngửi mê người, còn có các loại hương khác nhau để chọn lựa, thật sự là làm người ta không thích cũng khó.

Trương Bảo Doanh được hai bình, cảm ơn Tiết Thần hận không thể nhận nàng làm tỷ tỷ ngay tại chỗ, Tiết Tú cùng Hàn Ngọc cũng chọn một bình, Hàn Ngọc dùng thử ngay tại chỗ, Tiết Tú nhìn đồ vật trong tay, ngược lại nhìn Tiết Thần với cặp mắt khác xưa.

Các cô nương có được thứ đó, tâm tình tất cả đều vô cùng tốt, Hàn Ngọc nhắc lại chuyện tới bên hồ ngắm cá, mọi người cũng đều tích cực hưởng ứng, hai ba tốp chia nhau đi đến hồ cá.

Hồ nước này của Tiết gia không tính là lớn, đáng quý là, bất luận nhìn cái hồ này từ góc độ nào, đều là cảnh đẹp, hồ nước chia làm hai bên, do một khối đá Thái Hồ lớn chắn ở giữa, chia hồ nước thành hai nửa, nửa phía Đông nửa là hoa sen ánh màu nước, nửa phía Tây là lục bình xanh biếc.

Các cô nương cũng không có hứng thú với lục bình, liền rủ nhau đến nửa phía Đông, một bên thưởng sen, một bên thưởng cá, dựa vào bên lan can, chơi đùa với nhau.

Một mình Tiết Thần ngồi bên bàn bằng đá Thái Hồ, cũng không cùng các cô nương cùng đi vào trong đình chơi đùa, con người đen như nước nâng lên, vừa vặn chống lại Trương Bảo Doanh, mắt đen như trân châu chói lóa, nhìn giống như là có lời muốn nói, quả thực Trương Bảo Doanh không ghét vị tỷ tỷ vừa xinh đẹp lại hào phóng này, thấy nàng ngồi chỗ đó một mình, liền đi qua.

Đuôi mắt Tiết Thần thoáng nhìn Trương Bảo Doanh đi tới, khóe môi không dấu vết giương lên một chút.

Chương 19: Oan Uổng

Editor: Linh Đang

"Thần tỷ tỷ, sao tỷ lại ngồi đây một mình?" Lúc này Trương Bảo Doanh hận không thể kết nghĩa kim lan với Tiết Thần, thái độ với nàng đầu chi là thân mật.

Tiết Thần mỉm cười, sau đó tầm mắt thay đổi, dừng ở hồ sen trước mặt, trầm ngâm một lát sau, sau đó giọng nói dễ nghe như hoàng oanh xuất cốc mới vang lên:

"Việc vừa rồi, cũng không phải là ta muốn giúp nàng, chỉ là hôm nay là sinh thần của lão thái gia, không thể làm ồn ào vì một người lai lịch không rõ, muội muội là tiểu thư khuê các, lại là đích nữ, nói vậy hẳn hiểu được chỗ khó xử này, sẽ không trách ta chứ."

Giọng Tiết Thần không cao không thấp, không truyền ra ngoài, nhưng cũng thanh thúy đủ để Trương Bảo Doanh nghe rõ ràng.

Trương Bảo Doanh nghe Tiết Thần nói như vậy, liền biết nàng đang bày tỏ ý này, trong lời nói cũng rõ ràng là thiên vị mình, lập tức cảm thấy càng thêm ấm lòng, xoa tay nói:

"Không không, tỷ tỷ xử trí rất thỏa đáng, làm sao ta có thể trách đây. Đều là Uyển Nhi kia không phải, lén lút, không có một chút giáo dưỡng."

Tiết Thần chỉ cười không nói: "Nàng không có giáo dục, chúng ta cũng không thể không có giáo dục giống nàng. Vì việc nhỏ như thế mà nháo lên với nàng, cuối cùng sẽ thành chúng ta không đúng, vì người không có giáo dục như nàng, làm hại chúng ta chịu liên lụy, không phải mất nhiều hơn được sao."

Lòng Trương Bảo Doanh đầy căm phẫn: "Đúng thế đúng thế, bây giờ nghĩ lại, cũng may Thần tỷ tỷ ngăn cản ta không giăng co với nàng, nếu không hiện giờ ta cũng không còn mặt mũi giống nàng."

Sau khi Tiết Thần hít sâu một hơi, giọng điệu lại vòng vo:

"Chỉ đáng tiếc, lợi cho nàng miệng lưỡi bén nhọn, không có giáo dưỡng, lúc nàng nói muội lòng dạ hẹp hòi, ôm khí thế bức người, ta hận không thể đi lên vả vào miệng nàng một cái, nhân phẩm Bảo Doanh muội muội như vậy, lại để nàng chửi bới, đừng nói là muội muội, bây giờ chính ta nhớ tới, trong ngực cũng đang nén giận."

Trương Bảo Doanh nghe đến đó, trong lòng vừa nén được lửa giận xuống lại bùng lên, Tiết Thần nói không sai, Trương Bảo Doanh nàng lớn đến như này, chưa từng chịu ủy khuất thẳng vào mặt thế này, nhớ tới sắc mặt của tiện tỷ kia, Trương Bảo Doanh cắn răng thầm hận trong lòng.

"Tỷ tỷ đừng nói nữa, nếu không phải hôm nay tới quý phủ làm khách, sợ ảnh hưởng đến thanh tịnh của lão thái gia, nhất định ta sẽ để nàng nhìn cho rõ. Nay chỉ có thể đợi một chút nữa gấp mặt rồi giải quyết."

Quả thực Trương Bảo Doanh muốn giáo huấn Tiết Uyển kia đã đối xử với nàng như vậy, nhưng cũng thật sự muốn cho Tiết Thần mặt mũi.

Tiết Thần lơ đãng cười cười, đột nhiên nói một câu lấp lửng:

"Lúc trước ta ngăn cản muội muội, là sợ muội muội cuốn vào trong đó, nhưng nếu muội muội không cần cuốn vào, có thể để người khác làm gì, mặc dù nháo lớn việc..." Tiết Thần nói tới chỗ này, giọng nói dừng một chút, xoay đầu lại, nhìn về phía Trương Bảo Doanh, đôi mắt trong như nước nhưng đầy giảo hoạt: "Cũng không liên quan gì đến chúng ta hết."

Trương Bảo Doanh thấy Tiết Thần như vậy, đột nhiên trong đầu chợt lóe tia sáng, lập tức hiểu được ý tứ của Tiết Thần, người ta đây là muốn nàng đứng sau màn để báo thù, chủ nhà cũng đã nói thế rồi, nếu thật sự nàng nếu không bắt lấy cơ hội này, thì sẽ phải đợi lần tới, nhưng lần tới ai biết khi nào gặp tiện tỷ kia, liệu có được báo thù sáng khoái không?

Trên mặt lộ ra một nụ cười, để sát vào bên tai Tiết Thần nói:

"Thần tỷ tỷ, ta hiểu ý của tỷ. Đối phó loại người như vậy, đúng là chúng ta không nên tự mình ra tay, tỷ hãy chờ mà coi, ta tự có biện pháp bắt nàng đập đầu nhận sai với chúng ta."

Tiết Thần nhìn nàng một cái, nhếch môi nói: "Muội muội đang nói cái gì, ta nghe không hiểu."

Trương Bảo Doanh cười hắc hắc, sau đó đứng lên, nói với Tiết Thần: "Được được được, tỷ tỷ không nghe hiểu cũng không sao, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến tỷ, coi như là ta chủ trương là được rồi, khẩu khí này, hôm nay ta đã định rồi."

"..."

Sau khi nói xong câu nói kia, cũng không chờ Tiết Thần phản ứng, Trương Bảo Doanh đã xoay người rời khỏi bên hồ, đi vào trong đình nói vài câu, vừa khéo nha hoàn Tiết gia tiến đến thông báo, nói là có thể ngồi vào vị trí rồi, các cô nương nghe xong cũng giải tán, có người đến kêu Tiết Thần, Tiết Thần lại lắc đầu, chỉ chỉ vài bộ ở vạt váy của mình, chúng cô nương biết nàng có tang, cũng không gọi nàng nữa.

Tiết Thần ngồi bên Thái Hồ, chờ khi tất cả các cô nương trong đình đều tản đi, nàng mới từ từ trên tảng đá đứng lên, vỗ vỗ làn váy của mình như không có chuyện gì xảy ra, sau đó đoan trang tú nữ rời khỏi đình.

Trên đá Thái Hồ phía Tây bờ hồ, hai người một ngồi một nằm, người đang ngồi, nhả nhặn, mày rậm mắt to, mặc áo vải bình thường, trong tay cầm cần câu, giờ phút này hẳn đang dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn chăm chăm khối đá Thái Hồ lớn, như muốn nhìn thấu nó vậy. Mà người đang nằm, eo thon chân dài, nghiêng người quần áo được thêu hoa văn, nhưng không có chút hình tượng nằm lên khối đá không nhìn ra hình dáng, trên mặt che quyền sách, không nhìn ra bộ dáng, vắt chéo chân, hai tay đặt phía sau đầu, tư thái vô cùng nhàn nhã.

"Chủ tử, vừa rồi ngài nghe thấy không? Những cô nương kia, có phải muốn hại ai hay không?"

Người ngồi dùng vẻ mặt 'Nữ nhân thật khủng bố' nói chuyện, đến bây giờ cũng rất khó tin, ngay lúc vừa rồi, chính tai hắn nghe được một tiết mục châm ngoi ly gián vô cùng đặc sắc, xem như là mở mang kiến thức với một chút đen tối sau lưng nữ tử, nhất thời còn có chút không tiếp thu được.

Khô nổi, người nằm dài trên tảng đá, cũng không có phản ứng dư thừa, Lý Cẩm cầm cần câu trực tiếp đứng lên, đầu dán vào đá Thái Hồ thoáng dò xét, phát hiện tất cả các cô nương phía Đông hồ đều đã rời đi, đâu còn chút bóng dáng 'muru đồ bí mật'.

Hắn là nhi tử của Lý Phúc quản gia của Đông phủ Tiết gia, vốn không hầu việc trong phủ, chẳng qua hôm nay rảnh rỗi, chủ tử bộc phát ý tưởng, muốn cùng hắn trở về xem Tiết gia thành cái gì dạng gì rồi, một người hầu như hắn thì có thể nói gì, đành phải theo về phủ, nghĩ dù sao hôm nay trong phủ cũng nhiều người, cũng không kém bọn họ, theo chủ tử trở về chơi đùa cũng sẽ không có chuyện gì.

Nhưng ai nghĩ được thế nhưng bọn họ lại nghe được những lời như vậy, hắn thì còn đỡ, chỉ sợ chủ tử sau này kính nhi viễn chi* với mấy cô nương Tiết gia.

* Ý nói kính trọng nhưng không gần gũi

Lý Cẩm suy nghĩ hồi lâu, đều không nghĩ ra rốt cuộc hai cô nương 'muru đồ bí mật' kia muốn hại ai, quay đầu nhìn thoáng qua người đang làm như không nghe thấy gì, thấy hắn vẫn thanh thản nằm, Lý Cẩm không khỏi sát lại, dò hỏi:

"Chủ tử, việc này, ngài thấy như thế nào?"

Chờ đợi hắn là im lặng coi thường, Lý Cẩm sục sục thở ra một hơi, cha hắn còn đang làm việc cho Tiết gia, đương nhiên hắn không hi vọng Tiết gia gặp chuyện không may, cứ tưởng rằng chủ tử ngủ rồi, không nghe thấy tiếng nói chuyện, đang muốn đi thu dọn đồ đạc, lại nghe thấy phía dưới sách truyền ra giọng nói vô cùng biếng nhác:

"Có chút ý tứ."

"..."

Đầu Lý Cẩm đầy vạch đen, chủ tử này thật đúng là một mình một kiểu, góc độ nhìn người thật không giống với người khác.

Yếu ớt thờ dài, nhất định lần tới sẽ để Tôn Nhân mang chủ tử trở về chơi, hắn cũng không muốn mang theo nữa.

Mấy bà mẹ thô sù tùm hai tay Tiết Uyển, muốn kéo nàng dậy, không cho phân trần, bắt đầu lục soát đồ trên người nàng ta, Tiết Uyển bị dọa sợ, nàng ta đâu từng bị đối xử thô bạo như vậy, muốn phản kháng, nhưng mà cánh tay nhỏ đâu thể đo lại được sức lực của mấy bà mẹ, bị họ lục soát như vậy, dĩ nhiên lục soát được 'Tang vật' từ trên người nàng ta.

Trương Bảo Doanh từ phía sau bà mẹ đi ra, hai bà mẹ lập tức đưa 'Tang vật' lục soát được trước mặt nàng, sau khi Trương Bảo Doanh nhận lấy, lúc này mới hừ lạnh nói:

"Hừ, bảo sao không dám nói ra gia môn. Thì ra là ôm tâm tư muốn trộm đồ của chúng ta. Người thích nước hoa hồng này thì cứ nói với ta, ta sẽ cho không người, nhưng người cố tình muốn trộm của ta, cái này thì không được."

Con mắt của Tiết Uyển gần như muốn rớt ra khỏi hốc mắt, khó có thể tin nhìn Trương Bảo Doanh, không thể tin được nàng ta sẽ dùng thủ đoạn như vậy để vu oan mình, nàng ta nhìn người bốn phía tụ lại đây, trên mặt Tiết Uyển đầy hoảng hốt, muốn né tránh con tai họa này, nhưng Trương Bảo Doanh phải tới hai bà mẹ có sức lực rất lớn, căn bản không tránh thoát được.

Lắc đầu liên tục, nói:

"Ta không có! Người giận ta mắng người, liền muốn vu oan ta trộm đồ sao? Trương Bảo Doanh, người hèn hạ hạ lưu, quá vô sỉ!"

Trương Bảo Doanh ôm tay cười, giờ đồ vật bà mẹ tìm được lên thật cao, sau đó cao giọng nói:

"Tang vật cũng lấy được, ngươi còn muốn nói xạo, thứ đó ở trên người ngươi, lục soát được tại chỗ, làm sao ta vu oan được chứ? Ta biết nguyên nhân ngươi không dám nói ra, chính là sợ sự tình bại lộ, hiện tại thì tốt rồi, ngay cả ngươi gọi là gì ta cũng không biết, cũng không có cách nào đưa tới quan để xử trí theo luật, ngươi giờ thì đoạn tốt thật đấy."

Tiết Uyển tức giận đến mức thở dốc, nghiêng răng nghiêng lợi, gần như muốn nhào lên cắn đứt yết hầu của Trương Bảo Doanh, hơi nước trong hốc mắt tụ lại, những giọt nước mắt lớn cứ như vậy mà rơi xuống.

Tiết Thần ngồi trong nhà gian lâu hai gần cửa sổ, mắt lạnh nhìn đình viện phát sinh một màn này, đầu mày chau lên, sau đó mới xoay người, mặt không chút thay đổi đi đến chỗ cầu thang, hô một nha hoàn đi lên, sau khi nói bên tai nha hoàn kia vài câu, nha hoàn kia lên tiếng trả lời, trở lại bên cửa sổ thì vừa vận nhìn thấy nha hoàn kia đi đến phía sau Trương Bảo Doanh, nói những lời Tiết Thần vừa bảo cho Trương Bảo Doanh, Trương Bảo Doanh ngẩng đầu liếc mắt lên trên một cái, sau đó liền thay đổi ánh mắt, càng thêm ác độc nói với Tiết Uyển:

"Ta không thể đưa ngươi đến quan xử theo pháp luật, vậy xử ngay ở đây cũng được, ta sẽ đảm đương quan gia, thẩm vấn tên tặc là ngươi thật tốt." Trương Bảo Doanh nói xong, liền quát to một tiếng: "Người tới, mang roi đến cho ta, đối phó một tên tặc, không cần khách khí, đánh cho ta!"

Lời nói của Trương Bảo Doanh vừa dứt, xung quanh liền vang lên tiếng hít vào không dứt.

Trong gian phòng trang nhã ở một viện khác, cũng đang có hai tầm mắt nhìn chăm chăm tất cả đang xảy ra ở chỗ này.

Lý Cẩm vỗ song cửa sổ, giận dữ nói: "Thật là coi trời bằng vung. Ở trong phủ cũng dám động hình phạt riêng. Sao bây giờ tâm địa của các cô nương ác độc thế? Lúc trước gây sự còn có thể tha thứ, bây giờ bày mưu tính kế mới đáng giận! Chủ tử, bây giờ làm thế nào, chúng ta có nên cứu cô nương kia không, nàng bị oan uổng, quá đáng thương."

Trước cửa sổ treo màn trúc để ngó, người nọ nửa người phía sau màn trúc, không nhìn thấy dung mạo như trước, chỉ nghe thấy hần dưng giọng điệu vô cùng bình thản nói:

"Cứu cái gì mà cứu? Ngươi là thân thích với nàng ta sao?"

Một câu nói, liền phá hết nhiệt huyết của Lý Cẩm. Nghẹn đỏ mặt, ấp úng nói: "Không, không phải đâu. Ta chỉ cảm thấy nữ hài nhi kia đáng thương, nàng..."

"Đáng thương?" Giọng nói thoáng dừng một chút, sau đó mới lại nói một câu không giải thích được: "Có chút ý tứ."

"..." Đối với chủ tử như vậy, quả thực Lý Cẩm muốn phát điên tại chỗ có được không!

Mà trong viện, trông mắt Tiết Uyển chứa đầy tơ máu, ngoài miệng trong yếu cho rằng Trương Bảo Doanh không dám đối phó với mình ngay ở Tiết gia, nhưng hết lần này tới lần khác nàng ta đã đoán sai, hai cái bà mẹ thật sự cảm roi đen đi tới, trên roi lại còn có gai, cái này mà đánh trên người nàng ta, có lẽ vết sẹo sẽ khó mà mất đi được.

Không được, nhất định nàng ta không thể để cho chuyện này xảy ra. Nàng ta không thể để bị thua thiệt trước mặt nhiều người như vậy. Không biết sức lực từ nơi nào tới, Tiết Uyển tránh thoát được hai bà mẹ kia, vắt chân chạy tới chủ viện, một bên chạy một bên la lớn:

"Cha, cha, cứu mạng. Cha!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Phong Ba

Tiết Vân Đào đang theo sau Tiết Kha, kính trà mời rượu các vị tân khách, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân âm ỉ, kèm theo giọng nói gay gắt của một nữ nhi:

“Cha, cha, con là Uyển Nhi, cứu mạng. Cha —— “

Lúc đó tân khách trở nên hỗn loạn, Tiết Kha lập tức gọi quản gia Lý Phúc tới, nhưng Tiết Kha còn chưa kịp phân phó xong, đã thấy một bóng dáng nhỏ vượt qua bậc cửa, chạy vào, gia đình đứng ngoài cửa không kịp ngăn cản, nàng ta xác định rõ mục tiêu chạy đến bên cạnh Tiết Vân Đào, bắt được cánh tay Tiết Vân Đào, trốn ra sau lưng ông.

Tiết Vân Đào cùng Tiết Kha đều bị chuyện xảy ra đột ngột trước mắt làm cho ngây người, Tiết Vân Đào quay đầu nhìn chăm chăm về mặt của Tiết Uyển, quả thực có thể dùng từ đặc sắc để hình dung, một lát xanh, một lát trắng, chân mày nhíu chặt đến mức gần như có thể kẹp chết một con ruồi, giọng nói lạnh lùng ẩn chứa giận dữ:

“Ngươi đến làm cái gì? Ai bảo ngươi tới đây?”

Tiết Uyển cảm giác được lời nói của Tiết Vân Đào sục sôi giận dữ, sợ tới mức buông lỏng tay ra, hoảng sợ nhìn chung quanh đối diện, tân khách đang chỉ chỉ chỗ chỗ, cảm giác trong tai ong ong vang, mơ hồ biết, có lẽ mình vừa phạm phải một sai lầm lớn không thể tha thứ.

Len lén nâng mắt nhìn nhìn Tiết Vân Đào, Tiết Uyển định giải thích:

“Có, có người đuổi, các nàng, các nàng muốn đánh chết con, con, con...”

Tiết Kha cũng ý thức được sự tình không đúng, để cho Lý Phúc đi ra ngoài nhìn xem, Lý Phúc nhanh chóng trở về bẩm báo, nói: “Bên ngoài cũng không có những người khác.”

Tiết Uyển kinh hãi, nói:

“Làm sao có thể không có! Ngươi...”

Lời của Tiết Uyển còn chưa nói xong, đã bị Tiết Vân Đào thô bạo cắt ngang: “Ngươi câm miệng cho ta! Cút về!”

Tiết Uyển ngơ ngác nhìn phụ thân trước giờ chưa từng lớn tiếng với nàng ta, cũng biết có lẽ mình phạm sai lầm, nhưng đó là phụ thân của nàng ta, tại sao không phân biệt tốt xấu mà đối xử với nàng ta như vậy? Cũng bởi vì nàng ta là nữ nhi của ngoại thất sao?

Bên cạnh Tiết Vân Đào có hai người đồng liêu đứng lên hỏi:

“Tiết huynh, vị cô nương này... Là lệnh ái thiên kim sao?”

Tiết Vân Đào khó xử không biết trả lời như thế nào, lập tức bên cạnh có người nói: “Nhìn không giống lắm, ta đã từng thấy qua thiên kim nhà Tiết đại nhân.”

Về hai vấn đề này, tân khách lập tức thảo luận thân phận của nữ hài đột nhiên chạy vào nhận cha khí thế ngất trời, nhất thời, tâm Tiết Uyển đập thành thịch, đây là lần đầu tiên nàng ta đứng cùng một chỗ với Tiết Vân Đào ở chỗ đông người, có khoảnh khắc, gần như nàng ta hi vọng Tiết Vân Đào nhận nàng ta trước mặt mọi người, nàng ta không cần tại làm nữ nhi ngoại thất nữa, nàng ta muốn đi vào Tiết gia, không phải nàng ta cũng là nữ nhi của Tiết gia sao? Dựa vào cái gì mà Tiết Thần có thể tới lui tự nhiên tại Tiết gia, Tiết Uyển nàng ta lại không thể đây?

Chỉ cần cha có thể thừa nhận nàng ta trước mặt mọi người, nhất định liền có thể làm cho những người khi dễ nàng ta mở rộng tầm mắt, để cho các nàng nhìn thấy, nàng ta cũng là nữ nhi của Tiết gia, cũng là chủ nhân của Tiết gia!

Lại đi về phía trước một bước, lần này nàng nắm chặt ống tay áo của Tiết Vân Đào, giọng nói rành mạch hô:

“Cha, con cũng là nữ nhi của ngài mà. Ngài nói cho bọn họ biết, ta là nữ nhi Tiết Uyển của ngài đi!”

Những lời này làm dâng lên cơn sóng động trời trong phòng khách, mọi người bắt đầu ào ào bàn tán, bộ dáng nghi ngờ truyền khắp.

“Tiết Uyển? Ta nhớ rõ Tiết đại nhân chỉ có một nữ nhi, gọi là Tiết Thần mà! Chẳng lẽ là thiếp thị sinh? Nhưng cũng chưa nghe nói qua đâu.”

“Không phải thiếp thị sinh, Tiết đại nhân chỉ có một thị thiếp, dưới gối người thị thiếp kia không có con, chỉ có một người đích tiểu thư, gọi là Tiết Thần.”

“Nữ nhi kia từ nơi nào xuất hiện? Sẽ không phải là... Ngoại thất sinh chứ?”

Lời đồn đãi trong bữa tiệc ngày càng nghiêm trọng, dù là Tiết Vân Đào cũng bị trận ồn ào này chèn ép khiến đầu như muốn nứt ra, ngược lại Tiết Kha nhẫn nhịn được, liếc mắt nhìn vẫn đang túm ống tay áo Tiết Vân Đào một cái, nháy mắt ra hiệu với Lý Phúc, Lý Phúc liền phái người tiến tới kéo Tiết Uyển đang la to vào hậu trạch, giao cho lão phu nhân xử trí, sau khi hắn cùng Tiết Vân Đào xử lý chu toàn ở gian nhà ngoài tiếp khách xong, Tiết Vân Đào cũng vội vàng chạy tới hậu trạch xử lý chuyện này.

Trong Thanh Trúc uyển, an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng cây kim rơi, bước chân Tiết Vân Đào nhanh như gió, tự mình vén màn trúc đi vào, liền nhìn thấy Tiết Uyển đang quỳ tại trên mặt đất, mặt Ninh thị đầy oán giận, nữ quyến tân khách bên cạnh cũng được mời đi ra ngoài, chỉ còn lại hai vị di nương cùng Tiết thị, sau khi nhìn quanh một vòng, Tiết Vân Đào không hề ngoài ý muốn nhìn thấy Tiết Thần đang ngồi ở vị trí cuối cùng, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm Tiết Uyển đang quỳ xuống đất khóc nức nở, sau khi cảm giác được ánh mắt của Tiết Vân Đào, Tiết Thần mới lạnh lùng nâng lên đôi mắt sáng như sao, lạnh như băng nhìn lướt qua Tiết Vân Đào.

Chỉ ánh nhìn kia, đã làm cho Tiết Vân Đào gần như muốn tông cửa xông ra.

Cúi đầu đi đến bên cạnh Tiết Uyển, chấp tay hành lễ với lão phu nhân, lão phu nhân Ninh thị vẫn đang ngồi xếp bằng trên giường La Hán, ý vị không rõ nhìn lướt qua Tiết Thần đầu tiên, sau đó mới hỏi Tiết Vân Đào:

“Ngươi cũng nói một chút xem, đây là xảy ra chuyện gì? Nha đầu kia là ai?”

Tiết Vân Đào nhìn Ninh thị, khoe miệng động đậy, sau đó mới nhấc vạt áo choàng lên, quỳ xuống trước mặt Ninh thị, ôm quyền thỉnh tội nói:

“Nhi tử bất hiếu, làm phiền hà phụ thân mẫu thân, làm cho Tiết gia hổ thẹn.” Tiết Văn Đào là trưởng tử của Đông phủ Tiết gia, con nối dòng của Tiết gia đơn bạc, Tiết Kha chỉ có một nhi tử là Tiết Văn Đào, vô luận là tài học văn hay nhân phẩm, trước giờ đều là kiêu ngạo của Tiết Kha, trước giờ hẳn đã chỉ biết mang cho gia tộc vinh quang, nhưng giống hôm nay, lúc tân khách đang tụ họp, nháo ra gièm pha như vậy, thật sự rất mất thể diện.

Bởi vậy ở trong chuyện này Ninh thị cũng không biểu hiện khoan dung với nhi tử, mà là càng thêm lạnh giọng hỏi:

“Ta hỏi ngươi, rốt cuộc nha đầu kia là ai?”

Tiết Uyển cũng quên mất khóc lóc, quỳ bên cạnh Tiết Văn Đào, nhìn người phụ thân trong ấn tượng đều cao cao tại thượng như núi thái sơn, nhưng mà trước mặt tổ mẫu, cũng chỉ có thể cúi đầu nhận sai, không dám có chút nào ngỗ nghịch, trong lòng dần dần bất an, mẫu thân đã nói với nàng ta, một ngày nào đó phụ thân sẽ đón các nàng vào cửa, nhưng Tiết Uyển cũng mơ hồ cảm thấy, có lẽ chuyện này bị nàng ta nháo như vậy, sẽ có chút không thuận lợi.

“Đây là... đứa nhỏ của con cùng Tổ Nga.” Tiết Văn Đào cũng không dám giấu diếm, nói thẳng ra.

Ninh thị nhíu mày, hiển nhiên là biết cái tên Tổ Nga này, nói: “Nhiều năm như vậy, ngươi vẫn còn có liên hệ với Từ Tổ Nga?”

Tiết Văn Đào không lên tiếng, chỉ yên lặng gật gật đầu, sau một lúc do dự, mới lại nói:

“Nàng vẫn luôn đi theo con, Uyển Nhi chính là nữ nhi của chúng con, còn có, còn có một nhi tử, năm nay 9 tuổi, gọi là Tiết Lô.”

Nghe đến đó, dù là Ninh thị cũng không có cách nào bình tĩnh, vỗ khung giường, chỉ vào Tiết Văn Đào cả giận nói:

“Ngươi cái đồ vô liêm sỉ! Đọc sách đều nuốt vào bụng chó rồi hay sao? Vậy mà lại học ăn chơi trác táng nuôi ngoại thất, xương cốt thể tử của ngươi chưa lạnh, ngươi đã để cho nữ nhi ngoại thất nháo đến trong phủ, ngươi xứng đáng với thể tử của ngươi, xứng đáng với con gái của ngươi sao?”

Lúc Ninh thị nói tới đó, ánh mắt liếc về phía Tiết Thần đang an tĩnh ngồi một bên xem trò vui, bà đã nói rõ những lời này, rõ ràng là nói cho Tiết Thần nghe, bởi vậy có thể thấy được, nhất định lão thái thái này đã sớm biết Tiết Văn Đào dưỡng ngoại thất ở bên ngoài, hơn nữa sinh nhi nữ.

Linh quang Tiết Thần trong đầu chợt lóe, bỗng nhiên có chút hiểu được sao lão thái thái này lại phá vỡ quy tắc, làm cho lá cờ đầu cho Tiết Văn Đào, đón Từ Tổ Nga vào cửa, e là chính là vì nhi tử kia.

Có lẽ trong mắt Ninh thị thì Lô thị mắc sai lầm lớn nhất, không phải là nữ nhi của thương hộ, mà là đến khi chết bà vẫn không sinh được con trai, trong lòng Tiết Thần lại là một trận bi ai, thay mẫu thân Lô thị của nàng.

Tiết Văn Đào bị Ninh thị mắng không dám ngẩng đầu, ông cũng biết chính mình làm chuyện này không để lại đường ngầm, nhưng năm đó ông cùng Từ Tổ Nga nảy sinh tình cảm vụng trộm, đã tự định cả đời, trong nhà lại tự nhiên an bài Lô thị làm thể tử của ông, hai năm đầu ông rất chèn ép Lô thị, đầu chịu sống an ổn với bà, chính thời điểm đó, ông mới cùng Từ Tổ Nga tốt hơn, nhưng chờ đến sau này, ông phát hiện Lô thị tốt, thời điểm muốn chặt đứt với Từ Tổ Nga, bà ta đã sinh hạ một trai một gái cho ông rồi, lại không chịu nhập phủ làm thiếp, ông không có cách nào phải gạt cả hai nơi, định chờ đến khi để tang Lô thị xong, suy nghĩ cách an ổn cho các nàng, cũng không nghĩ tới hôm nay, lại bị nha đầu lỗ mãng hoàn toàn vạch trần.

Hai ma ma tiến lên thuận khí cho Ninh thị, Ninh thị ngồi ở vị trí đầu, sau khi nhìn quanh một vòng, mới hỏi Tiết Văn Đào:

“Tới lúc này rồi, ngươi định xử lý chuyện này như thế nào?”

Lời nói mặc dù nói với Tiết Văn Đào, nhưng ánh mắt Ninh thị lại như có như không liếc về phía Tiết Thần, Tiết Thần cũng chỉ ngồi đó, im lặng đến mức nàng như không có ở đây.

Chỉ thấy Tiết Văn Đào đứng thẳng người, lại không ngẩng đầu lên, nghe theo Ninh thị nói:

“Hoàn toàn nghe theo mẫu thân xử trí.”

Tiết Uyển sợ tới mức nhìn về phía Tiết Văn Đào, ông nói hoàn toàn để người khác xử trí, vậy nếu người khác muốn vứt các nàng đi, chẳng lẽ ông sẽ nghe theo sao? Tiết Uyển chỉ cảm thấy cả ngày hôm nay chịu đã kích thật sự quá lớn, từ nhỏ đến lớn, tuy nàng ta là nữ nhi ngoại thất không được người ta biết, nhưng mà nàng ta có mẫu thân, có đệ đệ, còn có phụ thân thỉnh thoảng đến thăm, nhưng hôm nay, nàng ta chỉ muốn tranh một số thứ, đã gánh hậu quả để người ta quyết định vận mệnh của mình, điều này làm cho nàng ta không có cách nào nghĩ thông suốt.

Lúc này Ninh thị đầu quân trong lòng Tiết Uyển nghĩ như thế nào, sau khi thuận khí, liền vượt qua Tiết Văn Đào, nhìn chăm chăm về phía Tiết Thần đang một mực yên lặng không lên tiếng, vẫy vẫy tay với nàng, nói:

“Thần tử nhi, đến chỗ tổ mẫu nào.”

Tiết Thần đoan trang đứng lên, nhìn không chớp mắt đi đến bên cạnh Ninh thị, Ninh thị bắt được một bàn tay của Tiết Thần, đặt trong tay mình chăm chú nhìn một lát, yếu ớt thở dài, giọng điệu trĩu mến nói với Tiết Thần:

“Đứa bé ngoan, chuyện hôm nay, con thấy rõ không? Nha đầu này là muội muội cùng cha khác mẹ với con, nàng cũng là đứa nhỏ của cha con, con thấy chuyện này, nên xử trí như thế nào mới tốt đây?”

Tiết Thần nâng mắt nhìn nhìn Ninh thị, ánh mắt trong sáng như có thể phản chiếu nội tâm đang xấu xa của Ninh lúc này, làm cho Ninh thị không tự chủ

được buông thông mắt, không dám nhìn chăm chăm đôi mắt xinh đẹp như có thể nhìn thấu lòng người này nữa.

Ánh mắt Tiết Thần lại lần nữa trở lại trên người Tiết Vân Đào cùng Tiết Uyển, Tiết Vân Đào áy náy, Tiết Uyển sợ hãi, dưới ánh mắt chờ đợi của Ninh thị, Tiết Thần mới chậm rãi phun ra mấy chữ:

“Nếu là con nói, lưu tử diệt mẫu (giết mẹ để lại con), tổ mẫu cùng phụ thân có đáp ứng không?”

“...”

Mọi người tại đây không khỏi khiếp sợ với những lời Tiết Thần nói ra. Ngay cả Tiết Vân Đào cũng khó có thể tin ngẩng đầu lên, nhìn nữ nhi như đóa hoa sen trước Phật thành lệ không gì sánh bằng, thật sự rất khó tin tưởng, câu "lưu tử diệt mẫu" kia được nói ra từ miệng một cô nương thanh thuần được.

Mà Ninh thị càng trợn mắt há hốc mồm nhìn cháu gái này, bởi vì bốn chữ kia, đôi tay ôn nhuận như ngọc bà đang nắm lấy, dường như cũng trở nên lạnh lẽo. Bà chỉ cần nha đầu này đi lướt qua thôi, để làm rõ mình nhân từ công chính như thế nào, nhưng nha đầu kia lại thực sự dám mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vi Quân Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Phân Cao Thấp

Khóe miệng Ninh thị có chút co rút, hai di nương bên cạnh hai mặt nhìn nhau, chỉ có Tiết thị vẫn đoan chính ngồi ở đó, như thể không có bất cứ lời dị nghị nào về những lời của Tiết Thần.

Nhìn cháu gái trước mặt yêu kiều như tiểu tiên nữ, nội tâm Ninh thị cực kỳ mâu thuẫn, quả thực lúc trước bà đưa thanh đao vào tay Tiết Thần, vốn là muốn nàng đưa thanh đao trả lại, bởi vì nàng đã nói rõ, mặc dù nữ nhân kia là ngoại thất, nhưng mà dù sao cũng đã sinh cho cha hai đứa nhỏ, nếu thông minh thiện lương một chút, sẽ rất dễ dàng nói "chuyện cho tới bây giờ, cũng không có những biện pháp khác", nếu không tốt cũng có thể giao đến tay tổ mẫu, đến thời điểm xử lý như thế nào, cũng chính là chuyện của bà (tổ mẫu).

Nói trắng ra, Ninh thị đẩy đề tài này cho Tiết Thần, chính là để người khác không nắm được chuỗi của mình, nói lão phu nhân bà làm không công bằng, nhưng nếu như bà có hỏi qua Tiết Thần, như vậy sau này, bất kể sự tình phát triển đến mức nào, bà đều có thể đùn đẩy nói, là nha đầu kia đồng ý, trước đó đã hỏi qua nàng.

Nhưng mà lúc này thì sao? Nha đầu kia cảm lông gà làm mũi tên, nói ra một câu làm người ta ghen hờn như vậy, điều này làm cho bà xuống nước kiểu gì đây? Đáp ứng hay là không đáp ứng?

Tiết Thần nhận đủ kinh ngạc của tất cả mọi người, trong không khí ngưng trọng, đột nhiên cười lên, là tiếng cười khẽ lạnh lùng, nghe làm cho người ta sờn tóc gáy, thế nhưng trời sinh dung mạo của nàng quá tốt, ngay cả nụ cười quỷ dị này cũng làm nàng tăng không ít điểm, cũng tăng thêm cảm giác điểm lệ.

Tiết Vân Đào đứng tại chỗ khó xử mở miệng nói Tiết Thần: “Tiểu Thần*, chuyện này không phải là trò đùa trẻ con, con chó nên ăn nói lung tung, vẫn nên giao cho tổ mẫu xử trí đi, có được không?”

*Thực ra chỗ đấy không phải là Tiểu Thần, nhưng là cha gọi con gái nên mình để thế cho dễ hiểu

Tiết Thần thu hồi nụ cười, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiết Vân Đào cùng Tiết Uyển đang trốn sau ông, quả quyết nói:

“Không được. Không phải chủ mẫu hỏi con nên làm như thế nào sao? Đệ đệ cùng muội muội là cốt nhục thân sinh của phụ thân, là huyết mạch của phụ thân, tự nhiên không thể để bọn họ lưu lạc ở ngoài, nhưng mà tuy nói mẹ của bọn họ sinh hai đứa nhỏ vì Tiết gia, nhưng lại là người đạo đức hư hỏng, nữ nhân của gia đình hoàng đế, sao lại có thể chịu làm ngoại thất nhiều năm như vậy, ngay cả danh phận cũng không có, đảm mình sa đoạ như thế, chẳng lẽ phụ thân còn muốn nghênh vào cửa làm chủ mẫu mới được sao?”

Tiết Vân Đào bị Tiết Thần nói á khẩu không trả lời được, có lòng muốn thay Từ Tổ Nga nói hai câu, nhưng mà lại phát hiện thế nhưng chính mình không có chỗ bác bỏ, bởi vì ông không thể không thừa nhận, từng lời Tiết Thần nói là thật, quả thực Từ Tổ Nga đòi theo ông làm ngoại thất nhiều năm không hề có danh phận.

“Lưu tử diệt mẫu, cũng coi như là cho bà ta thể diện, bằng không, nữ nhân có loại phẩm hạnh này mà sinh con, con còn sợ sau này nhận vào sẽ làm hỏng gia môn của Tiết gia mất.”

Lời nói của Tiết Thần như một lưỡi dao sắc bén, từng chút từng chút chém vào lòng Tiết Uyển, nàng ta chưa từng phản nộ như lúc này, ngay cả vừa rồi bị Trương Bảo Doanh tố oan uổng, nhưng trong lòng nàng ta cũng không tức giận như vậy, thậm chí còn có chút may mắn, may mắn Trương Bảo Doanh cho nàng ta một lý do quang minh chính đại để tìm Tiết Vân Đào, nhưng bây giờ thì sao, lại hoàn toàn không phải chuyện như vậy nữa, sao Tiết Thần này lại dám nói ra những lời này, không e dè nói nương nàng ta đạo đức bại hoại, nàng (Tiết Thần) là thứ gì, dám nói nương nàng ta như vậy. Nàng ta muốn cha mắng tý tý nói không lựa từ này một trận, đánh một trận, giống như nhà Tam Hoa bên cạnh vậy, Tam Hoa hung hãn như thế, nhưng sau khi bị cha đánh hai cái, cũng giống như con chim cút đứng một bên không dám nói lời nào.

Theo Tiết Uyên thì, Tiết Thần nên bị Tiết Vân Đào đánh mấy bạt tai để giáo huấn một chút, nhưng hiện tại nàng ta không dám nói chủ ý này với mọi người, bởi vì, quả thật nàng ta cũng có chút sợ hãi đích tỳ đang đứng bên cạnh tổ mẫu, mặc dù cầm thù nàng (TT) đến tận xương tủy, nhưng cũng không dám đứng ra đối kháng với nàng, Tiết Uyên cúi thấp đầu, ký thác tất cả hy vọng lên người Tiết Vân Đào. D@Đ#L\$Q%Đ^6

Mà trên thực tế, Tiết Vân Đào cũng bị lời nói của Tiết Thần dọa sợ, thật sự ông rất khó tin, đứa nhỏ nói năng cay nghiệt trước mắt là nữ nhi mà chỉ mấy ngày trước vẫn ỷ lại ông, hoài nghi những lời này là có ai dạy nàng nói, giọng điệu bắt đầu trở nên không tốt, nói:

“Những lời này là ai dạy con? Nương con sao? Nàng ta dạy nữ nhi thật tốt.” Trước khi Lô thị qua đời, người Tiết Thần tiếp xúc nhiều nhất chính là bà, cho nên khó trách Tiết Vân Đào hoài nghi Lô thị đầu tiên.

Tay Tiết Thần giấu trong ống tay gấu gao xiết chặt, sau đó vừa buông ra, điều này không chứng minh, nàng không có tình cảm với Lô thị, mặc cho Tiết Vân Đào vu oan bả, mà là nàng đã không phải là đứa nhỏ bị chọc giận vì một câu của người khác, nếu như nhất định phải tính theo tuổi, thậm chí kiếp trước khi bị bệnh chết thì tuổi của nàng còn lớn hơn Tiết Vân Đào lúc này một chút, cho nên Tiết Thần rất im lặng, biết hiện tại đề tài là gì, quan trọng nhất lại là cái gì, về phần Tiết Vân Đào không tin nhiệm Lô thị... Cũng không phải nàng thấy lần đầu, kiếp trước, những bài học sinh động như vậy, sớm đã có kinh nghiệm phong phú, luyện thành bản lĩnh lì lợm giống hôm nay, cuối cùng trái tim cũng không bị tổn thương chỉ vì một lời nói nữa. d.đ.l.q.đ

“Lời của phụ thân thật kỳ quái. Chẳng lẽ con nói những thứ này không phải nhân chi thường tình, chẳng lẽ phụ thân cho rằng con nói không đúng? Vậy nói theo cha, sự việc này nên xử trí như thế nào? Phụ thân muốn đón nữ nhân kia nhập phủ làm đích thê, muốn con gọi bà ta một tiếng mẫu thân, muốn bà ta đến chỉ bảo chuyện con làm người sao?”

Tiết Thần bình tĩnh làm cho Tiết Vân Đào đột nhiên nổi lên cảm giác sợ hãi, bản thân ông cũng biết lời vừa rồi hoài nghi Lô thị quá nặng, vốn cho là nữ nhi sẽ không chịu nổi làm âm lên, hoặc là ủy khuất khóc ra, nhưng mà nữ nhi kiên cường làm ông nhớ tới ngày ấy nàng lột bỏ đoàn, muốn trèo lên quan tài, nhìn của Lô thị lần cuối.

Nhớ tới Lô thị, người nữ nhân của ông không có học vấn, không có tiếng nói chung với ông, rồi lại vì ông suy nghĩ khắp nơi, khắp nơi giữ gìn, nháy mắt cảm thấy bắt đầu hoảng hốt, cảm xúc áy náy khó diễn tả bằng lời ủa đến, ngay cả môi cũng bắt đầu có chút run rẩy, lời nói ấp úng nghe không rõ ràng.

“Không, cha không nói thế. Nhưng mà lưu tử diệt mẫu cũng thật sự là quá... Quá vô nhân tính.”

Tiết Thần nhìn Tiết Vân Đào đang hoảng hốt, âm thầm thờ dài, còn chưa mở miệng, lại nghe thấy Tiết thị vẫn ngồi im từ lúc đầu chủ động mở miệng nói:

“Đại ca, chuyện này ta cảm thấy Thần tỷ nhi nói rất đúng. Đối với một nữ nhân như vậy, quả thực đại ca không cần thiết phải giữ lại, nàng ta làm ngoại thất của huynh nhiều năm như vậy, hoặc là nàng ta không biết liêm sỉ, hoặc là dã tâm của nàng ta quá lớn, bất luận là loại nào, đều không thích hợp lưu lại, phẩm hạnh như vậy, cũng đích thực không thể dạy dỗ đứa nhỏ tốt, chính như Thần tỷ nhi nói, lưu tử diệt mẫu, đã cho nàng nhiều thể diện rồi. Con nói đối chúng ta có thể chấp nhận, nhưng nữ nhân kia đừng mơ tưởng vào cửa.”

Nghe đến đó, rốt cuộc Tiết Uyên không nhịn được, nhưng cũng không dám lớn tiếng phủ quyết lời các nàng nói, không ngừng lời kéo ống tay áo của Tiết Vân Đào, thút tha thút thít nói:

“Cha, ngài không thể vứt bỏ nương, ngài cũng không thể vứt bỏ con cùng đệ đệ, ngài nói với họ đi, các nàng không thể đối đãi với chúng ta như vậy.”

Tâm Tiết Vân Đào đang rối như tơ vò, trong đầu hoàn toàn mơ hồ, chính mình cũng không nghĩ rõ được, nơi nào còn nghe vào được lời nói của Tiết Uyên. Tiết thị lại hừ lạnh một tiếng, xoay người nói với Ninh thị:

“Mẫu thân, vốn chuyện này không đến lượt nữ nhi đã xuất giá như con nói, nhưng mà ngài cũng nhìn thấy, đại ca là người hồ đồ, trong tình huống phải trái rõ ràng, dễ dàng bị người ta lên án nhất, huynh ấy lại hồ đồ nhiều năm như vậy, bị một nữ nhân sắp đặt đến nay, nếu chuyện này không làm to cũng thôi, tương lai muốn làm như thế nào là chuyện của huynh ấy, nhưng hôm nay sự tình đã nháo ồn ào huyền nào, nha đầu lỗ mãng kia lại chạy tới nhận cha, đây là muốn đẩy Tiết gia chúng ta vào hố lửa, thanh danh cả đời của phụ thân cũng không thể hủy ở đây.”

Sau khi Tiết thị nói xong câu đó, liền cúi người, để sát vào bên tai Ninh thị, nhẹ giọng nói:

“Sự tình nháo lớn sẽ không có đường vấn hồi, mặc dù con nói dòng của đại ca gian nan, nhưng đại tẩu đã qua đời, chỉ cần sau này tìm đích thê khác, cũng không phải là không sinh được nữa, mẫu thân cần gì trói chặt trên một thân cây, nói đến cùng tất cả đều là vận mệnh, nhưng mẫu thân cần lấy đại cục làm trọng.”

Nghe đến đó, rốt cuộc Ninh thị cũng bắt đầu có chút dao động.

Đúng thế, bà đau lòng con nói dối, từng động tâm tư cưới Từ Tổ Nga vào phủ, đó là người tâm tư linh hoạt, hiếm khi nữ tử cũng thích, bụng nàng ta cũng không chịu thua kém, không giống với Lô thị xuất thân phổ phưong, toàn thân đều là mùi tiền, nhưng Từ Tổ Nga có tốt, nay sợ cũng chỉ có thể buông xuống.

Về phần phương diện con nói dối, tương lai nếu thay nữ tử tìm một tiểu thư tri thức hiểu lễ nghĩa làm tặc huyền (vợ kế), lại đưa đứa cháu trai gửi nuôi đến danh nghĩa mẹ cả, cũng giống nhau, chỉ là lưu tử diệt mẫu... Chẳng lẽ phải làm tuyệt tình như vậy sao?

Hai đứa nhỏ đã đều lớn, biết nhận thức mẹ ruột mình là ai, nếu bây giờ chia lìa bọn họ, chỉ sợ sau này coi như vào Tiết gia, cũng sẽ ngày đêm không yên.

Sau khi Tiết thị nói xong những lời này với Ninh thị, liền nhìn thoáng qua Tiết Thần, Tiết Thần lập tức hiểu được vị cô này đang giúp nàng, ung dung thản

nhiên hạ mí mắt, chợt nghe Ninh thị trầm ngâm một lát sau, nói:

“Thần tử nhi, con nói đề nghị kia, tổ mẫu không tán thành. Chuyện lưu tử diệt mẫu như này, không nên phát sinh ở Tiết gia chúng ta.”

Lời của Ninh thị, vang lên trong phòng, lòng Tiết Uyên đầy hi vọng nhìn vị tổ mẫu chỉ cần một câu có thể quyết định vận mệnh của các nàng, chỉ hi vọng bà có thể làm chủ cho mình, có thể làm chủ cho nương, giết chết uy phong của Tiết Thần, để cho nàng biết, Tiết gia cũng không phải chỉ có một nữ nhi là nàng.

Nhưng mà, lời kế tiếp của Ninh thị, lại đề cho Tiết Uyên vừa mới dâng lên hi vọng, nặng nề rơi xuống đất, cảm thấy màng tai chấn động không thôi, quanh quần câu nói kia của Ninh thị:

“Để cho nàng ta vào làm thiếp đi. Tùy tiện tìm một cái sân, cũng chỉ là hơn một đôi đũa, cũng không trở ngại chuyện gì của con, đến lúc đó, con vẫn làm đại tiểu thư của con, nàng ta là một thiếp thị, làm gì cũng không vượt qua con được. Nói như vậy, con thấy thế nào?”

Đây chính là ý tứ thương lượng với Tiết Thần.

Tiết Thần âm thầm buông lỏng hai tay đang xiết lại, xoay người sang chỗ khác, quỳ gối xuống với Ninh thị, thu hồi những mũi tên bén nhọn, trở nên vô cùng nghe lời, nói với Ninh thị:

“Được ạ, tổ mẫu luôn suy xét chu toàn, chuyện này làm tổ mẫu nhọc lòng rồi.”

Ninh thị nhìn tôn nữ trước mắt bỗng trở nên nghe lời, từ trước đến nay chưa từng có, trong lòng chợt lóe lên cảm giác bị lừa, cũng không chờ cảm giác kia thành hình, lập luận của Tiết Uyên không biết trời cao đất rộng kia lại làm chân mày Ninh thị nhướn lên.

“Không, nương con không làm thiếp! Bất kể cái gì thì nương con cũng không làm thiếp.” Cho tới bây giờ, Tiết Uyên mới biết được, hôm nay chính mình lỗ mắng tới cửa như vậy, là có bao nhiêu không sáng suốt. Nhưng hiện tại, hối hận cũng không kịp.

“...”

Lần này đến phiên ánh mắt của mọi người nhìn chăm chú đứa nhỏ không biết lớn nhỏ Tiết Uyên.

Nói Tiết Thần khất khe, nhưng nàng nói đều có lý, hơn nữa nàng cũng mang thân phận đích trưởng nữ, con đích con trưởng, bất kể nói lời gì, đều có phân lượng nhất định, coi như không có phân lượng, nhưng tối thiểu nàng cũng có quyền phát ngôn của đích nữ, nói tuyệt tình, cũng tính là sức mạnh của đích nữ.

Nhưng Tiết Uyên là thứ gì? Một nữ nhi ngoại thất sinh, chưa được nhận tổ quy tông, tạm thời không động đến việc lời nàng ta nói có lý hay không, trong trường hợp này, nàng ta đều không có tư cách nói chuyện!

Ninh thị cũng không nhẫn nại với nàng ta giống Tiết Thần, híp mắt, bình tĩnh lên giọng trả lời một câu:

“Không làm thiếp, còn muốn làm đích thê phải không? Nàng ta không xứng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Quyết Định

Editor: Linh Đặng

Dựa theo những những lời Ninh nói ra miệng, Tiết Thần chỉ cảm thấy nội tâm không khỏi buông lỏng, cuối cùng hòn đá lớn vẫn luôn đè nặng trong lòng từ khi sống lại tới nay cũng rơi xuống, không hiểu sao nàng luôn sợ hãi Từ Tổ Nga, khi nàng còn là đứa nhỏ, thường xuyên bị bà ta sửa trị có miệng cũng không thể nói, bị bà ta dùng thân phận mẹ cả chèn ép không thở nổi, giống như một con cầu bị người ta giáo huấn từ nhỏ, khi trưởng thành cũng đã mạnh mẽ hơn, nhưng vẫn em ngại người luôn chèn ép mình từ bé như trước.

Kiếp trước nàng thất bại thảm hại, lúc Từ Tổ Nga còn đang yếu ớt, nàng ngây thơ không biết gì, bỏ lỡ cơ hội đối kháng với bà ta, chờ đến khi nàng hiểu được tất cả, Từ Tổ Nga đã an toàn vượt qua thời kỳ yếu ớt, trong tay nắm chặt mạng của nàng, trở thành ngọn núi cao nàng không thể động tới.

Sống lại một đời, nàng muốn nhanh chóng giải quyết triệt để, nhưng mà không như mong muốn.diendanleequydonn

Câu lưu tử diệt mẫu là nàng cố ý nói, vốn không trông chờ tổ mẫu cùng phụ thân sẽ đồng ý, đây chỉ là một loại phương pháp lấy lùi làm tiến, trước đề ra một yêu cầu họ sẽ không đồng ý, để bọn họ phản bác, cuối cùng cho ra một kết quả vừa ý.

Từ Tổ Nga sinh hai đứa nhỏ cho Tiết Vân Đào, hơn nữa đã dưỡng đến lớn như vậy, bà ta đâu thể dễ dàng dứt ra như vậy, may là Tiết Uyên đột nhiên

xông vào, để cho nàng chiếm được tiên cơ, nhìn qua biểu hiện vừa rồi của Tiết Vân Đào, thật ra ông vẫn rất có tình nghĩa với Từ Tổ Nga, nếu như nàng không làm khó một trận như vừa rồi, tùy bọn họ thao túng trong bóng tối, một năm sau, Từ Tổ Nga có thể lấy thân phận mẹ cả vào Tiết gia như trước, chờ đến thời điểm đó, mới là Tiết Thần lúc nên đau đầu.

Tuy rằng hiện tại vẫn không tránh khỏi hậu quả Từ Tổ Nga vào cửa, nhưng tối thiểu đã làm bà ta biến từ thân phận mẹ cả xuống thiếp thị khi vào cửa, tối thiểu thân phận của thiếp thị kém mẹ cả một ngọn núi cao, mẹ cả có thể quản giáo đích tiểu thư, nhưng thiếp thị không có khả năng đó.

Chiếm được kết quả mình mong muốn, Tiết Thần cũng không muốn ở trong này lâu, chào Ninh thị cùng Tiết thị, cũng không liếc mắt đến Tiết Vân Đào cùng Tiết Uyển, rồi khỏi gian nhà chính này.

Tiết Vân Đào nhìn bóng lưng nàng rời đi, ánh mắt khê động, bỏ lại Tiết Uyển, liền đuổi theo, trên hành lang gọi Tiết Thần lại.d.l.q.đ

Tiết Thần dừng bước, nhưng không quay đầu, chỉ đứng yên chờ đợi Tiết Vân Đào tiến lên tìm nàng, Tiết Vân Đào đi đến bên cạnh Tiết Thần, thấy mặt nàng không chút thay đổi, bộ dáng cự tuyệt người ta ở ngoài ngàn dặm, nhớ tới lúc trước nàng ở trong phòng khí thế bức người như vậy, lại cảm thấy mình thân là phụ thân, có nghĩa vụ quản giáo nàng, liền ho nhẹ một tiếng mở miệng nói:

"Tiểu Thần, quả thật vừa rồi phụ thân nói ở trong kia có chỗ không đúng, nhưng con cũng không nên lòng mang ác độc, không quản nói như thế nào, Uyển Nhi cũng là muội muội của con, chuyện tỷ đệ nó như này, quả thật phụ thân thiếu nợ rất nhiều, từ nhỏ bọn họ sống ở bên ngoài, một tháng cũng khó gặp ta được một lần, nương bọn họ là nữ nhân tốt, nhiều năm trôi qua như vậy vẫn luôn không oán không giận phụ thân, trước đó như thế nào thì không nói, phụ thân chỉ muốn nói với con, sau này các nàng vào cửa, con không thể tiếp tục điều ngoa, mọi người đều là người một nhà, con không chỉ thêm một muội muội, còn có một đệ đệ, con là trưởng tử, phải học cách chiều cố đệ đệ muội muội, phải biết được cách duy trì vui vẻ hoà thuận trong nhà, biết không?"

Lúc Tiết Vân Đào nói những lời này, Tiết Thần vẫn không có biểu cảm gì, mãi đến khi ông nói xong, Tiết Thần mới chậm rãi xoay người, mắt nhìn thẳng Tiết Vân Đào nói:

"Cha, trước giờ con đều không cảm thấy ngài không phải là người cha tốt. Nhưng bây giờ, con lại cảm thấy đến người tốt cha cũng không được tính."

Chân mày Tiết Vân Đào cau lên, đang muốn tức giận, chỉ nghe Tiết Thần lại mở miệng nói:

"Không cần nhanh chóng phủ nhận lời con nói. Ngài nói tâm tư con ác độc, không biết duy trì gia đình hòa thuận, nhưng từng câu con nói không phải là suy nghĩ cho thanh danh của ngài? Nhà có đích thê lại nuôi dưỡng ngoại thất, để ngoại thất sinh hạ một trai một gái, thì cốt đích thê chưa lạnh, đã dung túng nữ nhi tư sinh nữ vào phủ nào nhận thân, mất hết mặt mũi Tiết gia, hôm nay đến phủ mừng thọ, phần lớn là đồng liêu của tổ phụ cùng phụ thân, chuyện hôm nay đã sớm khiến mọi người để ý, cho nên cách xử lý chuyện này của cha trở nên cực kì quan trọng, mọi người đều đang chờ nhìn Tiết đại nhân ngài xử lý chuyện này như nào, con nói lưu tử diệt mẫu, có cái gì không đúng, lưu lại là huyết mạch của phụ thân, xóa đi là nữ nhân nhất định sẽ làm ngài hổ thẹn, nhưng nếu tổ mẫu cùng phụ thân đều đã không nguyên tuyệt tình như thế, vậy con cũng đành phải thỏa hiệp, đáp ứng bà ta vào cửa làm thiếp, tạm nhẫn nhượng vì lợi ích toàn cục như vậy, phụ thân ngài còn muốn con như thế nào?"

Nói tới đây, Tiết Thần thấy trong mắt Tiết Vân Đào đã có tơ máu cùng lệ nóng, Tiết Vân Đào nhìn nữ nhi như vậy, cũng không biết trong lòng là tư vị gì, xưa nay bên tai ông mềm, ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần đối phương nói ít lời uyển chuyển, ông có thể móc cả buồng tim ra, hướng chỉ, tuy rằng lúc trước ông trách cứ Tiết Thần, nhưng nghe nàng giải thích như vậy, lại cảm thấy hình như là đạo lý này.

Nhớ tới hôm nay ở yến tiệc, ánh mắt hiếu kì của các đồng liêu, lúc này ông mới đột nhiên bừng tỉnh, đúng thế, trải qua chuyện ồn ào của Tiết Uyển như vậy, mọi người đều đã biết chuyện này, cho dù ông có tâm muốn cưới Từ Tổ Nga vào cửa làm đích thê, chỉ sợ đời này đều không làm được, mà dưới tình huống này, nữ nhi còn có thể thay ông suy nghĩ khắp nơi, thật sự là khó có được.

Tiết Thần thấy vẻ mặt Tiết Vân Đào có biến hóa, sau khi hít sâu một hơi, lại mở miệng tiếp tục nói:

"Huống chi, phụ thân nói ngài thiếu nợ bọn họ, nhưng nói đến cùng, những thiếu nợ đó cũng không phải là con cùng mẫu thân nợ, ngài muốn duy trì gia đình hòa thuận, chút này không cần ngài nói, con thân là đích trưởng nữ cũng sẽ làm được, phụ thân muốn đối tốt với bọn họ, vậy cứ đối tốt với bọn họ đi, con sẽ không ngăn cản, nhưng mà cùng với đó, cũng xin phụ thân nhớ quên, con cũng là nữ nhi của ngài, hơn nữa là nữ nhi duy nhất của ngài và đích thê."

Sau khi nói xong những lời này, Tiết Thần cũng không chờ Tiết Vân Đào phản ứng kịp, xoay người sang chỗ khác, tiến thoái có độ đứng thẳng lưng, đoan trang thanh lịch đi xuống hành lang gấp khúc, để lại một mình Tiết Vân Đào đứng tại chỗ.

Ông làm việc làm quan đều tốt, chỉ có xử lý chuyện trong nhà là do dự, ông quá trọng cảm tình, thường bị chút tình cảm bình thường níu giữ bước chân, cho nên ảnh hưởng tới lý trí phán đoán bình thường, tiểu Thần nói rất đúng, sự tình đi đến một bước như hôm nay, tất cả đều là do bản thân ông.

Là ông thiếu nợ hai nữ nhi, thiếu nợ Từ Tổ Nga, đồng thời cũng thiếu nợ Lô thị, ông chính là người do dự không quyết định, vì thế căm thù đến tận xương tủy.

Tiết thị đỡ Ninh thị đi đến phòng ngủ, đá cuội xếp liền thành đường mòn bên phong có hương thơm của lan, nhìn vô cùng lịch sự tao nhã thanh u.

Đi qua một tòa lương đình bát giác mái cong, Tiết thị ngừng lại, đỡ Ninh thị đi tới, để người hầu hạ ở ngoài lương đình.

Ninh thị nhìn thoáng qua Tiết thị, rồi cuộc nhện không được nói với Tiết thị:

"Không phải con vẫn luôn không thích tẩu tử Lô thị kia sao? Sao hôm nay lại nhìn Thần tỷ nhi với cặp mắt khác xưa như thế?"D@Đ#LSQ%Đ^^

Ninh thị biết tâm tư nữ nhi này cũng không khác mình cho lắm, cũng không hi vọng trong nhà có một nữ nhi của thương hộ, khổ nỗi tổ tiên định ra duyên phận, không có biện pháp đành phải cưới về, nhưng cưới về cũng không có nghĩa mọi người có thể thực sự tiếp nhận.

Tiết thị nhìn chung quanh, sau đó ghé sát vào tai Ninh thị nói:

"Mẫu thân cho rằng, vì sao chuyện hôm nay xảy ra?"

Ninh thị thấy nàng có lời nói, cũng phối hợp lắc đầu, liền gặp Tiết thị nhếch nhếch môi cười, rồi sau đó lại tiếp tục nói: "Nếu con nói hết chuyện hôm nay cho mẫu thân, nhất định mẫu thân cũng sẽ khen con làm đúng, Thần tỷ nhi nhà chúng ta cũng không phải một nhân vật bình thường."

Sau khi nói xong mấy câu nói đó, Tiết thị liền kể hết chuyện xảy ra hôm nay cho Ninh thị, bao gồm vì sao Tiết Uyển lại đột nhiên chạy đến tiền sảnh nhận cha, ngay tại sau khi chuyện đó xảy ra, bà (Tiết thị) đã phái người điều tra tiền căn hậu quả một lần, người trong phủ cũng hỏi qua, lúc này mới hiểu được toàn bộ.

Ninh thị nghe xong những lời đó, cũng cực kỳ hoảng sợ, hỏi Ninh thị:

"Con đang nói, hôm nay đột nhiên Uyển Nhi chạy đến tìm người, là bị người uy hiếp xúi giục, mà người uy hiếp xúi giục này, là Thần tỷ nhi?"

Tiết thị gật đầu: "Đúng. Hơn nữa chuyện này làm chuyện này rất cẩn thận, nếu không phải con tìm tiểu nha hoàn của tiểu thư Trương gia, căn bản sẽ không phát hiện được, người đứng đằng sau lại là Thần tỷ nhi."dien*đan*le*quy*don

Ninh thị như có đấm chiêu rũ mí mắt xuống, sau một lúc mới nheo mắt nói một câu: "Như thế, tâm tư Thần tỷ nhi cũng quá thâm trầm rồi, nói vậy nàng đã sớm biết chuyện của Từ thị, cũng đã biết được Tiết Uyển, nếu không phải lúc này con tìm đúng người, chúng ta sẽ chẳng hay biết chuyện đó."

Tiết thị lại cong môi, cười cười: "Ngược lại con cảm thấy, vẫn sợ là chuyện này Thần tỷ nhi có ý để lại dấu vết dất chúng ta đi theo. Nếu không phải như thế, trước đó nàng đã nói rõ với tiểu thư Trương gia, cần gì sau khi làm xong chuyện, lại làm điều thừa phái nha hoàn thông báo cho tiểu thư Trương gia phải tức tốc hỏi phủ?"

Cũng đúng là nha hoàn này bị người của Tiết thị bắt gặp, lúc này mới phát hiện manh mối này, bắt đầu tìm hiểu nguồn gốc.

"Nhưng tại sao nàng phải lưu lại manh mối như vậy cho chúng ta đây?" Đây chỗ Ninh thị không thể nghĩ ra được, nếu tâm tư Thần tỷ nhi đã như vậy, cần gì lại vẽ rắn thêm chân, để cho người ta phát hiện? Chẳng lẽ chính là muốn biểu hiện thủ đoạn của mình trước mặt hai người? Đây cũng không phải là chuyện một người lí trí sẽ làm.

Ánh mắt Tiết thị dừng ở cây hoa sơn trà tím điểm lệ, gọi lên khước môi, nói:

"Chỉ sợ nàng muốn dùng chuyện này, bắt chúng ta đầu hàng."

Ninh thị nhìn Tiết thị, mãi lúc lâu không nói chuyện, Tiết thị đứng dậy, đi đến bên gốc hoa trà, lấy ngón tay nâng cánh hoa không mấy thẹn thùng lên, cảm thấy vui mừng nói:

"Không phải nương luôn ghét bỏ đại tẩu xuất thân thương gia, không quyết đoán như tiểu thư khuê các, thiên kim thế gia sao? Không nghĩ tới nàng lại có thể dạy dỗ được một nữ nhi như vậy, theo con thấy, khí chất trên người Thần tỷ nhi, chưa hẳn đã kém những thiên kim thế gia kia, có tâm tư, có thủ đoạn như vậy, lại là đích trưởng nữ hiểu được tiến thoái, mới là Tiết gia chúng ta nên có."

Ninh thị không nói gì, như đang rơi vào trầm tư, Tiết thị thấy bà như thế, lại lập tức thêm một câu:

"Nếu nương muốn một đích tử kế thừa Tiết gia, sau này có thể cưới cho đại ca một tẩu tử làm đích thê, đại ca đang ở tuổi trai tráng, tiền đồ rực rỡ, nương còn lo lắng sau này không có cháu trai để ôm sao? Ngược lại trong thời điểm này, nếu trong nhà không có một đích tiểu thư như thế, đây mới là chuyện khiến người trong thiên hạ bật cười. Vốn nương nói Từ Tổ Nga có tri thức hiểu lễ nghĩa, cho rằng nữ nhi nàng ta dạy dỗ sẽ rất xuất sắc, nhưng hôm nay xem ra, so sánh với Thần tỷ nhi của chúng ta, không biết kém bao nhiêu, nương đã nói qua, tương lai chờ Từ Tổ Nga vào cửa, trong hai khuê nữ nương sẽ chọn ra một người xuất sắc hơn, nay con thấy cũng không cần chọn, đích trưởng tiểu thư mà Tiết gia cần, chính là Thần tỷ nhi."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Từ Thị

Editor: Linh Đang

Tiết Thần để quản gia Lý Phúc của Đông phủ chuẩn bị xe ngựa cho nàng, nàng muốn về Yên Từ hạ giá trước.

Sau khi Lí Phúc rời đi, liền sai hai nha hoàn đến hầu hạ Tiết Thần. Tiết Thần vừa ngắm nghĩ vừa đi về phía cửa bên, đứng dưới làn sương mờ sau cánh cửa đợi Lí Phúc chuẩn bị xong xe ngựa đến đón.

Tiết Thần mặc một thân quần áo trắng, trên người cũng không có màu sắc dư thừa, chỉ đứng đó thôi cũng đã trở thành cảnh đẹp, thời tiết đầu hè có chút oi bức, nhưng nhìn nàng như có thể tránh thoát khỏi thời tiết nóng, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, nàng như một gốc hoa sen vậy, gần bùn mà chẳng bị bẩn, trong sáng mà không lảng lơ, không cần tới bất cứ thứ gì tô điểm, cũng có thể làm người ta ngạc nhiên vì sự mỹ lệ.

Một xe ngựa màu lam thêu hoa văn nâu đi ra từ cửa hông của Tiết gia, phu xe là người trẻ tuổi, mày rậm mắt to, vung roi, như đang gấp rút lên đường.

Bởi vì con đường ở cửa hông này vốn không có người đi qua, Tiết Thần không khỏi nhìn lâu hơn, vừa vận nhìn thấy sau xe có treo thú trấn linh, một khối mộc bài rêu xuống, trên đó viết ba chữ "Đại Lý tự".

Ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào chiếc xe ngựa kia mãi đến khi nó chạy ra cửa ngõ, sau đó mới như có điều hoài nghi thu hồi ánh mắt.

Sao xe ngựa của Đại Lý tự lại có thể đi qua nơi này?

Lý Phúc tự mình dắt xe ngựa tới cho Tiết Thần, tìm một lão ông trong phủ đánh xe cho nàng, lúc hai nha hoàn đỡ Tiết Thần lên xe, Tiết Thần quay hỏi Lý Phúc một câu:

"Phúc bá, quý phủ chúng ta có việc lui tới với Đại Lý tự sao?"

Lý Phúc là nam nhân trung niên hơn 40 tuổi, để râu dê, nhìn qua rất lão luyện, nghe Tiết Thần hỏi như vậy, sau khi nghĩ ngợi mới lắc đầu nói:

"Không nghe nói quý phủ xảy ra chuyện phải làm phiền Đại Lý tự cả."

Tiết Thần nhìn ông ta, lúc này mới gật gật đầu, để hai nha hoàn nâng đỡ đưa lên xe ngựa, mỗi nha hoàn ngồi một bên, chăm sóc Tiết Thần đến lúc về Yên Tử hạng.

Tiết Uyển được người của Ninh thị đưa về ngõ Miêu Nhi, Từ Tổ Nga tự mình ra đón, Từ Tổ Nga vô cùng dịu dàng lịch sự tao nhã, ngũ quan tinh mỹ, có một loại ôn nhu ý nhị của vùng sông nước Giang Nam, bộ dáng chừng hai mươi, nhìn rất trẻ tuổi, mặc một thân xiêm y trắng nửa mới nửa cũ làm cho thoát nhìn bà ta giống như một phụ nhân của cao môn ưu nhã vậy, không chút nào thấy ti tiện lỗ mãng khi ở phòng ốc sơ sài.

Nhìn thấy Tiết Uyển cúi đầu ủ rũ từ trên xe ngựa xuống, Từ Tổ Nga như đoán được cái gì, ngược lại không tức giận trước, biết người đưa Tiết Uyển trở về là ma ma hầu cận lão phu nhân Tiết phủ thì càng cung kính, đón ma ma kia vào phòng lớn làm khách quý, cũng đề cho nha hoàn quỳ xuống đất dâng trà.

Tổng ma ma nói một lúc, sau đó lại trực tiếp xuất ra một khay vải nhung, bên trên đang đặt vài lụa hồng, sau khi đặt khay ở chính giữa bàn của phòng lớn, Tổng ma ma liền đưa tay xóc vài lụa bên trên, lộ ra sáu hàng thoi (bạc), cùng hai tư khối bạc nén, mỗi hàng có hai mươi lượng, tổng giá trị bốn trăm tám mươi lượng, hiện ra trước mặt Từ Tổ Nga, nụ cười nơi khoe miệng Từ Tổ Nga hơi thu lại, giọng nói mềm mại truyền ra không giống của phụ nhân trung niên.

"Ma ma đây là ý gì?"

Tổng ma ma cười cười với bà ta, bộ dạng mang theo một loại cao cao tại thượng, đối xử với nữ nhân ngoại thất đắm mình trong sa đọa này, đâu cần dùng tôn kính, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, vẻ mặt tươi cười nói:

"Di nương có đại hi. Đây là tiền mừng lão phu nhân sai nô tỳ đưa đến, di nương một lòng hầu hạ đại lão gia nhà ta, vất vả khổ nhọc sinh thành dưỡng dục cho lão gia một trai một gái, người khác nạp thiếp cũng chỉ cần vài chục lượng thôi, nhưng lão phu nhân từ hào phóng, cho di nương bốn trăm tám mươi lượng, cũng coi như là phần thưởng cho di nương. Nay đại phu nhân qua đời, mọi người nguyện chịu tang vì phu nhân, chờ hết một năm, đến lúc đó, Tiết gia sẽ lại phái cỗ kiệu tới đón di nương nhập phủ hưởng phúc."

Cuối cùng nụ cười trên mặt Từ Tổ Nga cũng không giữ được, liếc Tiết Uyển đang cúi đầu không nói một cái, không dấu vết nhú nhú mi, giọng nói vẫn không nghe ra hi vọng, nói:

"Chuyện này, sao đột ngột thế. Xin hỏi ma ma, thật sự là ý tứ của lão phu nhân sao? Lão phu nhân muốn ta nhập phủ làm thiếp, ma ma có nghe lắm không?"

Hôm nay ở Đông phủ coi như Tổng ma ma cũng là người quan sát toàn bộ sự việc, mỉm cười, từ trên ghế đứng lên, cúi đầu một bên vuốt ống tay áo vốn không bị nhăn, một bên giống như tùy ý nói với Từ Tổ Nga:

"Từ di nương thật biết nói đùa, chuyện lớn như vậy, nếu lỡ tai nô tì không dùng tốt, cũng sẽ không nghe lắm. Lão phu nhân đang nói ngài đấy, ngài là nương ruột của Uyển tiểu thư, hôm nay vì di nương mà Uyển tiểu thư nhập phủ nhận cha, nay chỉ sợ một nửa người có địa vị trí cao trong kinh thành đều biết ngài muốn thành di nương của Tiết gia."

Cuối cùng dây thần kinh căng thẳng của Từ Tổ Nga cũng bị đứt, Tổng ma ma để lại bạc, sau khi nói chuyện xong, cũng lập tức rời đi, trong sảnh đường lớn như vậy, chỉ còn lại hai người Từ Tổ Nga cùng Tiết Uyển, Tiết Lôi đã chín tuổi, đang đọc sách ở trường tư, bây giờ còn chưa trở về.

Tiết Uyên cúi đầu, không ngừng vo chiếc khăn trong tay, hận không thể nghiền nát nó, không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của Từ Tổ Nga, bởi vì nàng ta biết, như vậy nhất định sẽ vô cùng khùng bố.

Tuy bên ngoài nương nàng ta nhìn có vẻ hiền thực, nhưng bản chất lại là người không dễ bị bắt nạt, khi nổi nóng còn hung tợn hơn cả nam nhân.

Chăm chú nhìn Tiết Uyên, Từ Tổ Nga ngồi ở chỗ Tổng ma ma vừa ngồi, lạnh lùng nói: "Người để Tú tỷ nhi dẫn người tới Tiết gia? Gặp cha người? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nói!"

Từ Tổ Nga vỗ mặt bàn, phát ra một tiếng vang rất lớn, Tiết Uyên quỳ xuống không chút suy nghĩ, lấp bấp kể chuyện hôm nay xảy ra ở Tiết phủ, việc không toàn vẹn tất cả đều nói cho Từ Tổ Nga biết, hơn nữa không chút nào có giấu diếm thay Tiết Thần, câu "Lưu tử diệt mẫu" cũng đều nói cho Từ Tổ Nga biết, chỉ hi vọng có thể dùng thứ đó chuyển lửa giận của Từ Tổ Nga với mình đi, đổ tất cả trách cứ lên đầu Tiết Thần.

Nghe xong lời nói của Tiết Uyên, vẻ mặt Từ Tổ Nga ngưng trọng, khuôn mặt thanh tú che kín sương lạnh, móng tay vừa mới nhuộm nước cây lá móng cắm sâu vào da thịt, bàn tay nắm chặt trở nên trắng bệch, trong đôi mắt xinh đẹp ngưng tụ sự ngoan độc.

Vung tay lên, liền quét hết vài hồng khay lụa trên mặt bàn xuống dưới đất, sau đó ào ào, thôi bạc rơi đầy trên mặt đất.

Ánh mắt Từ Tổ Nga nhìn chằm chằm những thỏi bạc nằm trên mặt đất, chỉ cảm thấy thứ đang phát ra hào quang chói lóa kia, như đang lên án bà ta có bao nhiêu tiện, bốn trăm tám mươi lượng... Bà ta theo Tiết Vân Đào mười hai năm, mai danh ẩn tích, thay ông sinh hạ một trai một gái, bà ta chịu bao nhiêu áp lực lớn, cũng không chịu nhập phủ làm thiếp, bà ta cho rằng Tiết Vân Đào biết tâm tư đó, hơn nữa cũng chấp nhận, nhưng hôm nay bởi vì hành vi liều lĩnh của một đứa nhỏ, tất cả ân nhân của bà ta đều hóa thành tro tàn, kết quả là, chẳng qua chỉ là một thiếp thị dê tiện!

Căn bản Tiết Vân Đào không biết bà ta phải trả giá bao nhiêu vì ông, nay dùng bốn trăm tám mươi lượng đã muốn đuổi bà ta đi...

Tiết Uyên thấy ánh mắt nương nàng ta lộ vẻ dữ tợn, vẫn không nhúc nhích ngồi tại chỗ đó, thử thăm dò đi đến trước mặt bà, nhỏ giọng ngập ngừng nói:

"Nương, ngài làm sao vậy? Ngài đừng dọa con! Chuyện này đều do Tiết Thần, nàng ta quá ác độc, con..."

Lời của Tiết Uyên còn chưa nói xong, liền bị Từ Tổ Nga cắt ngang, lạnh giọng nói:

"Câm miệng! Đi ra ngoài quỳ, ta cho người đứng lên người mới được đứng lên." Bà ta vừa nghe Tiết Uyên kể lại chuyện xảy ra hôm nay ở Đông phủ, sao có thể không biết từ đầu đến cuối đều là chuyện nữ nhi của Lô thị kia gây ra, nó muốn mượn tay Uyên Nhi, để ngoại thất là bà ta lộ ra trước mắt mọi người, để Tiết Vân Đào cùng Tiết gia không có cơ hội cưới bà ta vào Tiết phủ làm chính thê.

Tuy rằng Từ Tổ Nga không biết Tiết Thần nhận ra Uyên Nhi như thế nào, nhưng nếu chuyện này đã phát sinh, cũng không chỉ đơn giản như thế, không có đường lui khác, vốn cho là nữ nhi của Lô thị sẽ yếu đuối vô dụng như nàng ta, nay xem ra, ngược lại là bà ta coi thường đứa bé kia, nhất thời khinh suất, đã gặp đã kích lớn như vậy.

Năm nay Tiết Uyên mười tuổi, vẫn luôn trưởng thành bên nương ruột, không hiểu rõ thân phận của mẫu thân, thiếp thị cùng ngoại thất của gia đình giàu có, dưới cái nhìn của nàng ta, chỉ cần có thể tiến vào Tiết gia, vào ở trong ngôi nhà vừa lớn vừa đẹp kia, cứ coi như là làm thiếp thị, thì cũng tốt hơn nhiều so với việc ở từ hạp viện bên ngoài, cho nên nàng ta cũng không thực sự hiểu tâm tư của Từ Tổ Nga.

Nay nghe Từ Tổ Nga muốn phạt nàng ta, kiên cố nhiều năm qua làm cho nàng ta không nhận được tranh luận, nói:

"Nương, rõ ràng chính là Tiết Thần sai, ngài phạt con làm gì! Sau này ngài vào Tiết phủ, làm di nương của nàng ta, còn sợ không giáo huấn được nàng ta sao?"

"Bốp".

Một cái tát của Từ Tổ Nga rơi trên mặt Tiết Uyên.

Đây là lần đầu tiên Tiết Uyên bị đánh, khuôn mặt nhỏ tràn đầy vẻ kinh ngạc, một bàn tay bụm mặt má, khó có thể tin nhìn nương mình, một lúc lâu cũng không thốt lên lời.

Từ Tổ Nga lại không đau lòng chút nào, nhìn nàng ta vụng về như vậy không khỏi nhúc nhúc, chỉ ra ngoài cửa trầm giọng nói:

"Ta lặp lại lần nữa, đi ra ngoài quỳ!"

Lần này, Tiết Uyên cũng không dám nói thêm nữa câu, bụm mặt bò dậy từ dưới đất, cầm giận đi ra giữa sân, quỳ xuống, nước mắt ứa khuất chảy ra từ hốc mắt, trong đầu lại nhớ tới hình ảnh uy phong của Tiết Thần ở Tiết gia, tất cả những điều này đều là vì Tiết Thần!

Đều là nữ nhi Tiết gia, nhưng nàng (Tiết Thần) lại có được nhiều thứ như vậy, ở trong một sân viện rộng lớn, ra vào có người hầu hạ, ra ngoài có xe đi theo, ngay cả nói vài câu, đều có vô số người tăng bốc, tùy tiện tặng đồ, cũng bằng nửa tháng chi tiêu của nàng ta, nhưng mà nàng ta thì sao? Từ nhỏ đã sống trong một tiểu viện cùng với nương, hầu hạ trước sau cũng chỉ có hai ba nha hoàn thô sử, đồ ăn không ngon miệng như ở Tiết gia, ngay cả nước uống, cũng không thơm như của nàng, những thứ này đều là dựa vào cái gì?

Cho nên, từ sau khi Tiết Uyên thấy Tiết Vân Đào, liền quyết định bất kể dùng phương pháp gì, lần này nhất định nàng ta phải tiến vào Tiết gia mới được, cứ xem như để nương nàng ta đi làm thiếp, nhưng làm thiếp thì như thế nào, cũng chỉ là về sau chết rồi không được nhập vào từ đường mà thôi, không

phải lúc còn sống vẫn được hưởng phúc sao.

Huống chi lão phu nhân cũng đã nói, vốn nàng ta cùng Tiết Lôi chính là tiểu thư công tử của Tiết gia, sinh ra cũng nên là kim tôn ngọc quý, một khi đã như vậy, sao bọn họ lại phải chịu cuộc sống nghèo túng cùng với nương đây?

Tuy rằng Tiết Uyển đang quý trên mặt đất, nhưng trong lòng đang thầm oán nung, lúc trước nàng ta không biết Tiết gia có bao nhiêu cao quý, hôm nay sau khi đi mới biết được, nếu nàng ta cùng Tiết Lôi sinh ra ở Tiết gia, như vậy cuộc sống sẽ cẩm y ngọc thực, nhưng nương lại cố tình giữ bọn họ bên người, cũng không cho bọn họ cuộc sống no đủ, cứng rắn bắt bọn họ lỡ mất mười năm tốt đẹp, bà có tư cách gì nổi giận với nàng ta đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thỉnh An

Editor: Linh Đang

Tiết Vân Đào được đồng liêu trước đây mời qua nhà sỗ, cũng không ra mặt dạy học, chỉ ở căn phòng phía sau hỗ trợ, học thức của Tiết Vân Đào phong phú, làm việc ổn thỏa, chỉnh lý một một chút tư liệu cô rất tường tận, chuyện biên soạn sách, cũng khá thuần thực, nhận rất nhiều khen ngợi.

Tiết Thần ở trong phủ viết kế hoạch vực dậy các cửa hàng, mỗi ngày Ninh thị đều phái người mang đến cho nàng đồ ăn Đông phủ làm hoặc trang sức lụa là, bởi vì Đông phủ cùng Yên Tử hạng cách nhau hai con đường, lúc Tiết Vân Đào cùng Lô thị vừa mới thành thân, ngày nào Lô thị cũng đi xe ngựa, thành an Ninh thị trước giờ Thìn, sau này Ninh thị cảm thấy không kiên nhẫn, liền miễn việc mỗi ngày đến Yên Tử hạng thỉnh an, nhưng ngày nào Ninh thị cũng tặng đồ cho Tiết Thần như vậy, sao Tiết Thần không thể không nói cảm ơn.

Nhìn hai khay đựng đồ ăn trên bàn, bên trong đều là điểm tâm mà đầu bếp Đông phủ mới làm, Khâm Phụng thay Tiết Thần đặt trên mặt bàn, Tiết Thần chỉ ăn một thìa củ nhục nhỏ, để cho nha hoàn từ Đông phủ đến trở về báo cáo lại, sau khi nha hoàn kia đi, Tiết Thần liền thưởng tất cả điểm tâm cho Khâm Phụng cùng Chăm Uyên, để các nàng tự chia nhau.

Tuy ngày nào Khâm Phụng cũng nhận được đồ tiểu thư ban cho, nhưng cũng không khỏi suy đoán tâm tư của lão phu nhân ở Đông phủ, nói là lão phu nhân đang quan tâm tiểu thư, nhưng lúc phu nhân qua đời, cũng không thấy lão phu nhân thân thiết chút nào với tiểu thư, nhưng nói là không quan tâm, mấy ngày gần đây, gần như đều phái người đến tặng đồ, một bên bỏ điểm tâm vào hộp đồ ăn, một bên hỏi Tiết Thần:

"Tiểu thư, ngài nói lão phu nhân đây là ý gì!"

Tiết Thần chăm chút lại hai bồn tích vụ trên bệ cửa sổ, nghe Khâm Phụng hỏi như vậy, liền thuận miệng đáp: "Có ý gì cơ! Mỗi ngày tặng đồ cho người còn không tốt à."

Khâm Phụng vội vàng xua tay giải thích: "Không phải không phải thế, chỉ là nô tỳ cảm thấy kỳ quái mà thôi."

Tiết Thần nhếch môi quay đầu nhìn nàng một cái, dường như tâm tình không tệ, nhưng không nói với Khâm Phụng cái gì nữa, đợi các nàng thu dọn đồ xong, Tiết Thần mới nói:

"Sai người chuẩn bị xe, thay ta chuẩn bị xiêm y, chờ một lát nữa tới Đông phủ cảm ơn. Mang theo hai chậu mình lan đẹp mà hôm qua người chăm hoa viên mới mang qua."

Tiết Vân Đào thích phong lan, trong phủ có nhà ẩm trồng hoa riêng, Tiết Thần cảm thấy trồng lan vô cùng phiền toái, bình thường đều không dính tay vào, hoa mà nhà ẩm đưa tới nàng cũng chỉ bày đó, không cần thiết thì cũng không để mất tới, Ninh thị là sư phụ của Tiết Vân Đào, bà cũng thích mấy thứ này, bởi vì chủ mẫu thích, cho nên người trong Đông trong phủ, bất kể là thích thật hay thích giả, cũng phải ngậm hiểu phải thích cái này, cho nên, bất kể Tiết Thần tặng đồ quý báu gì, đều sẽ bị nói con buôn dung tục, chỉ có tiện tay mang theo mấy thứ này, mới có thể làm cho Ninh thị nhìn với cặp mắt khác xưa.

Ở phương diện này, Lô thị không khéo đưa đẩy như Tiết Thần, cũng quả thật không có ánh mắt thương thức như Tiết Thần.

Kiếp trước Tiết Thần làm Trường Ninh hầu phu nhân, hiển nhiên nhận biết được nhiều kiến thức hơn so với người xuất thân từ thương gia như Lô thị, Lô thị gả đến Tiết phủ, cũng không được Ninh thị chỉ bảo cùng phu quân chỉ điểm, những kiến thức sống phải dựa vào chính mình lĩnh hội, nhưng đến trước khi chết, cũng chưa hẳn đã thật sự tìm ra được thứ mà người Tiết gia yêu thích, người Tiết gia rất thanh cao, chỉ với thân phận của Lô thị mà nói, đã rất khó hòa hợp được với hai chữ thanh cao.

Dưới cái nhìn của Tiết Thần, Tiết gia chính là gia đình thư hương mẫu mực, tổ phụ làm học sĩ chương quan Hàn Lâm viện, làm quan tứ phẩm, bản thân ông cũng xuất thân tiến sĩ, mà từ nhỏ danh tiếng của Tiết Vân Đào đã lan xa, sau khi làm tiến sĩ, dù chưa nhập tam giáp, nhưng những việc đang làm, cũng có thể nhập tam giáp rồi.

(giáp: một kiểu biên chế hộ khẩu thời xưa)

Chỉ cần chờ kỳ tang của Lô thị qua đi, Tiết Vân Đào tự nhiên có quý nhân tiến cử nhận chức quan cao hơn, từ đó đường làm quan thuận lợi.

Lại tưới cây một lúc, cắt tỉa một chút cành lá dư thừa, mới rửa tay vào nội gian đổi xiêm áo bình thường. Tiết Vân Đào chỉ có một năm hiếu kỳ, nhưng Tiết Thần có ba năm, trong ba năm này, nàng không thể mặc bất cứ xiêm y điểm lệ nào, trong một năm đó, khi ra ngoài, trước vạt áo được buộc thêm tám vải trắng to chừng bàn tay, một năm sau mới được gỡ.

Một đôi giày vải màu trắng ngà theo cành trúc, cùng chiếc váy màu lam nhạt không có chút hoa văn nào, bên hông đeo một túi gấm hồng nga, trước bụng kết thành chiếc nơ con bướm, túi gấm còn rủ trên làn váy hai tấc, lúc đi phiêu dật linh động, làm quần áo trắng thêm một chút sức sống. Tóc đen xõa tung, nhưng Tiết Thần là nữ hài nhi, ra ngoài như vậy không khỏi bất nhã, liền quấn tóc thành búi, nghiêng về một bên, lấy một cây trâm bạch ngọc điểm lên, trên mặt không phủ phấn vẽ mày cũng đã đủ thanh lệ tuyệt luân.

Tiết Thần đoan trang tú nữ, bước chân vững vàng, đi lại như gió, trong tay Khâm Phụng cùng Châm Uyên mỗi người cẩn thận nâng một chậu minh lan màu sắc khác nhau, ngồi trên xe ngựa, đi về phía Đông phủ.

Thanh Trúc uyển của Đông phủ, Tiết thị cũng ở đó, nhìn thấy Tiết Thần đi tới, liền tiến lên dắt tay nàng đi vào, trong đó còn có con dâu cả đại phu nhân Triệu thị, Tiết Thần hành lễ với Ninh thị, Triệu thị cùng Tiết thị, liền nhìn thấy Tiết Tú cùng Hàn Ngọc cũng ở một bên, Hàn Ngọc đối diện nàng nở nụ cười thật to, ngậm vẫy vẫy tay với nàng, Tiết Thần nén cười nhìn nàng ấy, ngoài ra còn có hai nữ hài nhỏ tuổi nhìn có chút quen mắt, chắc cũng ở Tây phủ, Tiết Thần cố gắng suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra, cô nương mặc áo ngắn in phần hoa quế, cùng váy dài đỏ bạc, hẳn là thứ muội của Tiết Tú, Tiết Nhu, mà cô nương còn lại mặc váy theo thạch lựu hồng, Tiết Thần không nhận ra nàng, xem ra hẳn không phải là người đại phòng, đang suy nghĩ, Tiết thị liền giới thiệu cho nàng.

"Đây là Nhu tỷ nhi của Tây phủ, là muội muội của Tú tỷ nhi, cùng tuổi với con, kia là Liên tỷ nhi của nhà nhị bá con, cùng tuổi với Tú tỷ nhi, con nên gọi là tỷ tỷ."

Sau khi Tiết thị giới thiệu xong, Tiết Thần liền tiến lên vấn an các nàng, Tiết Tú tự mình đứng lên đỡ tay Tiết Thần, để cho nàng ngồi vào bên cạnh mình, Hàn Ngọc rất thức thời ngồi vào vị trí bên cạnh.

Ninh thị thấy Tiết Thần đưa đến hai chậu minh lan, rất thích, tán dương:

"Cũng chỉ có phụ thân con mới chăm sóc được những cây minh lan đẹp như vậy, sau khi hấn đến Yến Tử hạ, ta bảo hấn về dưỡng hoa cho ta, ngược lại hấn làm bộ làm tịch, luôn chối nói không rảnh, lần này tốt lắm, có Thần tỷ nhi rồi, sau này hấn trồng hoa chăm cây hoa gì quý, con đều hãy mang trước đến cho ta một chậu, đỡ phải mất công chăm chút."

Tiết Thần đứng lên, cúi đầu xuống, cười không lộ răng đáp: "Tổ mẫu qan uống phụ thân rồi, phụ thân chăm mấy cây hoa lan, vốn dĩ là muốn hiếu kính tổ mẫu, luôn quan tâm tổ mẫu, dồn vào không ít tâm huyết, là con mượn hoa hiến phật, không dám tranh công."

Ninh thị chỉ có Tiết Vân Đào là nhi tử, đôi khi khen nhi tử của bà còn xuôi tai hơn bất kì lời nào, đừng nói chỉ đến những lời này lại do cháu gái ruột nói, càng nghe càng thấy chân thật, lúc này làm Ninh thị không khỏi cười vui vẻ.

Đại phu nhân Triệu thị của Tây phủ nhìn thoáng qua Tiết Thần tiến thoái có độ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lần, ánh mắt khẽ động, sau đó liền phụ họa theo nói:

"Vẫn là tứ thúc biết dạy nữ nhi, nhìn Thần tỷ nhi được giáo dục, thông minh như vậy, làm cho thẩm thẩm cười vô cùng thoải mái."

Tiết Thần chỉ cười không nói, không phủ phẩn vẽ mày, dung nhan tự nổi bật, khóe miệng mang ý cười, hai bên má như có hai lúm đồng tiền nhạt, vô cùng thanh thuần xinh đẹp, Triệu thị thấy thế, vẫn thu hồi ánh mắt, xoay đầu quay đi.

Tiết Tú dùng tấm khăn che miệng đứng bên cạnh nói: "Nhìn xem, Thần tỷ nhi của chúng ta vừa đến, lão phu nhân cười, thái thái cũng cười, giống như mấy người đến trước là bọn con không hiểu chuyện."

Tiết Tú người đẹp thanh thuần, lần này lời tự oán phất ra từ trong miệng nàng đúng là vô cùng dễ nghe, Ninh thị cùng Triệu thị cùng nhìn qua, không tự chủ được lắc đầu bật cười, Tiết thị cũng mở miệng nói:

"Ta đây nói nha, những tiểu nha đầu nghịch ngợm này mới khó lường, nay đến chúng ta cũng dám trêu ghẹo."

Triệu thị cũng phụ họa theo: "Còn không phải là nguoi chiều ra sao."

Tiết thị cười kêu oan: "Ôi, sao cái này lại đổ lên ta thế."

Trong phòng ồn ào tiếng nói tiếng cười.

Tiết Nhu ở một bên nhìn Tiết Thần một hồi lâu, đợi nàng cùng Tiết Tú Hàn Ngọc nói xong câu chuyện, xuyên qua đám người đi lên, chỉ vào quần áo Tiết Thần trên người nói:

"Bộ xiêm y này của Thần tỷ tỷ thật thanh lịch, xứng với chiếc váy dài, nhìn giống như cây lan hồ điệp, thật đẹp mắt."

Tiết Thần cười ngọt ngào với nàng một tiếng, nói: "Đâu giống lan hồ điệp đâu, chủ yếu là, hương thơm trên người ta được tinh chế ra từ thảo quả, ngửi

mùi giống hương hoa lan, cho nên Nhu tỷ nhi mới cảm thấy giống hoa lan đấy."

Tiết Nhu thấy Tiết Thần nguyên ý trả lời nàng, rất cao hứng, nói chuyện càng thêm ân cần, Tiết Thần biết nàng là thứ xuất, trong lúc nói chuyện không quên mang theo Tiết Tú nói chuyện qua lại với nàng, nâng Tiết Tú lên cao, cũng không lạnh nhạt Tiết Nhu cùng Tiết Liên, các tỷ muội vui vẻ cười nói, không khí vô cùng hòa thuận.

Triệu thị một bên nói chuyện cùng Ninh thị Tiết thị, ánh mắt lại thường xuyên dừng trên người Tiết Thần, dựa vào việc nói xong một câu chuyện, Triệu thị nghiêng người nói nhỏ với Tiết thị một câu:

"Ta thấy Thần tỷ nhi có chút khác biệt."

Tiết thị cũng quay đầu nhìn lướt qua Tiết Thần đang đứng trong đám tỷ muội ứng đối thành thạo, dịu dàng hào phóng, sau đó cũng để sát vào Triệu thị, trả lời lấp lửng một câu:

"Đứa nhỏ mà, luôn phải lớn lên, sau khi lớn lên tự nhiên sẽ khác lúc còn bé."

Triệu thị rũ mắt nghĩ ngợi, sau đó lại nói một câu:

"Ai, cái người ngoại thất kia... Nói như thế nào?"

Tiết thị nhếch nhếch môi, thần nhiên nói: "Có thể nói như thế nào, cũng chỉ là nạp thiếp, vào cửa nhiều hơn một đôi đũa mà thôi, Thần tỷ nhi nay đang một người, thứ đệ thứ muội vào cửa, cũng có thể nào nhiệt hơn, để cho nàng giải buồn một chút cũng tốt."

Nghe đến đó, Triệu thị đâu còn có thể không biết ý tứ của Ninh thị cùng Tiết thị, chuyện Từ Tổ Nga làm thiếp sợ là vẫn đã đóng thuyền, ngay cả tôn từ Ninh thị mong đợi từ trước, nay vào phủ cũng chỉ là bồi vị đại tiểu thư này giải buồn một chút, Triệu thị chậm rãi ngồi thẳng người, như có đám chiều nghĩ ngợi, sau đó lại đưa ánh mắt dừng trên người Tiết Thần đang cùng các tỷ muội đánh túi lười.

Dường như trong lòng đã đưa ra quyết định.

Kiếp trước của Tiết Thần, khi còn bé có kế mẫu cùng đích muội chèn ép, ngày trôi qua đều đen tối, sau khi gả cho người, phu quân tầm thường không có tài, xa hoa dâm dật, một mình nàng lao tâm lao lực chống đỡ gia nghiệp lớn như vậy, thứ đồ chơi của nữ hài tử như này, trước lúc mười một tuổi nàng cũng chỉ mới chơi hai lần, nay sống lại một đời, không nghĩ tới lại vẫn có thể bổ sung khuyết điểm này, nhất thời giống như một thiếu nữ mười một tuổi, đối với trò chơi đánh túi lười này, chơi vui vẻ quên trời đất.

Bởi nàng có hiếu trong người, trong một năm này, không thể theo các nàng cùng ra ngoài du ngoạn, không khỏi có chút làm giảm hưng trí của các cô nương, sau đó mới nói chờ đến sinh nhật Tiết Thần, sẽ mời mọi người đến Yên Tử hạng chơi đùa, lúc này các cô nương mới vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hoa Vì Quân Gả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.